

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH
ZAKONA O DRŽAVNEM TOŽILSTVU

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Ustava Republike Slovenije¹ v drugem odstavku 135. člena določa, da ureditev in pristojnosti državnih tožilcev določa zakon. Zakon o državnem tožilstvu² je začel veljati 6. avgusta 2011, uporabljati pa se je začel 6. novembra 2011. ZDT-1 ureja državnotožilsko službo, pristojnosti in nezdružljivosti funkcije državnega tožilca, ureditev in pristojnosti državnih tožilcev, državnotožilsko in pravosodno upravo, sestavo, pristojnosti in delovanje Državnotožilskega sveta, razmerja med državnimi tožilstvi in druga vprašanja, pomembna za delo državnih tožilcev.

ZDT-1 je bil do sedaj trikrat noveliran, in sicer leta 2012³, leta 2015⁴ in leta 2019.⁵ Zaradi uskladitve zakonodaje s prenosom dela pristojnosti za področje državnega tožilstva s takratnega Ministrstva za pravosodje in javno upravo na Ministrstvo za notranje zadeve je Državni zbor RS sprejel novelo ZDT-1A. Glede navedenega prenosa pristojnosti je Ustavno sodišče RS dne 7. 2. 2013 izdalo ustavno odločbo št. U-I-41/12 s katero je odločilo, da navedeni prenos delovnega področja, ki se nanaša na organizacijo in status državnega tožilstva ter na nadzor nad poslovanjem državnega tožilstva, ni v neskladju z Ustavo RS. Z uveljavitvijo novele Zakona o državni upravi⁶ se je pristojnost za področje državnega tožilstva ponovno prenesla na Ministrstvo za pravosodje. Z novelo ZDT-1B so se na normativni ravni izboljšali pogoji za učinkovitejši pregon gospodarskega kriminala, implementirala priporočila GRECO (oblikovanje kodeksa poslovnega obnašanja oziroma etičnega kodeksa, ki bo zavezoval vse državne tožilce, priprava politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj in izpostavljenosti državnih tožilcev), konkretizirale določbe o sodelovanju z Agencijo Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter določbe, ki jasneje določajo kontaktne točke v sistemu ARO («Asset Recovery Offices»). Z novelo ZDT-1C se je zagotovila skladnost, zakonitost in izvršljivost Uredbe sveta (EU) 2017/1939 z dne 12. oktobra 2017 o izvajanju okrepljenega sodelovanja v zvezi z ustanovitvijo Evropskega javnega tožilstva (EJT – v angleškem besedilu European Public Prosecutor's Office, t.i. EPPO) s slovenskim pravnim redom.

Zakon je bil od sprejema do danes noveliran parcialno, ni pa se opravila splošna razprava o vseh določbah zakona. Po skoraj devetih letih uporabe je praksa pokazala, da je bil koncept zakona ustrezno zastavljen, pri čemer vsebina samega zakona ni sledila spremembam drugih predpisov, na (smiselno) uporabo katerih se ZDT-1 na večih mestih sklicuje oziroma, ki so bili tudi sicer izhodišča za

¹ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a; Ustava RS.

² Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve in 36/19; ZDT-1.

³ Uradni list RS, št. 47/12; ZDT-1A.

⁴ Uradni list RS, št. 19/15; ZDT-1B.

⁵ Uradni list RS, št. 36/19; ZDT-1C.

⁶ Uradni list RS, št. 47/13; ZDU.

ureditev posameznih institutov pri pripravi ZDT-1 (npr. Zakon o sodniški službi⁷, Zakon o sodiščih⁸, Zakon o sodnem svetu⁹) ter da je pri posameznih institutih potrebno odpraviti ugotovljene pomanjkljivosti oziroma posamične institute ustrezno vsebinsko nadgraditi.

Potrebo po določenih normativnih spremembah je državno tožilska stroka naslavljala tudi v skupnih poročilih o delu državnih tožilcev (in v mnenjih k navedenim poročilom, ki jih je oblikoval Državno tožilski svet), v letnih poročilih o poslovanju Specializiranega državnega tožilstva RS (SDT RS) ter Posebnega oddelka. Izpostavljeni so bili zakonsko rigidni postopek imenovanj državnih tožilcev; potreba po odpravi ureditve, ki predpisuje število državnih tožilcev v posameznem nazivu, kar dodatno otežuje postopke kadrovske nadomestitev; prenормiranost ureditve, ki se nanaša na vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, kar ni nujno najboljše za aktualno vsakoletno poročanje o delovanju državnega tožilstva glede na nove ali posebej pereče pojave specifične kriminalitete na določenem področju oziroma območju, vključno s potrebo po večji vsebinski povezanosti podzakonskih predpisov, ki urejajo materijo letnih programov dela državnih tožilcev in letnega poročanja o poslovanju državnega tožilstva; ureditev statusa in pristojnosti Posebnega oddelka ter njegovega razmerja do SDT RS; ureditev statusa policistov Posebnega oddelka; potreba po spremembi kataloga kaznivih dejanj, za katera je pristojen SDT RS na način, da se njegova pristojnost omeji na kazniva dejanja, katerih pregon terja posebno organiziranost in usposobljenost državnih tožilcev, s čimer bi SDT RS učinkoviteje obvladoval pripad ter hitreje reševal obsežne in strokovno najzahtevnejše zadeve.

Ob zavedanju zgornjih ugotovitev je že v poletnem času 2018 na Ministrstvu za pravosodje, ki je pristojno za pripravo zakonov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilcev, stekel proces interne evalvacije določb ZDT-1 z namenom priprave okvirnega gradiva oziroma izhodišč, ki bi služili kot podlaga za nadaljnjo strokovno razpravo, vse s ciljem priprave novele zakona v delih, v katerih se je v letih izvajanja zakona ugotavljala potreba po spremembah in dopolnitvah veljavne ureditve. Vrhovno državno tožilstvo RS je v septembru 2018 podalo obširen predlog za spremembe in dopolnitve ZDT-1 in podzakonskih predpisov sprejetih na njegovi podlagi, Državno tožilski svet pa v januarju 2019, tako da je bil že decembra 2018 sklican prvi sestanek delovne skupine, na katerem so bila okvirno izmenjana mnenja o potrebnih spremembah in dopolnitvah zakona ter dogovorjen način in časovnice srečanj delovne skupine s ciljem priprave strokovno usklajenih izhodišč za spremembe in dopolnitve ZDT-1. Delovna skupina, v kateri so poleg predstavnikov Ministrstva za pravosodje sodelovali predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državno tožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije, je na svojih 13 srečanjih postopno, a s koncizno dinamiko usmerjeno preučila institute, ki jih je prinesel ZDT-1 ob njegovem sprejemu leta 2011, s parcialnimi novelami, ki so sledile. Na podlagi opravljene razprave o posameznih institutih so se izoblikovale naslednje strokovne ugotovitve, ki narekujejo potrebo po spremembah in dopolnitvah ZDT-1:

- optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev s krepitvijo vloge Državno tožilskega sveta v posameznih fazah izbirnih postopkov,
- nadgradnja instituta dodelitve državnega tožilca,
- jasnejša določitev razlogov za prenehanje funkcije državnemu tožilcu zlasti iz razloga negativne ocene državno tožilske službe s krepitvijo vloge Državno tožilskega sveta pri izdaji ugotovitvenih odločb v primerih prenehanja državno tožilske funkcije,

⁷ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 91/09, 33/11, 46/13, 63/13, 69/13 – popr., 95/14 – ZUPPJS15, 17/15, 23/17 – ZSSve in 36/19 – ZDT-1C; ZSS.

⁸ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12 – ZSPDSLS-A, 63/13, 17/15, 23/17 – ZSSve, 22/18 – ZSICT in 16/19 – ZNP-1; ZS.

⁹ Uradni list RS, št. 23/17; ZSSve.

- krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilcev za izvajanje nalog državnotožilske uprave ter doslednejša razmejitev slednjih od nalog pravosodne uprave,
- celovitejša ureditev položaja, pristojnosti, organizacije in delovanja Državnotožilskega sveta v okviru določb ZDT-1,
- krepitev nadzorstvenih pristojnosti generalnega državnega tožilca,
- podaljšanje obdobja za opravo obveznega usposabljanja za vodje in direktorje državnih tožilcev ter sprememba zavezancev za opravljanje izpita iz določb Državnotožilskega reda,
- prožnejša ureditev priprave letnega programa dela in statističnega poročanja o poslovanju državnih tožilcev,
- nadgradnja instituta pravosodnega nadzora,
- posodobitev poglavja o varstvu in obdelavi osebnih podatkov,
- dopolnitev določb o pristojnosti SDT RS,
- nadgradnja določb, ki se nanašajo na pristojnosti vodje Posebnega oddelka in status državnih tožilcev ter policistov v navedenem oddelku,
- ureditev postopka pritožb zoper delo policistov Posebnega oddelka,
- sprememba in dopolnitev določb o pristojnostih Strokovno informacijskega centra (SIC),
- nadgradnja določb o poravnalcih v kazenskih zadevah.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Predlagane spremembe zakona zasledujejo naslednje cilje:

- optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev,
- določnejša ureditev razlogov za prenehanja državnotožilske funkcije,
- krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilcev za izvajanje nalog državnotožilske uprave,
- celovitejša ureditev položaja, pristojnosti, organizacije in delovanja Državnotožilskega sveta,
- nadgradnja posameznih določb oziroma institutov (uporaba jezika narodne skupnosti, odložitve oziroma prekinitve izvršitve odločbe, disciplinske kršitve, napredovanja v višji naziv po samem zakonu, pritožbeni kolegij, usposabljanje za vodstveno funkcijo, opravljanje izpita iz določb Državnotožilskega reda, pravosodni nadzor, katalog pristojnosti SDT RS, SIC, poravnalci),
- prožnejša ureditev vsebine letnega programa dela in statističnega poročanja o poslovanju državnih tožilcev,
- posodobitev varstva in obdelave osebnih podatkov,
- prenova poglavja o Posebnem oddelku,
- ureditev postopka pritožbe zoper delo policistov Posebnega oddelka.

2.2 Načela

Temeljnih načel predlog zakona ne spreminja in še vedno uresničuje načelo samostojnosti državnega tožilca, načelo ločenosti organov tožilske uprave od organa tožilske samouprave, načelo odgovornosti državnih tožilcev in vodij državnih tožilcev, načelo preglednosti delovanja državnih tožilcev ter načelo notranje in zunanje kontrole poslovanja državnega tožilstva in dela državnega tožilca.

2.3. Poglavitne rešitve

- **Optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev**

S predlaganimi spremembami se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev na način, da se postopek v primerih napredovanja državnih tožilcev na višje državnotožilsko

mesto zaključi pri Državnotožilskem svetu (z izjemo napredovanja v naziv vrhovnega državnega tožilca, kjer ostaja vloga Vlade RS in Ministrstva za pravosodje neokrnjena). V navedenih primerih se sledi racionalizaciji postopka kariernih imenovanj, v posledici pa tudi racionalizaciji postopka za nova imenovanja, ki pa glede na ustavnopravni položaj državnega tožilstva, v sklepnih fazi še vedno ostajajo v pristojnosti Vlade RS. Z namenom večje fleksibilnosti pri načrtovanju kadrovske politike ter večje učinkovitosti pri organizaciji dela in poslovanju državnega tožilstva se s predlaganimi spremembami opušča tudi normativno predpisovanje največjega dovoljenega števila mest državnih tožilcev v posameznih nazivih ter uvedba ene vrste naziva državnega tožilca na I. stopnji. Zlasti slednje bo po mnenju predlagatelja omogočilo prožnejše odzivanje vodij državnih tožilstev na dinamiko pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti ob upoštevanju razpoložljivih kadrovske vire, vključno z učinkovitejšo izenačitvijo obremenitve in izrabe kadrovske vire.

- **Določnejša ureditev razlogov za prenehanje državnotožilske funkcije**

Natančneje se določajo razlogi za prenehanje državnotožilske funkcije v primeru odpovedi službi državnega tožilca in negativne ocene državnotožilske službe. Glede na spremenjeno sodno prakso, skladno s katero ocene državnotožilske službe ni šteti za posamični in konkretni upravni akt, zaradi česar tudi ni mogoče zagotoviti učinkovitega sodnega varstva, se določa, da državnemu tožilcu v teh primerih funkcija preneha z dnem pravnomočnosti ocene Državnotožilskega sveta, eksplicitno pa se določa tudi, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor. Na ta način se prenehanje funkcije in iz tega naslova vse ostale izvirajoče posledice vežejo na pravnomočnost same ocene, s čimer že v tej fazi in ne šele z izdajo ugotovitevne odločbe prizadeti stranki omogoča učinkovito sodno varstvo. Z namenom, da se državnemu tožilcu, ki mu je bila z odločbo Državnotožilskega sveta izdana negativna ocena in s tem ugotovitev, da ne ustreza državnotožilski službi, omeji opravljanje funkcije državnega tožilca do pravnomočnosti te odločbe, se predlaga tudi odreditev suspenza po uradni dolžnosti.

Po vzoru ureditve za sodnike se krepi vloga Državnotožilskega sveta tudi pri odločanju o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe, in sicer na način, da se pristojnost za izdajo ugotovitevne odločbe o prenehanju prenaša na Državnotožilski svet. Na ta način se krepi kadrovska vloga Državnotožilskega sveta in odpravlja sedaj izrazito posredniška vloga Vlade RS pri izdaji tovrstnih odločb. Še vedno pa se ohranja pristojnost Vlade RS pri razrešitvi državnega tožilca.

- **Krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilstev za izvajanje nalog državnotožilske uprave**

Za potrebe celovite presoje (velikost in kadrovska sestava matičnega državnega tožilstva ter možne rešitve za premostitev kadrovskega izpada v času dodelitve) generalnega državnega tožilca pred sprejemom odločitve o **dodelitvi državnega tožilca na drugo državno tožilstvo**, in nenazadnje Državnotožilskega sveta v primeru vložene pritožbe, se s predlagano spremembo poudarja tudi vloga vodje matičnega državnega tožilstva, na način, da poda mnenje k predlagani dodelitvi, na katerega pa generalni državni tožilec ni vezan. V primerih nestrinjanja državnega tožilca z odločitvijo o dodelitvi se je v praksi izkazalo, da je rok za vložitev pritožbe prekratek za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva, zato se rok za pritožbo podaljšuje iz treh na osem dni. Podaljšuje se tudi rok za dokončanje zadeve v primeru prenehanja premestitve in dodelitve. V praksi, zlasti pri težjih, gospodarskih zadevah oziroma pravno zahtevnih zadevah oziroma zadevah iz pristojnosti SDT RS se je izkazalo, da je rok za dokončanje zadev prekratek in da je zaradi narave dela državnih tožilcev, ki delajo na obsežnih zadevah in se v teh zadevah udeležujejo narokov na sodiščih, smiselno, da težje in obsežnejše zadeve obravnava državni tožilec, ki zadevo in spis natančno pozna, kar vpliva na učinkovitost dela in ne ustvarja nepotrebnega podvajanja dela, zlasti v segmentu študije konkretnega spisa. Upošteva se navedeno se rok treh mesecev za dokončanje zadev podaljšuje na šest mesecev po izteku premestitve oziroma dodelitve.

Iz razloga racionalizacije poslovanja, upravljanja kadrovskih podatkov o državnih tožilcih na enem mestu oziroma v eni evidenci ter krepitve pristojnosti za izvajanje nalog državnotožilske uprave, se **združujeta osebna evidenca državnih tožilcev**, katere vodenje je bilo v pristojnosti Ministrstva za pravosodje, in **centralna kadrovska evidenca**, ki jo upravlja Vrhovno državno tožilstvo RS.

Predlagana sprememba 125. člena ZDT-1 določa pristojnost generalnega državnega tožilca, da do določitve začasnega vodje, **za vodenje pooblasti državnega tožilca tistega državnega tožilstva**, na katerem teče postopek za določitev začasne vodje. Pristojnost za izdajo pooblastila za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva RS pa se prenaša na razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki ga sestavljajo vsi državni tožilci, ki opravljajo državno tožilstvo službo na Vrhovnem državnem tožilstvu RS in vodje okrožnih državnih tožilstev.

Ker je vodja državnega tožilstva v razmerju do **direktorja** oziroma na Vrhovnem državnem tožilstvu RS generalnega direktorja, ki je javni uslužbenec, tudi sicer njegov predstojnik, se po vzoru ureditve kot velja za direktorje sodišč prenaša pristojnost imenovanja in razrešitve direktorja s strani ministra za pravosodje, na vodjo tistega državnega tožilstva, kjer bo direktor opravljal naloge. S takšnim prenosom pristojnosti se krepi položaj vodij državnih tožilstev in ustrezneje poudarja njihova odgovornost kot predstojnikov ter zagotavlja doslednejša razmejitev med nalogami državnotožilske uprave in nalogami pravosodne uprave.

Veljavna ureditev razlikuje med **nadzorom državnotožilske uprave**, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja državnega tožilstva in strokovnim nadzorom, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnih tožilcev. Ker v 154. členu ZDT-1 ni določena časovna opredelitev v smislu frekventnosti nadzora državnotožilske uprave, se z namenom krepitve nadzorstvene funkcije tudi v segmentu izvajanja nalog državnotožilske uprave, izvajanje splošnih državnotožilskih nadzorov na državnih tožilstvih prav tako določa na zakonski ravni.

Obstoječa ureditev, ki je sledila v preteklosti veljavni ureditvi za uslužbence sodišč, določa da javnim uslužbencem državnih tožilstev **priznanja** podeljuje minister za pravosodje, državnim tožilcem pa generalni državni tožilec. Ureditev za javne uslužbence sodišč je bila v preteklosti že spremenjena na način, da je bila pristojnost za podelitev priznanj (tudi) za javne uslužbence sodišč prenesena na predsednika Vrhovnega sodišča RS. Upošteva se navedeno ter status državnega tožilstva kot samostojnega državnega organa ter vlogo vodje državnega tožilstva v razmerju do državnotožilskega osebja, kamor sodijo javni uslužbenci državnega tožilstva, se določa, da priznanja javnim uslužbencem državnih tožilstev prav tako podeljuje generalni državni tožilec.

Ker se je veljavna ureditev, skladno s katero se **roke hrambe dokumentarnega gradiva na državnem tožilstvu** določa s klasifikacijskim načrtom, ki je priloga Državnotožilskega reda, izkazala za togo, saj se niso mogle pravočasno zagotavljati prilagoditve aktualnim razmeram, ki jih je narekovala praksa, se s predlagano spremembo pristojnost za določitev rokov hrambe prenaša na generalnega državnega tožilca, ki bo roke hrambe določil s klasifikacijskim načrtom. Na ta način se sledi tudi ureditvi, ki je že uveljavljena na sodiščih. Iz razlogov navedenih zgoraj se po vzoru ureditve kot velja za sodišča na generalnega državnega tožilca prenaša tudi pristojnost, da v enem aktu določi **vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje**. Ker se s predlaganimi spremembami zakona eksplicitno določa podlago za upravljanje vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta in ker je Državnotožilski svet glede vodenja vpisnikov, imenikov in evidenc vezan na informacijske rešitve, ki veljajo za državna tožilstva, je predvideno, da se z aktom generalnega državnega tožilca (v soglasju z Državnotožilskim svetom) določi tudi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.

Ker gre pri **zunanjem oddelku okrožnega državnega tožilstva** za notranje tožilsko organizacijsko strukturo, ki se določa glede na obseg dela državnega tožilstva, število državnih tožilcev in število državnotožilskega osebja, je v primerjavi z veljavno ureditvijo ustrežnejše, da o ustanovitvi oziroma ukinitvi zunanjega oddelka na predlog vodje posameznega državnega tožilstva, odloča generalni državni tožilec. Ker je poslovanje zunanjega oddelka vezano na prostore in opremo, ki mora biti zagotovljena ob njegovi ustanovitvi oziroma ukinitvi, mora minister upoštevati pristojnost za zagotavljanje prostorskih pogojev vključno s sredstvi za najemnine za najete prostore državnih tožilstev, s predlogom generalnega državnega tožilca soglašati. S predlagano spremembo se ohranja vloga Državnotožilskega sveta (podaja predhodnega mnenja).

- **Celovitejša ureditev položaja, pristojnosti, organizacije in delovanja Državnotožilskega sveta**

Predlagane spremembe utrjujejo položaj Državnotožilskega sveta kot samostojnega in neodvisnega državnega organa z nadgradnjo nekaterih vsebinskih rešitev, za katere se je v praksi izkazalo, da jih je potrebno urediti neposredno v ZDT-1. Določa se sedež Državnotožilskega sveta, pristojnost Ministrstva za pravosodje za zagotavljanje tehničnih pogojev ter poslovnih prostorov za njegovo delo, nedvoumna ureditev pasivne volilne pravice namestnikov vodij državnih tožilstev in vodje Posebnega oddelka, čas trajanja mandata novega člana v primeru predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana, podaljšanje obdobja mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta iz obdobja dveh na tri leta, ureditev prenehanja mandata članov Državnotožilskega sveta, področje varstva in obdelave osebnih podatkov ter dostop do podatkov državnih tožilstev, znižanje zahteve glede naziva dodeljenega državnega tožilca, ki lahko opravlja naloge vodje strokovne službe, pristojnost za sprejem lastnega kadrovskega in finančnega načrta brez posredovanja Vrhovnega državnega tožilstva RS, natančnejša ureditev pravice do sejin in povrnitve materialnih stroškov članom Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles v enaki višini kot velja za člane Sodnega sveta in njegovih delovnih teles.

S predlaganimi spremembami se določa obveznost, da Državnotožilski svet o svojem delu enkrat letno poroča Državnemu zboru RS, krepi se njegova vloga ne le v postopkih imenovanj in napredovanj, temveč tudi pri sprejemu podzakonskih predpisov, ki urejajo vsebino letnega programa dela in letnega poročila državnega tožilstva. Upošteva se samostojno vlogo Državnotožilskega sveta pri izvajanju z zakonom podeljenih mu pristojnosti, se spreminja tudi ureditev, po kateri je bil Državnotožilski svet vsakokrat dolžan vabiti na seje generalnega državnega tožilca. Po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet, je s predlaganimi spremembami predvideno, da je zoper odločitve Državnotožilskega sveta dopusten upravni spor, v katerem odloča Vrhovno sodišče RS v senatu petih sodnikov.

- **Nadgradnja posameznih določb oziroma institutov**

Predlagana sprememba 15. člena, ki določa splošni temelj za poslovanje državnega tožilstva (tudi v **jezikih narodne skupnosti** sledi ustavni ureditvi, ki območja narodnih skupnosti veže na občine kot teritorialne enote in ki pravico uporabe jezika narodne skupnosti ne omejuje glede na osebne okoliščine, torej le na pripadnike narodne skupnosti, ki živijo na tem območju, temveč navedeno pravico daje vsem strankam, ki na teh območjih želijo uveljaviti pravico do uporabe italijanskega ali madžarskega jezika v postopku, in novejši praksi Sodišča EU.

20. člen ZDT-1 državnemu tožilcu podeljuje posebno zakonsko pooblastilo, namenjeno varovanju javnega interesa, ki je v zagotavljanju zakonitosti in preprečitvi nepopravljivih škodljivih posledic tako, da lahko državni tožilec zahteva odložitev oziroma prekinitve izvršitve odločbe. Izkazalo se je, da so zelo redke situacije, v katerih je mogoče izkazati nepopravljive škodljive posledice in da je večje število

primerov, ko so posledice težko popravljive. Predlagana **sprememba veljavnega standarda**, ki ga v praksi tudi ni bilo moč izkazati, obstoječi standard nadomešča s standardom, ki je razumen glede na naravo in pomen podeljenega zakonskega pooblastila.

S predlaganimi spremembami se sledi ureditvi kot velja za uvedbo **disciplinskega postopka** zoper sodnike, ki ne pozna instituta zahteve za uvedbo disciplinskega postopka in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Po mnenju predlagatelja je ustrežnejše, da se strokovna odločitev o morebitni uvedbi oziroma neuvedbi disciplinskega postopka prepusti disciplinskemu tožilcu, ki bo v nadaljevanju tudi zastopal disciplinsko obtožbo. V primeru, da se pobudnik, kamor že sedaj sodijo tudi generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister, ne bo strinjal z odločitvijo disciplinskega tožilca, bo dokončno odločitev o uvedbi postopka sprejelo disciplinsko sodišče I. stopnje. Predlagane spremembe v segmentu **disciplinskih kršitev** odpravljajo v praksi zaznane nedoslednosti pri kršitvah, ki pomenijo tudi razlog za prenehanje državnotožilske funkcije oziroma kršitvah, ki so ustrežnejše sankcionirane v matičnih predpisih.

S predlaganimi spremembami se z namenom doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev ukinja **ex lege pridobitev naziva višjega državnega tožilca** ob imenovanju na vodstveno funkcijo. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

Določbe 131. do 135. člena ZDT-1 na zakonski ravni urejajo oblike kolegijskega dela ter vsebine, ki se na posameznih kolegijih obravnavajo, pri čemer podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju in evidentiranju kolegijskega dela ureja Državnotožilski red. V primerjavi z ostalimi člani, ki normirajo kolegijsko delo, je ugotoviti, da je le pri **pritožbenem kolegiju** na zakonski ravni predpisana tudi frekventnost sestajanja te oblike kolegija, zato se zaradi sistematike ureditve predlaga črtanje časovnega napotila glede sklica pritožbenega kolegija.

Usposabljanja za vodstveno funkcijo pri Centru za izobraževanje v pravosodju na izvedbeni ravni potekajo sočasno za predsednike in podpredsednike sodišč ter vodje okrožnih državnih tožilstev in njihove namestnike. Upošteva se navedeno in razlog smotrnosti porabe proračunskih sredstev se s predlagano spremembo podaljšuje obdobje v katerem mora vodja državnega tožilstva opraviti usposabljanje, in sicer iz šestih mesecev na eno leto, kar je tudi primerljivo z ureditvijo kot velja za predsednike in podpredsednike sodišč ter direktorje sodišč in državnih tožilstev.

Glede na to, da ima državnotožilsko osebje z opravljenim pravniškim državnim izpitom že izkazano znanje iz vsebin s področja organizacije pravosodja in da ima pred pridobljenim pravniškim državnim izpitom opravljeno tudi pripravništvo v pravosodju, po mnenju predlagatelja dodatno **opravljanje izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda** ni potrebno. Zato se po vzoru ureditve kot velja za sodno osebje predlaga ureditev, po kateri državnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, ni potrebno opravljati izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda. Predlagana je tudi sprememba, skladno s katero izpita ni treba opraviti tudi javnim uslužbencem, ki imajo sklenjene pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Mednje sodijo pripravniki in javni uslužbenci, zaposleni npr. zaradi nadomeščanja začasno odsotnih javnih uslužbencev. Zlasti v slednjih primerih se je v praksi pokazalo, da se nadomestna zaposlitev v večini primerov izteče še pred časom, ko bi javni uslužbenec moral opraviti izpit, državnotožilski pripravniki pa tako kot strokovni sodelavci znanje iz organizacije pravosodja v nadaljevanju pridobijo v okviru opravljanja pravniškega državnega izpita.

Ker veljavna ureditev ne določa roka, v katerem mora Državnotožilski svet posredovati mnenje glede predhodne zavrnitve izvedbe **pravosodnega nadzora**, se upošteva kolegijsko naravo Državnotožilskega sveta določa 15 dnevni rok za podajo mnenja. Nadalje se določa, da Vlada RS o izvedbi pravosodnega nadzora odloči v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta. Po veljavni ureditvi je osemdnevni rok za sprejem odločitve vezan na prejem obvestila vodje državnega tožilstva, kar se je z vidika pridobivanja predhodnega mnenja Državnotožilskega sveta, za izdajo katerega ni predviden rok, v praksi izkazalo za neustrezno. Tretji odstavek 161. člena ZDT-1 nadalje določa, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje mnenje Državnotožilskega sveta. Ker o zavrnitvi izvajanja nadzora odloča Vlada RS, predlagana sprememba odpravlja tudi morebitne nejasnosti v praksi. Glede na to, da odločitev sprejme Vlada RS, je povsem jasno, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje odločitev Vlade RS, ne pa mnenje Državnotožilskega sveta, ki je lahko celo nasprotno od odločitve Vlade RS.

S predlaganimi spremembami t. i. »**kataloga kaznivih dejanj**« glede katerih je za pregon storilcev pristojno SDT RS, se usklajuje navajanje kaznivih dejanj z navajanjem v Kazenskem zakoniku¹⁰, širi katalog s kaznivim dejanjem potovanja v tujino z namenom terorizma, ki ga je glede na njegovo težo potrebno vključiti v katalog kaznivih dejanj. Z namenom hitrejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev, ki dejansko sodijo v pristojnost SDT RS, se predlaga zožitev stvarne pristojnosti slednjega z izključitvijo pristojnosti za kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja ter prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države. V navedenih zadevah namreč ni potrebna posebna usposobljenost in organiziranost državnih tožilcev, zaradi česar SDT RS v teh primerih iz razloga smotnosti zadeve tudi sicer odstopa v obravnavano krajevno pristojnim okrožnim državnim tožilstvom, kar zaradi izdaje obrazloženih odredb terja dodatno administrativno delo.

Pristojni organ za davčno izvršbo na nedavčno obveznost je Finančna uprava RS, za izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče, pa je pristojno Državno odvetništvo RS, zato se s predlagano spremembo pristojnost SDT RS glede vlaganja predloga in zastopanja v postopku izvršbe, usklajuje z določbami Zakona o odvzemu premoženja nezakonitega izvora.¹¹

S predlaganimi spremembami se usklajujejo pristojnosti **SIC**, ki deluje v okviru Vrhovnega državnega tožilstva RS, z dejanskim stanjem in glede na vsebinske pristojnosti ostalih notranje organizacijskih enot Vrhovnega državnega tožilstva RS. Upošteva razvoj informacijske tehnologije v poslovanju državnih tožilcev se tudi na zakonski ravni omogoča neposreden vnos zahtevanih podatkov v centralno evidenco v zadevah v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora. Ker je bil drugi odstavek 206. člena ZDT-1, ki je določal izključno pristojnost državnih tožilcev, dodeljenih v SIC, za zadeve mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora, razveljavljen (237. člen Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije¹²), se s predlagano spremembo črta pristojnost vodje SIC za podajo mnenja pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev v segmentu, ki se nanaša na zgoraj navedene naloge.

Ker je bil namen veljavne zakonske ureditve zagotoviti optimalne pogoje za delo **poravnalcev**, ki s svojim delom razbremenjujejo državna tožilstva in sodišča s tem, da v manj zahtevnih kazenskih zadevah vodijo postopke poravnavanja in da se izvrševanje »kaznovalne in reparacijske pravice«

¹⁰ Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16 – popr., 54/15, 38/16 in 27/17; KZ-1.

¹¹ Uradni list RS, št. 91/11, 25/14 in 53/18 – odl. US; ZOPNI.

¹² Uradni list RS, št. 48/13, 37/15 in 22/18; ZSKZDČEU-1.

približa ljudem med drugim na način, da samoupravne lokalne skupnosti za potrebe poravnavanja poravnalcem brezplačno zagotovijo potrebne prostore, brez kakršnihkoli finančnih obveznosti, se s predlagano spremembo na nedvoumen način določa, da poravnalci niso oproščeni le plačila najemnine, temveč tudi vseh stroškov povezanih z uporabo prostorov, ki jih imajo v brezplačni uporabi. Poravnalci so imenovani za območje višjih sodišče, od katerih dve višji sodišči obsegata tudi območja občin, kjer živita avtohtoni narodni skupnosti. Upošteva se navedeno se s spremembo predlaga, da kandidat za poravnalca v izjavi navede tudi, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja na območju višjega sodišča, ki bo opredeljeno v javnem pozivu.

Ker veljavna ureditev na smiselno uporabo določb Zakona o splošnem upravnem postopku¹³ odkazuje le pri vodenju postopka imenovanja poravnalcev, medtem ko za postopek razrešitve postopka ne določa, se s predlagano spremembo na nedvoumen način določa smiselna uporaba ZUP tudi za vodenje postopka razrešitve. Nadalje se s predlaganimi spremembami širi nabor vsebin v imeniku poravnalcev s podatki o naslovu prostorov, kjer poravnalec opravlja naloge poravnavanja, o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča. Zlasti podatek o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča sta pomembna tudi za poslovanje državnih tožilstev pri določanju poravnalcev za obravnavo konkretne zadeve.

- Prožnejša ureditev vsebine letnega programa dela in statističnega poročanja o delu državnih tožilstev

Letno poročilo je poročilo o opravljenem delu državnega tožilstva kot organizacije, pri čemer je poročanje namenjeno strokovni in širši javnosti. Ker je potrebno statistično poročanje spremeniti na način, da bo bolj informativno in uporabniku prijaznejše, torej brez konkretizacije vsebine posameznih statističnih podatkov, ki ne sledijo spremembam statističnega poročanja oziroma spremembam, ki se nanašajo na zajem podatkov (tudi iz naslova spremembe kazenskopravne zakonodaje), se s predlagano ureditvijo določitev podrobnejše vsebine in oblike letnega poročila prenaša iz zakonske na izvedbeno raven. Na zakonski ravni se ohranja le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila in skupnega poročila o delu državnih tožilstev, pri čemer bo namen, to je poročanje javnosti in kritična ocena delovanja državnega tožilstva s strani slednje, še vedno v celoti omogočen.

Zaradi bolj fleksibilnega sprejemanja in posodabljanja glede na razvoj tehnologije ter možnosti zajemanja podatkov se pristojnost za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela in vsebino ter obliko letnega poročila, prenaša iz ministra za pravosodje na generalnega državnega tožilca. Kljub predlaganemu prenosu minister za pravosodje preko soglasja še vedno ohranja pristojnosti v postopku sprejema obeh izvedbenih aktov, dodatno pa je predvidena tudi vloga Državnotožilskega sveta (podaja mnenja), saj je slednji sicer pristojen za sprejem meril za uspešnost pregona državnih tožilstev s katerimi se med drugim določajo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona, kar so tudi kazalniki letnega programa dela.

S predlaganimi spremembami se iz razlogov praktične narave podaljšujeta rok za pripravo predloga letnega programa dela (namesto do 30. junija, do 30. septembra tekočega leta), rok za podajo odzivnih priporočil Državnotožilskega sveta, ministra za pravosodje ter generalnega državnega tožilca (namesto 15, 30 dni) ter rok za posredovanje poročila o poslovanju državnega tožilstva (namesto do 15. februarja, do 28. februarja). Ukinja pa se tudi neposredno seznanjanje Državnega zbora RS z

¹³ Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13; ZUP.

letnima poročiloma SDT RS in Posebnega oddelka, saj so podatki iz obeh letnih poročil zajeti v skupnem letnem poročilu o poslovanju državnih tožilstev.

- **Posodobitev varstva in obdelave osebnih podatkov**

S predlaganimi spremembami se na bolj sistematičen način ureja pravica do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki v smislu Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. 4. 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES¹⁴ in pravica do seznanitve s podatki kogarkoli, ki za to izkaže pravni interes (v smislu vpogleda v spis) ter pristojnost za odločanje. Ker državna tožilstva beležijo porast zaprosil zavarovalnic za vpogled ali posredovanje podatkov o kaznivih dejanjih, se s predlaganimi spremembami vzpostavlja učinkovit pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. S predlagano spremembo se pravica do seznanitve s podatki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice ne bo omejila. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo namreč v državnotožilske spise še vedno lahko vpogledale pod pogoji, kot jih določa ZDT-1, plačljivo bo postalo zgolj posredovanje listin (predvsem kazenskih ovadb). S tem predlogom se bodo državna tožilstva z vidika pravice do seznanitve izenačila s Policijo, ki zavarovalnicam že več let zaračunava posredovanje podatkov iz dosjejev, z razliko, da državno tožilstvo zavarovalnicam ne bo zaračunavalo vpogleda v spis.

S predlaganimi spremembami se nadalje po vzoru ureditve v sodniški zakonodaji natančneje določa dostop državnih tožilstev v informatizirane zbirke podatkov, s katerimi upravljajo organi javnega sektorja, predlaga pa se tudi možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki, in sicer zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve.

- **Prenova poglavja o Posebnem oddelku**

S predlaganimi spremembami se na zakonski ravni določa dolžnost obveščanja Posebnega oddelka s strani krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva, če je pri opravljanju nalog ali posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka 199. člena ZDT-1 kakšna oseba huje telesno poškodovana ali če je izgubila življenje. Na ta način bo Posebni oddelek z namenom učinkovitega izvajanja svojih pristojnosti pravočasno obveščen tudi o primerih, ki v začetni fazi morda ne dosegajo zakonsko zahtevanega dokaznega standarda »razlog za sum«, za katere pa se lahko kasneje v postopku (npr. na podlagi ugotovitev policije v postopku ocene uporabe zakonitosti in strokovnosti prisilnega sredstva, ugotovitev policistov oziroma državnih tožilcev Posebnega oddelka ali na podlagi zatrjevanj oškodovancev v naknadno sproženih sodnih postopkih) vzbudi dvom v nepristranskost že izvedene preiskave.

Nadalje se s predlaganimi spremembami, upošteva status Posebnega oddelka kot samostojne notranje organizacijske enote v okviru SDT RS, ki je strokovno in operativno samostojna, vodi Posebnega oddelka podeljujejo dodatne pristojnosti, in sicer za oblikovanje pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih, za kadrovsko poslovanje v okviru pooblastila vodje SDT RS, za podajo predloga za napredovanje državnih tožilcev Posebnega oddelka in oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe. Za razliko od veljavne ureditve, se podobno kot na SDT RS tudi v Posebnem oddelku določa možnost, da državnotožilsko službo poleg najmanj dveh dodeljenih državnih tožilcev opravljajo tudi imenovani državni tožilci, s čimer se bo zagotovila večja kontinuiteta dela Posebnega oddelka, hkrati pa se bo zmanjšal negativni vpliv dodelitev na kadrovsko stanje in posledično poslovanje matičnih državnih tožilstev.

¹⁴ Uradni list EU, L, št. 119/1 z dne 4. 5. 2016; Splošna uredba o varstvu podatkov.

Glede statusa policistov Posebnega oddelka se predlaga trajna premestitev policistov v Posebni oddelek. Veljavna ureditev, skladno s katero so bili v Posebni oddelek premeščeni javni uslužbenci s pooblastili policije za čas štirih let (z možnostjo podaljšanja), se v praksi ni v celoti izkazala kot ustrezna, saj časovna omejitev premestitve lahko vpliva na videz dejanske neodvisnosti Posebnega oddelka od Policije. Na ta način se bo okrepila neodvisnost Posebnega oddelka in odpravilo tveganje za nastanek situacij, ko bi se policisti Posebnega oddelka po vrnitvi na delo v policijo lahko znašli v delovnem okolju z osebami, ki so jih v Posebnem oddelku obravnavali v predkazenskem postopku kot osumljence. Predlagana ureditev pa bi odpravila tudi v praksi neustrezno rešena delovnopravna vprašanja začasno premeščenih javnih uslužbencev oziroma policistov. S predlagano spremembo se za razliko od veljavne ureditve, skladno s katero so lahko v Posebni oddelek premeščeni ne le policisti iz Policije, temveč tudi javni uslužbenci iz drugih državnih organov, ki imajo pooblastila policije, določa, da so v Posebni oddelek lahko premeščeni le policisti, pri čemer se ohranja pogoj najmanj desetih let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil. V praksi se je namreč izkazalo, da je glede na naravo dela policistov Posebnega oddelka, strokovno najustreznejši kader ravno iz vrst Policije.

- Ureditev postopka pritožbe zoper delo policistov Posebnega oddelka

S predlaganimi spremembami se po vzoru ureditve kot velja za policiste in uradne osebe Finančne uprave RS, upošteva velikost Posebnega oddelka in povprečno število pritožb na letni ravni kot tudi položaj državnega tožilstva v sistemu delitve oblasti, vzpostavlja notranja pritožbena pot zoper delo policistov Posebnega oddelka z namenom nepristranske in strokovne preveritve zakonitosti ter strokovnosti njihovega dela. Na ta način se prizadeti osebi poleg formalnih (sodnih in upravnih) poti, ki so običajno dolgotrajne in pogosto drage, daje na voljo tudi druge, manj formalne pritožbene možnosti, ki so lahko učinkovitejše, predvsem pa hitrejše in cenejše. Predlagane rešitve predvidevajo dvostopenjski postopek, in sicer postopek s pripombami v okviru Posebnega oddelka ter postopek pred komisijo v pritožbenem postopku, ki se vodi na Vrhovnem državnem tožilstvu RS. Pritožbena komisija bo sestavljena iz vrhovnega državnega tožilca (opravljal bo naloge predsednika komisije), državnega tožilca okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku in strokovnjaka s področja policijskih pooblastil, s čimer se bo po mnenju predlagatelja zagotovila nepristranskost, objektivnost in strokovnost pritožbenega postopka. Člane komisije in njihove namestnike bo za obdobje šestih let imenoval generalni državni tožilec, pri čemer člani po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani. Predlagane rešitve nadalje določajo tudi pravila pritožbenega postopka, način prenehanja mandata v pritožbeni komisiji, vodenje evidence pripomb in pritožb ter povrnitev stroškov, ki nastanejo med pritožbenim postopkom.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNOFINANČNA SREDSTVA

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1 Prilagojenost predlagane ureditve pravu Evropske unije

Vsebina predlaganega zakona ni predmet usklajevanja s pravnim redom Evropske unije. Primerljiva vsebina tega predloga zakona je predstavljena po posameznih državah.

5.2 Prikaz ureditve v državah članicah Evropske unije

5.2.1 Hrvaška

Državno tožilstvo je samostojen in neodvisen pravosodni organ, ki je pristojen in dolžan ukrepati zoper storilce kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj, opravljati pravna dejanja za zaščito premoženja Republike Hrvaške ter uporabiti pravna sredstva za zaščito ustave in zakonov. Državno tožilstvo izvaja svoje pristojnosti na podlagi ustave, zakonov, mednarodnih pogodb, ki so del hrvaškega pravnega reda, in drugih predpisov, sprejetih v skladu s hrvaško ustavo, mednarodno pogodbo ali zakonom.

Državno tožilstvo Republike Hrvaške je po Zakonu o državnem tožilstvu vertikalno hierarhično strukturirana organizacija, ki jo vodi glavni državni tožilec Republike Hrvaške. Glavni državni tožilec vodi in zastopa državno tožilstvo in je odgovoren za delo celotnega državnega tožilstva. Prav tako opravlja naloge iz pristojnosti državnega tožilstva Republike Hrvaške in vodi državno tožilstvo Republike Hrvaške. Glede na strogo hierarhično strukturo državnega tožilstva lahko višji državni tožilec da nižjemu državnemu tožilcu obvezna navodila za delo, kadar je to potrebno za zakonito in enotno opravljanje funkcije, po potrebi pa se lahko ta navodila nanašajo tudi na vodenje posameznih zadev.

Višji državni tožilec lahko prevzame izvajanje določenih nalog, za katere je pristojen nižji državni tožilec, in lahko v skladu z zakonom pooblasti nižjega državnega tožilca za opravljanje procesnih dejanj v določeni zadevi ali za izvajanje določenih dejanj v zadevi, ki je dodeljena drugemu nižjemu državnemu tožilcu (delegacija). Državni tožilec glede na velikost posameznega državnega tožilstva opravlja državnotožilsko funkcijo sam ali pa ima enega ali več namestnikov. Namestnik zastopa kazenske obtožbe in je pristojen opravljati vsa procesna dejanja upravičenega državnega tožilca v postopku pred sodiščem ali drugim državnim organom, za katera je po zakonu pristojen državni tožilec.

Državno tožilstvo Republike Hrvaške sestavlja:

- 25 občinskih državnotožilskih pisarn,
- 15 okrožnih državnotožilskih pisarn,
- Urad za preprečevanje korupcije in organiziranega kriminala in
- Državno tožilstvo Republike Hrvaške.

Državnotožilski svet je samostojen in neodvisen organ, ki zagotavlja samostojnost in neodvisnost Državnega tožilstva v Republiki Hrvaški. Pristojen je za imenovanje in razrešitev občinskih in okrožnih državnih tožilcev, premestitev namestnikov državnih tožilcev, vodenje postopkov in odločanje o disciplinski odgovornosti namestnikov državnih tožilcev. Sodeluje pri usposabljanju in izpopolnjevanju državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, odloča o ugovoru opravljanja nalog, vodi register državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, podaja soglasje za opravljanje drugih funkcij ali dela pri opravljanju dolžnosti državnega tožilca ter opravlja druge naloge v skladu z zakonom.

Glavnega državnega tožilca Republike Hrvaške imenuje državni zbor za dobo štirih let na predlog Vlade Republike Hrvaške, po predhodnem mnenju pristojnega odbora državnega zbora in je po poteku mandata lahko enkrat ponovno imenovan.

5.2.2 Avstrija

Hierarhična organizacija državnega tožilstva je enaka organizaciji sodišč. Vsako prvostopenjsko sodišče, pristojno za kazenske zadeve (skupaj 17 sodišč), ima državno tožilstvo. Poleg tega deluje tudi osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je pristojna za celotno Avstrijo. Na vsakem višjem deželnem sodišču je višje državno tožilstvo, na vrhovnem sodišču pa je urad direktorja državnih tožilstev. Višja državna tožilstva in urad direktorja državnih tožilstev so neposredno podrejeni zveznemu ministru za pravosodje. Kdor izpolnjuje zahteve za imenovanje na položaj sodnika, je lahko

imenovan tudi za državnega tožilca. Državne tožilce predlagajo na podlagi javnega razpisa v imenovanje personalne komisije, ki delujejo pri višjih deželnih tožilstvih (Oberstaatsanwaltschaften), pri Vrhovnem državnem tožilstvu (Generalprokuratur) in zveznemu Ministrstvu za pravosodje (Bundesministerium für Justiz). Personalne komisije so sestavljene iz štirih članov, ki morajo izpolnjevati pogoje za imenovanje na funkcijo državnega tožilca. V personalni komisiji Zveznega ministrstva za pravosodje sta dva člana imenovana s strani zveznega ministra za pravosodje. V ostalih personalnih komisijah so le državni tožilci. Personalna komisija Zveznega ministrstva za pravosodje odloča o predlogih za imenovanje generalnega državnega tožilca in vodij višjih državnih tožilstev. Ostale personalne komisije predlagajo imenovanja državnih tožilcev v zvezi z njihovimi ali podrejenimi tožilstvi. Pravica imenovanja državnih tožilcev je sicer v pristojnosti predsednika republike, ki pa jo je za večino državnotožilskih mest delegiral na zveznega ministra za pravosodje. Predlogi personalnih komisij sicer niso pravno obvezujoči, vendar so v praksi imenovani le kandidati iz kroga najbolj primernih.

Državni tožilci odgovarjajo za disciplinske kršitve Disciplinski komisiji Zveznega ministrstva za pravosodje, pritožbo pa je možno vložiti na Višjo disciplinsko komisijo pri Uradu zveznega kanclerja. Disciplinske komisije lahko izrečejo disciplinsko sankcijo odpustitve iz službenega razmerja.

Državna tožilstva so pravosodni organi, ki so ločeni od sodišč, niso pa od njih neodvisni. Imajo hierarhično strukturo ter jih zavezujejo navodila višjih državnih tožilstev in nazadnje zveznega ministra za pravosodje. Pravica do dajanja navodil je natančno urejena z zakonskimi predpisi. Navodila višjega državnega tožilstva ali zveznega ministra za pravosodje so lahko samo pisna in morajo vsebovati utemeljitev. Prejeta navodila je tudi treba vpisati v spis kazenske zadeve. Zvezni minister za pravosodje nosi ministrsko odgovornost in mora torej zagotoviti informacije parlamentu, ki mu je tudi odgovoren. Uslužbenci posameznih uradov državnega tožilstva morajo upoštevati navodila direktorja urada. Če menijo, da so navodila neskladna z zakonom, lahko zahtevajo pisna navodila, lahko pa tudi zaprosijo za razrešitev z zadevne kazenske zadeve. Uradi državnega tožilstva so torej hierarhično organizirani z nadrejenimi in podrejenimi ravnimi. To je potrebno tudi zato, ker njihovih odločitev v nasprotju s sodnimi odločbami ni mogoče izpodbijati s pravnimi sredstvi. Državna tožilstva so posebni organi, ki so ločeni od sodišč. Njihova naloga je varovanje javnega interesa v kazenskem pravosodju. To vključuje predvsem vlaganje obtožb in zastopanje obtožnic v kazenskem postopku. Državni tožilci so pristojni za vlaganje in zastopanje obtožnic pred deželnimi in okrožnimi sodišči znotraj zadevnega deželnega sodnega okrožja. Okrožni tožilci praviloma zastopajo obtožnico pred okrožnimi sodišči.

Poseben položaj ima osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je na ravni države pristojna za zlorabe uradnega položaja javnih uslužbencev in gospodarska kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5.000.000 EUR, za finančna kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5.000.000 EUR, za kvalificirana kazniva dejanja goljufije na področju socialne varnosti, za dejanja dolžnikov, ki škodujejo upnikom, in kršitve zakona o delniških družbah ali zakona o družbah z omejeno odgovornostjo v ustrezno velikih podjetjih (z osnovnim kapitalom vsaj 5.000.000 EUR ali več kot 2.000 zaposlenimi).

Višja državna tožilstva so hierarhično nad državnimi tožilstvi in delujejo na višjih deželnih sodiščih. Poleg tega da opravljajo tožilske naloge pred višjimi deželnimi sodišči, so pristojna tudi za nadzor nad vsemi državnimi tožilstvi v svojem okrožju in so neposredno podrejena zveznemu ministru za pravosodje. Urad direktorja državnih tožilstev, ki je ustanovljen pri vrhovnem sodišču, ima poseben položaj. Odgovoren je neposredno zveznemu ministru za pravosodje in ni pristojen za dajanje navodil državnim tožilstvom in višjim državnim tožilstvom. Prav tako ne zastopa obtožnic, ampak je pristojen za zagotavljanje podpore vrhovnemu sodišču. Zlasti je pooblaščen za vlaganje tako imenovanih ničnostnih pritožb zaradi nespoštovanja prava v kazenskih zadevah, v katerih stranke nimajo

(nadaljnjih) pravnih sredstev. Urad direktorja državnih tožilcev ima tako pomembno vlogo pri zagotavljanju enotnosti prava in pravne varnosti v kazenskih zadevah.

5.2.3 Belgija

Državno tožilstvo oziroma javno tožilstvo (*ministère public/openbaar ministerie*), ki dejansko začne sodni pregon, sestavljajo pravosodni uslužbenci, ki so kvalificirani sodniki (*magistrats/magistraten*) in izvajajo svoje naloge v okviru pristojnosti sodišča, ki so mu dodeljeni. V sodnem okrožju so uradniki, ki zastopajo državno tožilstvo na sodišču prve stopnje in zlasti na sodišču za mladoletnike, ki je eden od oddelkov sodišča prve stopnje, državni tožilec (*procureur du Roi/procureur des Konings*), prvi namestnik državnega tožilca (*premiers substituts/eerste substituten*) in namestnik državnega tožilca (*substituts/subsituten*). Na ravni pritožbenih sodišč to funkcijo izvaja generalni državni tožilec (*procureur-général/procureur-generaal*), ki vodi in nadzira pravosodne uslužbenke generalnega državnega tožilstva na pritožbenem sodišču. Na pritožbenem sodišču generalnemu državnemu tožilcu pomagajo prvi generalni pravobranilec (*premier avocat-général/eerste advocaat-generaal*), generalni pravobranilci (*avocats-généraux/advocaten-generaal*) in namestniki generalnega državnega tožilca (*substituts généraux/substituten-generaal*). Na kasacijskem sodišču (*Cour de cassation/Hof van cassatie*) funkcijo državnega tožilstva izvaja generalni državni tožilec pri kasacijskem sodišču, pomagajo pa mu prvi generalni pravobranilec in generalni pravobranilci. Kljub terminološki enakosti je funkcija državnega tožilstva tukaj popolnoma drugačna. Kasacijsko sodišče ne odloča o vsebini zadeve, temveč preverja zakonitost in pravilnost postopka.

Državno tožilstvo je neodvisno pri posameznih preiskavah in postopkih pregona, omejeno je zgolj s pravico pristojnega ministra za odreditev pregona in določitev zavezujočih smernic na področju kazenske politike, vključno s politiko preiskave in pregona.

V kazenskih zadevah pravosodni uslužbenci državnega tožilstva delujejo v javnem interesu ter zagotavljajo pravilen potek in rešitev kazenskega postopka. To zagotavljajo tako pri glavnih sodnih postopkih kot tudi v predhodnih poizvedbenih in preiskovalnih postopkih. Med sodno obravnavo zahtevajo od sodišča uporabo kazenskega prava, hkrati pa poskušajo zagotoviti, da so sprejeti potrebni ukrepi za ustrezno izvrševanje izrečenih kazni. Na porotnem sodišču (*cour d'assises/hof van assisen*) funkcijo državnega tožilstva opravlja generalni državni tožilec na pritožbenem sodišču, ki pa lahko pooblasti tudi drugega uslužbenca. Državno tožilstvo je na svojem področju pristojno tudi za spremljanje in ustrezno izvrševanje odločb in smernic v zvezi s kazensko politiko. Smernice kazenske politike določa minister za pravosodje po posvetovanju s kolegijem petih generalnih državnih tožilcev pri pritožbenih sodiščih. Ta kolegij je v pristojnosti ministra za pravosodje in sprejema odločitve za čim skladnejšo pripravo in usklajevanje politike ter dobro splošno delovanje državnega tožilstva. Pristojnost kolegija zajema vso državo, njegove odločitve pa so obvezujoče za generalne državne tožilce pri pritožbenih sodiščih ter vse člane državnega tožilstva pod njihovo pristojnostjo in upravljanjem.

V skladu z 400. členom Sodnega zakonika pravosodni minister nadzoruje vse funkcionarje državnega tožilstva, generalni državni tožilec pri vrhovnem sodišču (*Cour de Cassation*) izvaja nadzor nad zveznim tožilcem in nad petimi generalnimi državnimi tožilci (pri višjih oz. apelacijskih sodiščih). Zvezni tožilec opravlja nadzor nad zveznimi tožilci (*les magistrats fédéraux*), generalni državni tožilci pa nad tožilci pri višjih sodiščih ter nad kraljevimi tožilci (*procureurs du Roi*) in nad njihovimi namestniki.

Disciplinska odgovornost tožilcev je prav tako urejena v Sodnem zakoniku. Omejujemo se na kratek prikaz, ki velja le za tožilce, ne pa za drugo (pomožno) osebje. Kdor ne opravi oz. kdor opusti uradne službene obveznosti ali s svojim vedenjem škoduje dostojanstvu narave službe, se lahko disciplinsko kaznuje. Sankcije, predvidene z zakonom, se lahko izrečejo tudi tistemu, ki zanemarja svoje naloge,

kar vpliva na dobro poslovanje pravosodja ali na zaupanje v institucijo (404. člen). Kršitve niso natančneje določene.

Zakon loči med lažjimi in težjimi sankcijami. Lažji sta opozorilo in ukor. Težje pa se po strogosti delijo še na dve stopnji. Sankcije prve stopnje so: odtegljaj od plače (za največ 2 meseca), disciplinski suspenz (za čas od 1 do 12 mesecev), odstavitev s položaja. Najstrožji pa je odpust oz. odpoklic, s katerim se izgubi status sodnega funkcionarja (membre de l'Ordre judiciaire).

O začetku postopka je treba nemudoma obvestiti kralja in pravosodnega ministra. Postopek lahko začne:

- generalni državni tožilec pri vrhovnem sodišču za generalne državne tožilce (pri višjih oz. apelacijskih sodiščih) in za zveznega tožilca,
- generalni tožilec (pri višjem tožilstvu) za svoje podrejene na tožilstvu, za kraljeve tožilce in njihove namestnike,
- kraljevi tožilec za člane svojega tožilstva,
- zvezni tožilec za zvezne tožilce, itd.

Po belgijski ureditvi obstaja poseben organ Nacionalni disciplinski svet (Conseil national de discipline), ki je pristojen za preiskovanje dejanskega stanja in za neobvezujoč predlog sankcije, če gre za sum večje kršitve, za katero bi se lahko izreklo težjo sankcijo. V drugih primerih postopek praviloma vodi oseba, ki ga začne (gl. zgoraj), ki pa lahko za to določi koga drugega v istem organu. Vodi ga lahko tudi vodja nadrejenega organa (le chef de corps du degré supérieur) (povzeto po Sodnem zakoniku).

Poleg določanja politike pregona in kaznovanja ima pravosodni minister tudi možnost nadzora. Pri tem lahko zahteva poročilo o ukrepih, lahko pa tudi zahteva, da se v določeni zadevi uvede postopek. Lahko zahteva pregon, a to je v praksi zelo redko. Ne more pa prepovedati preiskave ali tožilcem naložiti, kaj naj govorijo na sodišču (povzeto po Eurojustice). S tem v zvezi je treba omeniti še 151. člen ustave, ki določa, da državno tožilstvo neodvisno izvaja posamezne preiskave in posamezen pregon, pri tem pa ima minister za pravosodje pravico odrediti postopek in pa določati obvezne smernice kaznovalne politike, ki vključujejo področje preiskave in pregona.

5.2.4 Romunija

Romunski sistem državnega tožilstva vključuje tožilstva pri pritožbenih sodiščih, sodiščih druge stopnje, sodiščih za mladoletnike in družinske zadeve ter okrožnih sodiščih. Vrhovni sodni svet je osrednji organ znotraj pravosodnega sistema, pristojen za urejanje tožilskega poklica. Začetno in nadaljnje poklicno usposabljanje sodnikov in tožilcev izvaja nacionalni sodni inštitut, javni organ s statusom pravne osebe pod vodstvom vrhovnega sodnega sveta. Državno tožilstvo izvaja svoje naloge prek tožilcev, ki so zaposleni na tožilstvih. Slednja so pridružena vsem sodiščem, razen disciplinskim sodiščem.

Najvišji organ je tožilstvo pri vrhovnem kasacijskem sodišču (generalno državno tožilstvo), ki ga vodi generalni državni tožilec Romunije. Ta organ usklajuje dejavnosti tožilcev pri 15 pritožbenih sodiščih. Tožilstva pri pritožbenih sodiščih usklajujejo dejavnosti tožilcev pri 43 sodiščih druge stopnje (vključno s posebnim sodiščem za mladoletnike in družinske zadeve). Vsakega vodi tožilec predstojnik. Tožilstva pri sodiščih druge stopnje usklajujejo dejavnosti tožilcev pri 176 delujočih okrožnih sodiščih, pri čemer vsakega od teh vodi prvi tožilec. Tožilstva pri 176 delujočih okrožnih sodiščih predstavljajo prvo (najnižjo) raven hierarhije in jih vodijo prvi tožilci.

Dva ločena specializirana oddelka delujeta v okviru tožilstva pri vrhovnem kasacijskem sodišču, in sicer

Nacionalni direktorat za boj proti korupciji (DNA), ki je odgovoren za preiskovanje in pregon korupcije in Direktorat za preiskovanje organiziranega kriminala in terorizma (DIICOT), ki je odgovoren za preiskovanje in pregon organiziranega kriminala in terorizma, ki deluje pod vodstvom generalnega državnega tožilca Romunije.

Tožilci z vsakega tožilstva poročajo predstojniku tega tožilstva, ki nato poroča predstojniku hierarhično nadrejenega tožilstva. Nadzor podrejenih tožilcev s strani generalnega državnega tožilca na tožilstvu pri vrhovnem kasacijskem sodišču, glavnega tožilca v nacionalnem direktoratu za boj proti korupciji in tožilca predstojnika na tožilstvu pri pritožbenem sodišču se lahko izvaja neposredno ali prek za to imenovanih tožilcev.

V Romuniji obstajata dve vrsti tožilcev: civilni tožilci, ki so pristojni za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, ki jih storijo civilisti; vojaški tožilci, ki so pristojni za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, ki jih storijo v glavnem pripadniki vojaškega osebja. Nacionalne kategorije tožilcev so naslednje:

- generalni državni tožilec Romunije (vodja tožilstva pri vrhovnem kasacijskem sodišču);
- glavni tožilec (vodja DNA in DIICOT);
- tožilci predstojniki (vodje tožilstev pri pritožbenih sodiščih);
- prvi tožilci (vodje tožilstev pri sodiščih druge stopnje in okrožnih sodiščih);
- predstojniki tožilskih oddelkov (vodje notranjih oddelkov tožilstev);
- predstojniki tožilskih služb (vodje notranjih služb tožilstev);
- predstojniki tožilskih uradov (vodje notranjih uradov tožilstev);
- tožilci.

Kadar se šteje za nujno, lahko minister za pravosodje po uradni dolžnosti ali na zahtevo vrhovnega sodnega sveta nadzira tožilce prek tožilcev, ki jih je posebej določil generalni državni tožilec Romunije, glavni tožilec nacionalnega direktorata za boj proti korupciji ali minister za pravosodje sam, da preveri naslednje:

- upravljalno učinkovitost tožilcev;
- uspešnost tožilcev in dokončanje nalog; ter
- kakovost strokovnih odnosov tožilcev z državljani in drugimi osebami, ki sodelujejo pri dejavnostih tožilstev.

Ta nadzor se ne nanaša na celoten razpon ukrepov, ki jih lahko tožilci sprejmejo med potekom kazenskih postopkov, niti na odločitve, povezane s temi postopki. Minister za pravosodje lahko prosi generalnega državnega tožilca Romunije ali, kjer je to primerno, glavnega tožilca pri nacionalnem direktoratu za boj proti korupciji, da poroča o dejavnostih tožilstev in izda navodila o ukrepih, ki jih je treba sprejeti za učinkovito preprečevanje kriminala in učinkovit boj proti njemu. Tožilstvo pri vrhovnem kasacijskem sodišču predloži letno poročilo o svojih dejavnostih vrhovnemu sodnemu svetu in ministru za pravosodje, ki svoje ugotovitve predstavi v poročilu romunskemu parlamentu.

Tožilce (in sodnike) imenuje predsednik republike na predlog Vrhovnega Sveta Magistrature, z izjemo tistih na probaciji. Vrhovni Svet Magistrature sestavlja 19 članov (minister za pravosodje, generalni javni tožilec, predsednik Višjega kasacijskega sodišča so člani po funkciji), imajo šest letni mandat, odloča na tajnem glasovanju, odločitve so dokončne in nepreklicne, razen izjem. Prav tako Vrhovni Svet Magistrature odloča o disciplinski odgovornosti (sodnikov in) tožilcev (v teh primerih minister za pravosodje, generalni javni tožilec in predsednik Višjega kasacijskega sodišča ne glasujejo).

Vrhovni svet pravosodja določen z ustavo zagotavlja neodvisnost pravosodja, varuje poklicni ugled sodnikov in tožilcev ter zagotavlja njihovo nepristranost. Vrhovni svet ima 19 članov od tega 14 članov izbere občna seja sodnikov in tožilcev, izbiro pa potrdi senat, od tega je 9 sodnikov in 5 tožilcev. Dva

člana zastopata civilno družbo iz vrst uveljavljenih pravnih strokovnjakov z visokim moralnim in poklicnim ugledom, ki jih izvoli senat, trije člani pa so po položaju, minister za pravosodje, predsednik visokega kasacijskega sodišča in generalni tožilec pri visokem kasacijskem sodišču.

Svet deluje v dveh oddelkih, oddelku za sodnike z 9 člani in v oddelku za javne tožilce s 5 člani. Mandat traja 6 let, predsednik in namestnik predsednika se izbereta za eno leto in v tem času ne opravljata sodniške oziroma tožilske funkcije, enako velja za člane iz vrst sodnikov in tožilcev. Funkcija člana izključuje vse druge funkcije, razen profesorskih v visokem šolstvu. Predpisana je izločitev v primeru konflikta interesov, možne so razrešitve. Volitve so tajne, neposredne in osebne, dopustna je volilna kampanja, obvezen je program in izjava o nesodelovanju s tajnimi službami ter o premoženjskem stanju.

Visoki svet predlaga kandidate za sodnike in tožilce, ki jih imenuje predsednik Romunije, odloča na prvi stopnji o disciplinskih postopkih ter odloča o bistvenih vprašanjih za kariero sodnikov in tožilcev zlasti napredovanju, premestitvah in razrešitvah. Zoper odločitve sveta je dopustna pritožba na visoko kasacijsko sodišče le v disciplinskih zadevah, druge odločitve so dokončne. Pristojnost ima tudi na področju izobraževanja, pri določanju števila sodniških in tožilskih mest, sprejemanju zakonov s področja pravosodja, organizacijskih predpisov, uveljavljanju imunitete, oblikovanju strategije in reformiranju pravosodja.

5.2.5 Latvija

Latvijsko državno tožilstvo (Prokuratūra) je enoten centraliziran pravosodni organ s tristopenjskim sistemom. Vodi ga generalni državni tožilec (ģenerālprokurors). Naloga državnega tožilstva je odzivati se na kršitve zakona in zagotoviti, da se o kršitvah odloča v skladu z zakonom.

Državno tožilstvo sestavljajo:

- generalno državno tožilstvo (ģenerālprokuratūra);
- regionalna državna tožilstva (tiesu apgabalu prokuratūras);
- okrožna ali mestna državna tožilstva (rajona vai republikas pilsētu prokuratūras);
- specializirana državna tožilstva (specializētas prokuratūras).

Po potrebi lahko generalni državni tožilec ustanovi specializirano tožilstvo za posebno področje, ki ima status okrožnega ali regionalnega državnega tožilstva. V Latviji je trenutno pet specializiranih državnih tožilstev in sicer:

- specializirano državno tožilstvo za organizirani kriminal in druga področja (Organizētās noziedzības un citu nozaru specializētā prokuratūra);
- specializirano več področno državno tožilstvo (Specializētā vairāku nozaru prokuratūra);
- državno tožilstvo Rige za cestni promet (Rīgas autotransporta prokuratūra);
- državno tožilstvo za preiskovanje finančnega in gospodarskega kriminala (Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūra) ter
- državno tožilstvo za preiskovanje kaznivih dejanj v zvezi z nedovoljenim prometom s prepovedanimi drogami (Narkotiku nelegālas aprites noziegumu izmeklēšanas prokuratūra).

Generalno državno tožilstvo lahko nadzoruje delo javnih organov, ki sami ne delujejo kot tožilstva, a opravljajo določene naloge v kazenskem postopku, ki spadajo v njihovo pristojnost. Te organe ustanovi, reorganizira in razpusti generalni državni tožilec. Na podlagi dodeljenih proračunskih sredstev generalni državni tožilec prav tako določi strukturo in število osebja teh organov. Do sedaj je

bil ustanovljen le en tak organ, in sicer Urad za boj proti pranju denarja (Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienests).

Državna tožilstva so del sodnega sistema. To pomeni, da delujejo neodvisno od zakonodajne in izvršilne oblasti. Saeima (latvijski parlament), kabinet ministrov in predsednik države lahko državnemu tožilstvu dajo navodilo, da preveri dejstva v zvezi s kršitvami zakona, in lahko prejemajo pojasnila od generalnega državnega tožilstva, ne smejo pa posegati v delo državnega tožilstva, tudi če preiskuje kršitve, ki imajo velik nacionalni pomen. Državni tožilci lahko izpodbijajo pravne akte, ki jih je sprejel kabinet ministrov ali javni organi, če niso v skladu z zakonom. Generalni državni tožilec in glavni tožilci oddelkov generalnega državnega tožilstva se lahko udeležijo sej kabineta ministrov in izrazijo svoje mnenje o vprašanjih, ki so predmet razprav. Državno tožilstvo je pristojno za nadzor nad delom preiskovalnih organov in drugih organov; organizira, upravlja in vodi preiskavo v predhodnem postopku ter daje navodila preiskovalnim organom pri izvajanju preiskav kaznivih dejanj; začne in vodi kazenski pregon; varuje pravice in pravne interese posameznikov in države; v zadevah, določenih z zakonom, pri sodišču vloži predlog za začetek postopka ali vlogo. Državni tožilec v skladu s 36. členom Zakona o kazenskem postopku nadzira in vodi preiskavo, vodi kazenski pregon, zastopa obtožnico pred sodiščem v imenu države in opravlja druge naloge v kazenskem postopku.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Določbe predloga zakona občutneje vplivajo na izboljšanje notranjega poslovanja državnih tožilstev, ne pa toliko na njihovo zunanje poslovanje (državni organ – stranka). Ne glede na to se boljše notranje poslovanje kaže v učinkovitejšem in hitrejšem odločanju v postopkih, kar pozitivno vpliva na odnos strank do državnega tožilstva (predvsem oškodovancev kaznivih dejanj) in na splošno družbeno percepcijo dela državnega tožilstva.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Določbe predloga zakona na novo določajo pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo v državnotožilske spise še vedno lahko (brezplačno) vpogledale pod pogoji kot jih določa ZDT-1, plačljivo bo postalo posredovanje listin, zlasti kazenskih ovadb.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za gospodarstvo.

6.4 Presoja posledic za socialno področje:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

a) Predstavitev sprejetega zakona:

Sprejeti zakon bo objavljen v Uradnem listu RS, posebna predstavitev sprejetega zakona ni predvidena.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Predlog zakona vsebuje samo-regulatorne pravne mehanizme za pripravo, izvedbo in nadzor izvrševanja predpisa. Posamezni instituti (letna poročila, letni programi, strateški načrt dela, politika pregona, strokovni nadzori, nadzori državnotožilske uprave ipd.) skozi posamezne določbe postajajo norme, ki se nadzirajo, spreminjajo in dopolnjujejo druga preko druge. Instituti so medsebojno povezani, sprememba enega ima vgrajeno nujno aktivnost pristojnih organov za prilagoditev drugega instituta ipd. Posamezni organi se primerno medsebojno prekrivajo v izvajanju svojih pristojnosti (npr. Državnotožilski svet, Vrhovno državno tožilstvo RS, Ministrstvo za pravosodje, Državni zbor RS, Vlada RS, okrožna državna tožilstva ipd.).

Predlagatelj zakona bo lahko seznanjen z načinom izvajanja predpisa preko rednih izvrševanj svojih pristojnosti.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona:

Druge tovrstne okoliščine niso podane.

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Pri pripravi predloga zakona niso sodelovali zunanji strokovnjaki.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES:

- mag. Lilijana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
- Matic Zupan, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje,
- Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje in
- mag. Evelin Pristavec Tratar, generalna direktorica Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve in 36/19) se v 15. členu drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Na območjih občin, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, državna tožilstva poslujejo tudi v jeziku narodne skupnosti.

(3) Stroški poslovanja državnih tožilstev, povezani z uporabo jezika narodne skupnosti, se izplačajo iz sredstev za delo državnega tožilstva.«.

2. člen

V 17. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Državnotožilski red določa notranjo ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje, odvzem in prevzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, obliko in vsebino žigov, stampilk in znaka državnega tožilstva, obliko in vsebino službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju javnosti, stike s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, pravila glede opravljanja strokovnega nadzora, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, okvirna pravila hišnega reda in standarde za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih in preslikavah spisov, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, podrobnejšo opredelitev nalog glede zagotavljanja materialnih in tehničnih pogojev in druga pravila v zvezi s poslovanjem državnih tožilstev.«.

3. člen

V 18. členu se za prvim odstavkom dodata nova drugi in tretji odstavek, ki se glasita:

»(2) Sedež Državnotožilskega sveta je v Ljubljani.

(3) Ministrstvo zagotavlja tehnične pogoje ter poslovne prostore za delovanje Državnotožilskega sveta in je upravljavec teh prostorov.«.

Dosedanji drugi odstavek postane četrti odstavek.

4. člen

V 20. členu se v prvem odstavku besedilo »utegnile nastati nepopravljive škodljive posledice« nadomesti z besedilom »lahko nastale težko popravljive škodljive posledice«.

5. člen

Besedilo 21. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Pred okrajnimi in okrožnimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

(2) Pred višjimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv višjega državnega tožilca.

(3) Pred Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno sodišče) lahko nastopajo samo vrhovni državni tožilci.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena lahko v postopku pred pritožbenim sodiščem druge stopnje po pooblastilu, ki ga za posamezno zadevo določi vodja pristojnega pritožbenega oddelka s soglasjem vodje pristojnega državnega tožilstva, nastopajo skupaj z višjim državnim tožilcem tudi okrožni državni tožilci, ki so vložili oziroma zastopali kazensko obtožbo v postopku na prvi stopnji.

(5) Ne glede na prvi do tretji odstavek tega člena lahko evropski tožilec ali evropska tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski tožilec) in evropski delegirani tožilec ali evropska delegirana tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski delegirani tožilec) nastopata pred vsemi sodišči v Republiki Sloveniji.«.

6. člen

V 22. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilska služba se na državnotožilskih mestih opravlja v državnotožilskih nazivih okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma na položajih okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik.«.

Drugi odstavek se črta.

Dosedanji tretji, četrti in peti odstavek postanejo drugi, tretji in četrti odstavek.

7. člen

24. člen se črta.

8. člen

Besedilo 25. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na državnotožilsko mesto, ki se opravlja v državnotožilskem nazivu okrajni državni tožilec, če izpolnjuje posebne pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrajnem sodišču (okrajni sodnik) po zakonu, ki ureja sodniško službo.«.

9. člen

V 28. členu se v prvem odstavku besedilo »oblikovanja mnenja« nadomesti z besedo »imenovanja«.

10. člen

V 30. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Prijavam kandidatov ministrstvo priloži podatke:

- o pripravništvu, če je bilo opravljeno v pravosodju, in pravniškem državnem izpitu;
- o usposabljanju, delu, ocenah službe, priznanjih ali morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah.«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Ministrstvo priloži podatke iz druge alineje prejšnjega odstavka za kandidata, ki je že opravljal službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem odvetništvu, za kandidata, ki je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja oziroma za kandidata, ki je bil javni uslužbenec. Ministrstvo pridobi podatke iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih.«.

Dosedanji tretji in četrti odstavek postaneta četrti in peti odstavek.

Dosedanji peti odstavek, ki postane šesti odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(6) Ministrstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja odločitve o izbiri državnega tožilca.«.

11. člen

V 31. členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Obrazložitev mnenja vodje o ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in mnenje o strokovnem znanju, osebnostnih lastnostih, veščinah in drugih sposobnostih, ki se zahtevajo za opravljanje državnotožilske službe.«.

12. člen

32. člen se spremeni tako, da se glasi:

**»32. člen
(izbirni postopek)**

(1) Nepopolne ali prepozne prijave, ki jih ni zavrglo ministrstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano državnotožilsko mesto, zavrže oziroma zavrne Državnotožilski svet s sklepom.

(2) Državnotožilski svet lahko od vodje državnega tožilstva zahteva, da v določenem roku dopolni obrazložitev mnenja o ustreznosti kandidatov ali da mnenje o ustreznosti kandidatov ponovno oblikuje, in pri tem pridobi ter upošteva še dodatne podatke in dokazila.

(3) Državnotožilski svet pri izbiri kandidata ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata.

(4) Državnotožilski svet v izbirnem postopku ugotavlja, ali imajo kandidati strokovno znanje, osebnostne lastnosti, veščine in druge sposobnosti, potrebne za opravljanje državnotožilske službe.

(5) Izbirni postopek ima lahko več faz, tako da se kandidati postopno izločajo.

(6) Državnotožilski svet pri izbiri upošteva pisno dokumentacijo, lahko pa opravi tudi preizkuse strokovnega znanja, osebnostnih lastnosti, veščin in drugih sposobnosti, ki so potrebni za opravljanje državnotožilske službe, psihološke preizkuse ter razgovore s kandidati, ki najbolj izpolnjujejo pogoje in kriterije za zasedbo državnotožilskega mesta. Na razgovorih je lahko navzoč vodja državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto državnotožilsko mesto. Priloga zapisnika seje Državnotožilskega sveta je prepis zvočnega snemanja razgovora.

(7) Državnotožilski svet opravi izbiro v 30 dneh po pridobitvi popolne dokumentacije in izvedbi postopka po prejšnjem odstavku tega člena. O posvetovanju in glasovanju v vsaki fazi izbirnega postopka se vodi zapisnik.

(8) Državnotožilski svet ni dolžan izbrati kandidata, ki sicer izpolnjuje formalne pogoje za razpisano državnotožilsko mesto.

(9) Merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto sprejme Državnotožilski svet po predhodnem mnenju ministra.«.

13. člen

33. člen se spremeni tako, da se glasi:

»33. člen (odločitev o izbiri)

(1) Če Državnotožilski svet izbere kandidata, ki še ni imenovan na državnotožilsko mesto, odločitev o izbiri skupaj z razpisnim gradivom pošlje ministru.

(2) Minister vloži predlog za imenovanje na vsako razpisano prosto državnotožilsko mesto, na katero je po opravljenem postopku izbire treba imenovati državnega tožilca, izbranega kandidata.

(3) Če se minister z odločitvijo o izbiri ne strinja, v 15 dneh po njenem prejemu obrazloženo zahteva, da Državnotožilski svet po potrebi pridobi ter upošteva še dodatne podatke ali dokazila, ali da dopolni obrazložitev ali opravi ponovno izbiro po določbi prejšnjega člena.

(4) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članic oziroma članov (v nadaljnjem besedilu: član), minister vloži predlog v skladu s tako sprejeto odločitvijo o izbiri.

(5) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz tretjega odstavka tega člena ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.

(6) Po ponovni obravnavi iz tretjega odstavka oziroma po poteku roka iz tretjega odstavka tega člena Državnotožilski svet obvesti kandidate o neizbiri. Obvestilo o neizbiri kandidata mora biti obrazloženo tako, da so navedeni razlogi za neizbiro posameznega kandidata.

(7) Določbe tega člena se uporabljajo tudi v primeru, če Državnotožilski svet v postopku imenovanja vrhovnega državnega tožilca izbere kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto.«.

14. člen

Besedilo 34. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Kandidata, ki še ni imenovan na državnotožilsko mesto, nanj imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra.

(2) Kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, imenuje Državnotožilski svet in ga premesti na državnotožilsko mesto na državnem tožilstvu, pri katerem je to mesto razpisano.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka kandidata na mesto vrhovnega državnega tožilca imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra in ga premesti na Vrhovno državno tožilstvo.

(4) Odločba o imenovanju se vroči vsem kandidatom, ki so se prijavili na prosto državnotožilsko mesto, če njihove prijave v razpisnem postopku niso bile zavržene oziroma zavrnjene. Če je sprožen upravni spor, mora pristojno sodišče odločiti najpozneje v 30 dneh.

(5) Akti o imenovanjih se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, državnotožilsko mesto, na katerega se oseba imenuje, ter naziv državnega tožilstva, pri katerem se oseba imenuje), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(6) Premestitev se opravi trideseti dan po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Ta rok se lahko na predlog državnega tožilca ali vodje državnega tožilstva iz posebej utemeljenih razlogov skrajša.«.

15. člen

V 35. členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Prisega se opravi v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju.«.

Za tretjim odstavkom se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Državni tožilec ob napredovanju ne opravlja nove prisega. Državnotožilsko službo na višjem državnotožilskem mestu nastopi z dnem premestitve.«.

Dosedanji četrti odstavek postane peti odstavek.

16. člen

V 36. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Razpis je neuspešen, če se ni prijavil noben kandidat, če so bile vse prijave zavržene oziroma zavrnjene, če Državnotožilski svet ne izbere nobenega kandidata, če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi odločitve o izbiri ne odloči s predpisano večino ali če predlagani kandidat ni imenovan.«.

17. člen

V 37. členu se šesti in sedmi odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(6) Napredovanje na višje državnotožilsko mesto se izvede po postopku za imenovanje državnega tožilca v skladu z določbami prejšnjega oddelka tega zakona.

(7) Za izdelavo ocene državnotožilske službe je pristojen Državnotožilski svet. Zoper oceno državnotožilske službe je dopusten upravni spor.«.

18. člen

V 56. členu se za tretjim odstavkom doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Zoper odločbo iz tega člena in odločbo o odmeri dolžine letnega dopusta lahko državni tožilec v 8 dneh od vročitve odločbe vloži ugovor. O ugovoru odloča organ, ki je izdal odločbo. Zoper odločitev organa je dovoljeno sodno varstvo.«.

19. člen

V 61. členu se v četrtem odstavku na koncu prvega stavka pika nadomesti z vejico in doda besedilo »in po predhodnem mnenju vodje državnega tožilstva, na katerem državni tožilec opravlja državnotožilsko službo.«.

V petem odstavku se beseda »treh« nadomesti z besedo »osmih«.

20. člen

V 64. členu se v tretjem odstavku besedilo »tri mesece« nadomesti z besedilom »šest mesecev«.

21. člen

V 68. členu se v prvem odstavku besedilo »v naziv« nadomesti z besedilom »na mesto«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec, ki izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.«.

22. člen

V 71.c členu in v tretjem odstavku 111. člena se besedilo »v naziv« nadomesti z besedilom »na mesto«.

23. člen

V 71.d členu se v prvem odstavku črta besedilo »ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv«.

24. člen

Naslov 9. oddelka in 72. člen se spremenita tako, da se glasita:

»Prenehanje funkcije in državnotožilske službe ter razrešitev državnega tožilca

72. člen

(prenehanje funkcije in državnotožilske službe)

(1) Državnemu tožilcu preneha funkcija po zakonu:

1. če ne priseže v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju, razen če ne priseže iz razlogov, na katere sam ne more vplivati;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove državnotožilski službi s pisno vlogo, ki se pošlje Državnotožilskemu svetu prek vodje pristojnega državnega tožilstva;
5. če se odpravi državno tožilstvo in državnemu tožilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje z opravljanjem državnotožilske službe na drugem državnem tožilstvu;
6. če državni tožilec sprejme funkcijo, razen če gre za primere, ko mu državnotožilska funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe mirujejo v skladu s 46. členom tega zakona;
7. če državni tožilec začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega tožilca;
8. če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi;
9. če mu je izrečena disciplinska sankcija prenehanja državnotožilske funkcije.

(2) Državnemu tožilcu preneha državnotožilska služba po zakonu z upokojitvijo, vendar najpozneje, ko dopolni 70 let starosti. Šteje se, da je razlog iz prejšnjega stavka podan s potekom leta, v katerem je državni tožilec dosegel starostno mejo za upokojitev.

(3) Šteje se, da je razlog iz prvega odstavka tega člena nastopil:

- iz 1. točke: ko preteče 30 dni od pravnomočnosti odločbe o imenovanju državnega tožilca;
- iz 2. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 3. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 5. točke: z dnem prenehanja dela državnega tožilstva;
- iz 8. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 9. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

(4) Državnotožilska funkcija iz razloga po:

- 4. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem, ki ga državni tožilec predlaga v odpovedi vendar ne prej kot 60. dan po prispetju odpovedi na Državnotožilski svet;
- 6. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa funkcije;
- 7. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa dela, ki ni združljivo z državnotožilsko funkcijo.

(5) Če iz ocene državnotožilske službe izhaja, da državni tožilec ne ustreza državnotožilski službi, se mu do pravnomočnosti odločbe pristojnega organa izreče začasna odstranitev iz tožilske službe.«.

25. člen

V 74. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) O nastopu razlogov iz prvega in drugega odstavka 72. člena tega zakona pristojni vodja državnega tožilstva obvesti Državnotožilski svet, ki izda ugotovitveno odločbo o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe.«.

26. člen

77. člen se spremeni tako, da se glasi:

»77. člen (centralna kadrovska evidenca)

(1) Centralno kadrovsko evidenco za državne tožilce in javne uslužbence državnih tožilstev upravlja Vrhovno državno tožilstvo.

(2) Centralna kadrovska evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(3) V centralni kadrovski evidenci se obdelujejo osebni in drugi podatki državnih tožilcev:

1. identifikacijski podatki (osebno ime, naslov prebivališča in EMŠO),
2. podatki o službenem razmerju (datum nastopa državnotožilske službe oziroma odločba o imenovanju državnega tožilca, državnotožilsko mesto);
3. podatki o opravljanju funkcij, sodelovanju v projektnih skupinah in opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
4. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja ter drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
5. podatki o izkušnjah iz evropskih zadev;
6. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni, pokojninski in službeni dobi;
7. podatki o prenehanju službenega razmerja;
8. podatki, potrebni za obračun plače;
9. ocena državnotožilske službe;
10. podatki o napredovanjih, priznanjih in nagradah, premestitvah in dodelitvah;
11. podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski in odškodninski odgovornosti;
12. podatki o vloženi nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
13. podatki o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njim ter podatki o opravljenih strokovnih nadzorih in pregledih;
14. podatki o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine

stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem;

15.drugi podatki v skladu z zakonom.

(4) V centralni kadrovske evidenci se obdelujejo osebni in drugi podatki javnih uslužbencev:

1. identifikacijski podatki (osebno ime, naslov prebivališča in EMŠO);
2. podatki o delovnem razmerju (vrsta delovnega razmerja – za določen ali nedoločen čas; datum sklenitve delovnega razmerja);
3. podatki o sedanjem delovnem mestu oziroma položaju in o prejšnjih delovnih mestih oziroma položajih v organih;
4. podatki o imenovanjih, napredovanjih in veljavnem nazivu;
5. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja ter o opravljenih strokovnih izpitih in preizkusih znanja, pa tudi drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
6. podatki o izkušnjah iz evropskih zadev;
7. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni, pokojninski in službeni dobi;
8. podatki o opravljanju funkcij, sodelovanju v projektnih skupinah in opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
9. podatki o letnih ocenah;
- 10.podatki o priznanjih in nagradah;
- 11.podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski in odškodninski odgovornosti;
- 12.podatki o dokončni ugotovitvi nesposobnosti;
- 13.podatki o prenehanju delovnega razmerja;
- 14.kratek življenjepisa, če tako želi oziroma s tem soglaša javni uslužbenec;
- 15.podatki o dovoljenju za dostop do tajnih podatkov;
- 16.podatki, potrebni za obračun plače, in
- 17.drugi podatki v skladu z zakonom.

(5) Osebni spis, ki vsebuje podatke in dokumente iz tretjega in četrtega odstavka tega člena, se obdeluje na državnem tožilstvu, kjer državni tožilec opravlja državnotožilsko službo oziroma kjer javni uslužbenec dela, lahko pa tudi v centralni kadrovske evidenci.

(6) V osebni spis državnega tožilca se po odredbi vodje državnega tožilstva, generalnega državnega tožilca, Državnotožilskega sveta, ministrstva ali na zahtevo državnega tožilca vnašajo vsi podatki, pomembni za izdelavo ocene državnotožilske službe. Z vsebino vsakega vnosa se takoj seznanijo državni tožilci, na katerega se spis nanaša.

(7) Podatki iz centralne kadrovske evidence za državne tožilce so varovani osebni podatki, razen podatki o imenovanju in napredovanju državnega tožilca. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, o katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi centralna kadrovska evidenca, in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno zagotoviti Vrhovnemu državnemu tožilstvu, če niso javno dostopni.

(8) Državno odvetništvo zagotovi Vrhovnemu državnemu tožilstvu podatke iz 14. točke tretjega odstavka tega člena.

(9) Podatki iz centralne kadrovske evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.«.

27. člen

78. člen se spremeni tako, da se glasi:

»78. člen (dostop in uporaba podatkov)

(1) Oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovske evidenci, ima pravico zahtevati brezplačni dostop do vsebine podatkov, ki se nanašajo nanjo, in zahtevati popravek, če so podatki napačni.

(2) Pravico do brezplačnega dostopa v centralno kadrovske evidenco imajo Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec, vodja državnega tožilstva in ministrstvo zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Pravico do dostopa iz prejšnjega stavka imajo tudi nadzorni organi, določeni z zakonom.

(3) Podatki iz centralne kadrovske evidence se lahko uporabijo za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter za opravljanje zadev državnotožilske in pravosodne uprave. Podatki iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na javne uslužbenke, se lahko uporabijo tudi za izvajanje politike upravljanja kadrovskih virov, za obračun plač in izpolnjevanje drugih obveznosti delodajalca ter za odločanje o pravicah in obveznostih iz delovnih razmerij.«.

28. člen

V 80. členu se v drugem odstavku 13. in 22. točka črtata.

Dosedanja 30. točka, ki postane 28. točka se spremeni tako, da se glasi:

»28. kršitev predpisov o varnosti in zdravju pri delu, varstvu pred požarom, varstvu osebnih podatkov, predpisov o tajnih podatkih ali predpisov za zagotavljanje varnosti na državnem tožilstvu;«.

Dosedanje 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29. in 31. pa postanejo 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28. in 29. točka.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Hujše disciplinske kršitve po tem zakonu so dejanja po 1., 2., 3., 4., 6., 7., 9., 13., 15., 16., 20., 21., 22., 23., 25. in 26. točki prejšnjega odstavka, dejanje po 5. točki prejšnjega odstavka le, če gre za nezakonito razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi, dejanje po 12. točki prejšnjega odstavka pa le, če je zaradi tega prišlo do opustitve ukrepov vodje državnega tožilstva, ki bi bili potrebni glede na pomen zadeve, ter dejanje po 17. točki prejšnjega odstavka, če ima hujše posledice za samostojnost oziroma ugled poklica državnega tožilca.«.

Četrty odstavek se črta.

29. člen

V 92. členu se četrti odstavek črta.

Dosedanji peti in šesti odstavek postaneta četrti in peti odstavek.

30. člen

V 97. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Državnotožilski svet sestavljajo:

- štirje člani, ki jih izvolijo državni tožilci izmed državnih tožilcev, ki niso vodje ali namestniki vodje državnega tožilstva, in sicer po enega izmed tistih, ki imajo naziv vrhovnega državnega tožilca in višjega državnega tožilca ter dva izmed tistih, ki imajo naziv okrožnega državnega tožilca;
- štirje člani, ki jih izvoli Državni zbor Republike Slovenije na predlog predsednika republike izmed pravnih strokovnjakov;
- en član, ki ga imenuje minister izmed vodij ali namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev.«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Članu Državnotožilskega sveta, ki postane nov član zaradi predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana, preneha mandat z iztekom mandatne dobe prejšnjega člana.«.

31. člen

V 98. členu se v prvem odstavku besedilo »dve leti« nadomesti z besedilom »tri leta«.

32. člen

Za 100. členom se doda nov 100.a člen, ki se glasi:

»100.a člen (prenehanje mandata)

(1) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat:

1. z iztekom dobe, za katero je izvoljen ali imenovan;
2. z odstopom;
3. če mu je bila izrečena disciplinska sankcija ali če je s svojim ravnanjem kršil etični kodeks, h kateremu je zavezan, in je zaradi tega neprimeren za članstvo v Državnotožilskem svetu;
4. če je bil pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje;
5. članu Državnotožilskega sveta, ki je državni tožilec, s prenehanjem ali razrešitvijo z državnotožilske funkcije;
6. članu Državnotožilskega sveta, ki ni državni tožilec, če postane trajno nesposoben za članstvo v Državnotožilskem svetu;
7. če članu, ki ga imenuje minister, preneha funkcija ali je razrešen s položaja vodje ali namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva;
8. če je član, ki je voljen izmed državnih tožilcev, imenovan za vodjo ali namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva.

(2) Član Državnotožilskega sveta, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja pravice in dolžnosti člana Državnotožilskega sveta do izvolitve ali imenovanja novega člana.

(3) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 2. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko Državnotožilski svet prejme njegovo pisno izjavo o odstopu.

(4) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 4. točki prvega odstavka tega člena z dnem pravnomočnosti sodne odločbe.

(5) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 5. in 7. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je nastopilo prenehanje ali z dnem pravnomočnosti odločitve o razrešitvi.

(6) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 8. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je imenovan za vodjo ali namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva.

(7) Članu Državnotožilskega sveta, ki je državni tožilec, preneha mandat po 3. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko Državnotožilski svet z dvotretjinsko večino glasov vseh članov ugotovi, da je član Državnotožilskega sveta zaradi storjene disciplinske ali etične kršitve neprimeren za nadaljnje članstvo v Državnotožilskem svetu.

(8) Članu Državnotožilskega sveta, ki ni državni tožilec, preneha mandat po 3. in 6. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko na predlog Državnotožilskega sveta Državni zbor Republike Slovenije pravnomočno odloči o prenehanju funkcije.

(9) O nastopu okoliščin iz tretjega, četrtega in prejšnjega odstavka tega člena Državnotožilski svet nemudoma obvesti predsednika Državnega zbora Republike Slovenije. O prenehanju mandata članu Državnotožilskega sveta, ki ga voli Državni zbor Republike Slovenije, obvesti Državnotožilski svet tudi predsednika republike. O prenehanju mandata članu Državnotožilskega sveta, ki ga imenuje minister, Državnotožilski svet obvesti ministra.«.

33. člen

Besedilo 102. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilski svet ima naslednje pristojnosti:

1. glede izbire, imenovanja in razrešitev državnih tožilcev, vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev:

- predlaganje Državnemu zboru Republike Slovenije kandidatov za generalnega državnega tožilca,
- podaja predhodnega mnenja v postopku imenovanja namestnika generalnega državnega tožilca,
- imenovanje in razrešitev vodij okrožnih državnih tožilstev in njihovih namestnikov,
- podaja soglasja v postopku imenovanja vodje zunanjega oddelka okrožnega državnega tožilstva,
- določitev začasnega vodje državnega tožilstva,
- izbira kandidatov za prosto državnotožilsko mesto,
- predlaganje ministru kandidatov za imenovanje na državnotožilsko mesto,
- imenovanje državnega tožilca na razpisano državnotožilsko mesto,
- podaja predloga v postopku razrešitve generalnega državnega tožilca,
- posredovanje mnenja v postopku razrešitve državnega tožilca,
- izdaja ugotovitvene odločbe o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe;

2. glede drugih kadrovskega vprašanj v zvezi z državnimi tožilci, kadar odloča o:

- nezdržljivosti funkcije državnega tožilca,
- napredovanju v višji državnotožilski naziv,
- hitrejšem napredovanju v plačnih razredih, v položaj svetnika ali na višje državnotožilsko mesto,

- izjemnem napredovanju v višji državnotožilski naziv,
- oceni državnotožilske službe,
- uvrstitvi v plačni razred državnega tožilca,
- predlogu za obravnavo kršitev državnega tožilca, ki meni, da je bila kršena njegova samostojnost,
- premestitvi državnega tožilca,
- pritožbi zoper odločitev o dodelitvi na drugo državno tožilstvo,
- dodelitvi v organ in na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije,
- oprostitvi opravljanja državnotožilske službe,
- dodelitvi državnotožilskih štipendij;

3. glede disciplinskih postopkov:

- imenovanje in razrešitev disciplinskih organov po tem zakonu,
- podaja pobude za uvedbo disciplinskega postopka zoper državnega tožilca,
- izvršitev disciplinske sankcije zoper državnega tožilca, če mu je bila izrečena disciplinska sankcija znižanja plače, ustavitve napredovanja ali premestitve na drugo državno tožilstvo,
- podaja mnenja k ukrepu začasne odstranitve iz državnotožilske službe,
- odločanje o pritožbi zoper odločitev generalnega državnega tožilca o ukrepu začasne odstranitve državnega tožilca iz državnotožilske službe;

4. druge naloge:

- podaja predhodnega mnenja v postopku izdaje Državnotožilskega reda,
- sprejem meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in meril za uspešnost pregona državnih tožilstev po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca,
- sprejem meril za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto po predhodnem mnenju ministra,
- sprejem Kodeksa državnotožilske etike,
- imenovanje članov Komisije za etiko in integriteto,
- podaja mnenja k politiki pregona državnega tožilstva;
- podaja soglasja k politiki zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilstev in spremljanje njenega uresničevanja,
- predlaga spremembe ali dopolnitve politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilstev,
- predlaga imenovanje nacionalnega predstavnika v EUROJUST in njegovega namestnika ter imenuje pomočnika nacionalnega predstavnika,
- oblikovanje liste kandidatov za imenovanje evropskega tožilca,
- podaja predloga v postopku imenovanja evropskega delegiranega tožilca,
- podaja predhodnega mnenja k ustanovitvi ali ukinitvi zunanjega oddelka okrožnega državnega tožilstva,
- podaja predhodnega mnenja k številu mest državnih tožilcev na državnih tožilstvih,
- podaja mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev,
- podaja mnenja k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva in mnenja Državnemu zboru Republike Slovenije o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev,
- podaja zahteve za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisov, če posegajo v ustavni položaj državnega tožilstva,
- podaja pobude za sprejetje ali spremembo splošnih navodil,
- podaja mnenje o izvedbi pravosodnega nadzora.

(2) Državnotožilski svet opravlja tudi druge naloge, če tako določa zakon.

(3) Državnotožilski svet objavlja sprejete akte na svoji spletni strani.«.

34. člen

V 103. členu se v prvem odstavku besedilo »na predlog« nadomesti z besedilom »po predhodnem mnenju«.

35. člen

V 105. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Odločitve sprejema z večino glasov vseh članov. Z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloča o podajanju predloga za imenovanje generalnega državnega tožilca, o oblikovanju liste treh kandidatov za imenovanje evropskega tožilca, o sprejetju meril za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, meril za kakovost dela državnih tožilcev in meril za uspešnost pregona državnih tožilcev, o mnenju k skupnemu letnemu poročilu ter v drugih zadevah, če tako določa ta zakon.«.

V tretjem odstavku se črta besedilo »ali generalni državni tožilec«.

Peti in šesti odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(5) Minister in generalni državni tožilec se lahko na povabilo Državnotožilskega sveta udeležita seje in imata pravico do razprave brez pravice do glasovanja, zlasti kadar Državnotožilski svet obravnava zadeve državnotožilske ali pravosodne uprave, sprejema mnenje k predlogu zakona, ki ureja položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev ali obravnava predlog skupnega finančnega načrta za državna tožilstva.

(6) V zadevah iz prejšnjega odstavka Državnotožilski svet skliče sejo tudi na predlog ministra ali generalnega državnega tožilca. Seja se ne skliče, če Državnotožilski svet z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloči, da seja ni potrebna. V postopku imenovanja vodij in namestnikov vodij državnih tožilcev ima generalni državni tožilec pravico sodelovati pri razpravi in postavljati vprašanja, zato ga Državnotožilski svet vedno vabi na sejo.«.

Za sedmim odstavkom se doda nov osmi odstavek, ki se glasi:

»(8) Če ta zakon ne določa drugače, se glede postopka odločanja pred Državnotožilskim svetom smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj, pristojnosti, organizacijo in sestavo Sodnega sveta v delu, ki se nanaša na postopek pred Sodnim svetom.«.

36. člen

106. člen se spremeni tako, da se glasi:

»106. člen (dostop do podatkov)

(1) Državnotožilski svet ima za izvajanje svojih pristojnosti in nalog po tem zakonu, pravico dostopa do osebnih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov in druge dokumentacije državnotožilske uprave državnih tožilcev v zvezi s poslovanjem, storilnostjo in kakovostjo dela državnih tožilcev ter

učinkovitostjo in uspešnostjo dela državnih tožilcev, v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

(2) Državnotožilski svet pisno zahteva posredovanje posameznega spisa in v zahtevi navede razloge ter določi primeren rok. Po pregledu vsebine se na spisu označi kdo, kdaj in v kakšnem obsegu ter na kateri zakonski podlagi ga je pregledal in se ga takoj vrne pristojnemu državnemu tožilstvu.

(3) Do ostalih zbirk podatkov iz prvega odstavka tega člena Državnotožilski svet dostopa neposredno, na način, da se v njih označi kdo, kdaj in v kakšnem obsegu ter na kateri zakonski podlagi je dostopal do njihove vsebine.

(4) Drugi državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo Državnotožilskemu svetu na njegovo pisno zahtevo z navedbo razlogov zagotoviti podatke in informacije iz njihove pristojnosti.

(5) Analitično in informacijsko podporo Državnotožilskemu svetu za izvajanje njegovih pristojnosti in nalog zagotavlja Vrhovno državno tožilstvo. Državnotožilski svet in Vrhovno državno tožilstvo skleneta sporazum, s katerim podrobneje opredelita obseg in način izvajanja.«.

37. člen

Za 106. členom se dodata nova 106.a in 106.b člen, ki se glasita:

»106.a člen

(varstvo, obdelava in hramba podatkov)

(1) Državnotožilski svet upravlja vpisnike, imenike in evidence Državnotožilskega sveta. Državnotožilski svet obdeluje v vpisnikih, imenikih in evidencah osebne in druge podatke, ki so potrebni za izvajanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem ali drugem zakonu.

(2) V postopkih in obdelavah podatkov pred Državnotožilskim svetom se glede varstva osebnih podatkov iz 106. člena tega zakona uporablja zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov, glede ravnanja s tajnimi podatki pa zakon, ki ureja ravnanje s tajnimi podatki. Pri obdelavi posebne vrste osebnih podatkov Državnotožilski svet upošteva njihovo tajnost, sprotno spremlja ukrepe njihovega zavarovanja in preprečuje nepooblaščen v poglede.

(3) Podatke, pridobljene po določbah drugega, tretjega in četrtega odstavka 106. člena tega zakona, Državnotožilski svet vpogleda, prepíše, izpiše ali kopira ter nadalje obdeluje v skladu s svojimi pristojnostmi in nalogami.

(4) Podatki, ki se nanašajo na posameznika, se hranijo 15 let po zaključku zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni, nato se arhivirajo v skladu z zakonom, ki ureja varstvo dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhive.

106.b člen

(oblikovanje mnenja na zahtevo ministrstva ali generalnega državnega tožilca)

Ministrstvo in generalni državni tožilec lahko od Državnotožilskega sveta zahtevata oblikovanje mnenja do določenih vprašanj, če to potrebujeta za obveščanje javnosti, za odgovore na vprašanja Državnega zbora Republike Slovenije, Državnega sveta Republike Slovenije, Vlade Republike Slovenije, Računskega sodišča Republike Slovenije, Ustavnega sodišča Republike Slovenije, varuha

človekovih pravic in predsednika republike ali za izvajanje svojih pristojnosti po določbah tega zakona.«.

38. člen

Za 107. členom se doda nov 107.a člen, ki se glasi:

»107.a člen (letno poročilo)

(1) Državnotožilski svet o svojem delu enkrat letno poroča Državnemu zboru Republike Slovenije. Letno poročilo mora predložiti najpozneje do 31. maja tekočega leta za preteklo leto. Poročilo v vednost pošlje generalnemu državnemu tožilcu in ministrstvu.

(2) Letno poročilo vsebuje podatke o delu Državnotožilskega sveta v preteklem letu in oceno stanja na državnih tožilstvih, ki je sestavljena iz analize stanja v preteklem letu ter napovedi za prihodnje leto.

(3) Državni zbor Republike Slovenije na sejo, na kateri obravnava letno poročilo, povabi tudi generalnega državnega tožilca in ministra.

(4) Državnotožilski svet letno poročilo objavi na svoji spletni strani.«.

39. člen

Besedilo 108. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilski svet ima strokovno službo, ki zanj opravlja strokovne in administrativne naloge.

(2) Vodja strokovne službe Državnotožilskega sveta je dodeljen državnemu tožilcu.

(3) Podrobnejšo organizacijo in naloge strokovne službe ter sistemizacijo Državnotožilski svet določi s posebnim aktom.

(4) Za zaposlene v strokovni službi se uporabljajo predpisi, ki urejajo položaj in pravice javnih uslužbencev.«.

40. člen

109. člen se spremeni tako, da se glasi:

»109. člen (sredstva za delo)

(1) Sredstva za delo Državnotožilskega sveta se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

(2) Državnotožilski svet kot samostojni in neposredni proračunski uporabnik sprejme predlog finančnega načrta za svoje delovanje za vsako proračunsko obdobje z dvotretjinsko večino glasov vseh članov in ga posreduje Vladi Republike Slovenije.

(3) Državnotožilski svet pripravi predlog finančnega načrta v skladu z zakonom, ki ureja javne finance. Pri oblikovanju predloga Državnotožilski svet upošteva predvideni obseg finančnih sredstev, potrebnih za zagotovitev nemotenega izvajanja pristojnosti in nalog Državnotožilskega sveta in njegove službe.

(4) Nadzor nad uporabo sredstev iz prvega odstavka tega člena opravlja računsko sodišče.«.

41. člen

Za 109. členom se dodata nova 109.a in 109.b člen, ki se glasita:

»109.a člen (kadrovski načrt)

(1) Državnotožilski svet pripravi predlog kadrovskega načrta, ki mora biti usklajen s predlogom proračuna.

(2) Državnotožilski svet sprejme kadrovski načrt, usklajen s sprejetim proračunom, najpozneje v 60 dneh po uveljavitvi proračuna.

(3) Glede drugih vprašanj v zvezi s kadrovskim načrtom Državnotožilskega sveta se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj javnih uslužbencev.

109.b člen (sejnine in drugi stroški)

(1) Člani Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles imajo v zvezi z udeležbo na sejah Državnotožilskega sveta in delovnih teles pravico do sejnine in povračila materialnih stroškov, ki so povezani z njihovim delom. Višina sejnine se določi s poslovnikom v enaki višini kot je določena za člane Sodnega sveta in njegovih delovnih teles.

(2) Glede pravice do povračila stroškov v zvezi s službenimi potovanji (dnevnic, stroški prevoza in parkirnin, stroški prenočevanja) se za člane Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravico do povračila stroškov za službena potovanja državnim tožilcem, za zaposlene v strokovni službi Državnotožilskega sveta pa določbe predpisov, ki urejajo pravico do povračila stroškov za službena potovanja javnih uslužbencev.«.

42. člen

V 117. členu se v tretjem odstavku besedilo »v naziv« nadomesti z besedilom »na mesto«.

Četrty odstavek se črta.

43. člen

V 122. členu se v drugem odstavku besedilo »šestih mesecih« nadomesti z besedilom »enem letu«, beseda »ministru« pa se nadomesti z besedilom »Vrhovnemu državnemu tožilstvu«.

44. člen

V 124. členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje na mesto višjega državnega tožilca.«.

45. člen

V 125. členu se za drugim odstavkom doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Do določitve začasnega vodje državnega tožilstva generalni državni tožilec za vodenje okrožnega državnega tožilstva pooblasti državnega tožilca tega državnega tožilstva. Do določitve začasnega vodje Vrhovnega državnega tožilstva razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva za vodenje Vrhovnega državnega tožilstva pooblasti državnega tožilca tega državnega tožilstva.«.

Dosedanja tretji in četrti odstavek postaneta četrti in peti odstavek.

46. člen

V 135. členu se v prvem odstavku črta besedilo »najmanj enkrat na tri mesece«.

47. člen

V 136. členu se v petem odstavku prvi stavek spremeni tako, da se glasi: »V okviru izobraževalnih programov morajo vsi javni uslužbenci državnega tožilstva, ki nimajo opravljenega pravniškega državnega izpita, v enem letu po sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas pred komisijo Centra za izobraževanje v pravosodju (izpitna komisija) opraviti izpit iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.«.

48. člen

V 139. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Direktorja državnega tožilstva za posamezno ali več okrožnih državnih tožilstev imenuje in razrešuje vodja državnega tožilstva, pri katerem bo zasedeno delovno mesto direktorja. Vodja državnega tožilstva, pri katerem bo zasedeno delovno mesto direktorja državnega tožilstva za več okrožnih državnih tožilstev, direktorja imenuje in razrešuje po predhodnem soglasju vodij okrožnih državnih tožilstev, za katera bo opravljal naloge državnotožilske uprave. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.«.

49. člen

V 140. členu se prvem odstavku besedilo »minister na predlog generalnega državnega tožilca« nadomesti z besedilom »generalni državni tožilec«.

Šesti in sedmi odstavek se črtata.

50. člen

V 141. členu se v prvem in drugem odstavku besedilo »in nazive, v katerih« nadomesti z besedilom »na katerih«.

51. člen

V 146. členu se v prvem odstavku beseda »junija« nadomesti z besedo »septembra«, številka »15« pa se nadomesti s številko »30«.

V tretjem odstavku se besedilo »dvakrat na leto« nadomesti z besedilom »najmanj enkrat letno«.

52. člen

V 147. členu se peti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela predpiše generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.«.

53. člen

Besedilo 148. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Letno poročilo o poslovanju državnega tožilstva je poročilo, s katerim se vsako leto poroča o opravljenem delu in rezultatih dela državnega tožilstva za preteklo leto.

(2) Na podlagi statističnih podatkov o opravljenem delu in rezultatih opravljenega dela državnega tožilstva vodja državnega tožilstva pripravi letno poročilo, v katerem navede statistične podatke o delu državnega tožilstva, oceno izvajanja ciljev iz letnega programa dela državnega tožilstva in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja.

(3) Letno poročilo za preteklo leto vodja državnega tožilstva najpozneje do 28. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

(4) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

(5) Podrobnejšo vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.«.

54. člen

149. člen se črta.

55. člen

V 150. členu se v prvem odstavku beseda »delu« nadomesti z besedo »poslovanju«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Skupno letno poročilo vsebuje podatke iz letnih poročil posameznih državnih tožilstev, skupne podatke za vsa državna tožilstva, analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja, oceno izvajanja politike pregona ter oceno doseganja kazalnikov učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilstev.«.

Tretji odstavek se črta.

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta tretji in četrti odstavek.

56. člen

V 154. členu se za prvim odstavkom doda besedilo, ki se glasi: »Najmanj enkrat na tri leta generalni državni tožilec opravi splošni državnotožilski nadzor državnih tožilcev.«.

57. člen

V 161. členu se drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Državnotožilski svet po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka v petnajstih dneh poda mnenje glede izvedbe pravosodnega nadzora, ki ga posreduje Vladi Republike Slovenije. Če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilski svet poprej pridobi tudi obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca.

(3) Vlada Republike Slovenije v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvede.«.

58. člen

V 166. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Generalni državni tožilec podeljuje državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev priznanja za posebne delovne uspehe ali prizadevanja ter za uspešno končane zahtevne projekte iz njihove pristojnosti oziroma opravljanje nalog ali pooblastil.«.

V drugem odstavku se črta besedilo »ministrstvo oziroma«.

59. člen

V 180. členu se četrti in peti odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(4) Vpisnike, imenike, evidence, spise in drugo dokumentarno gradivo državno tožilstvo hrani v skladu z zakonom, ki ureja varstvo dokumentarnega gradiva, in zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Roke hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnem tožilstvu, predpiše generalni državni tožilec s klasifikacijskim načrtom.

(5) Podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje predpiše v skladu z zakonom generalni državni tožilec. Akt, s katerim se določi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje, se objavi na spletnih straneh Vrhovnega državnega tožilstva.«.

Za petim odstavkom se doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) V aktu iz prejšnjega odstavka se v soglasju z Državnotožilskim svetom določi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.«.

60. člen

V 181. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, se lahko seznanj z lastnimi podatki v vpisnikih, imenikih in evidencah v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, razen če ta zakon ne določa drugače. Seznanitev z drugimi osebnimi podatki lahko vodi pristojnega državnega tožilstva ali državni tožilec, ki zadevo obravnava, dovoli vsaki fizični ali pravni osebi, ki za to izkaže pravni interes.«.

Za prvim odstavkom se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Dostop do osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka se ne dovoli ali se omeji, če to škoduje interesom postopka v zvezi z izvajanjem pristojnosti iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ali če so podani razlogi, da bi to škodovalo tajnosti postopka ali zasebnosti oseb.«.

Dosedanji drugi, tretji in četrti odstavek postanejo tretji, četrti in peti odstavek.

V dosedanjem petem odstavku, ki postane šesti odstavek, se besedilo »dostop do informacij javnega značaja« nadomesti z besedilom »varstvo osebnih podatkov«.

Za šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice morajo državnim tožilstvom za posredovanje podatkov iz vpisnikov, imenikov ali evidenc državnih tožilstev, ne glede na določbe zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov, plačati nadomestilo, v znesku, ki se določi v Državnotožilskem redu. Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice zahteve za posredovanje podatkov ne smejo prenesti na oškodovanca.«.

61. člen

Naslov 182. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(posredovanje in dostop do osebnih podatkov)«.

V prvem in četrtem odstavku se besedilo »občutljive osebne podatke« nadomesti z besedilom »posebne vrste osebnih podatkov«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo enotne matične številke občana (EMŠO), ali davčne številke ali naslova njenega prebivališča ali drugih podatkov, ki v povezavi z osebnim imenom obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka zagotavljajo enoznačno identifikacijo osebe, katere podatek se zahteva. Državno tožilstvo v zahtevi za dostop navede, katere podatke zahteva, namen njihove obdelave oziroma pravno podlago, opravilno številko zadeve državnega tožilstva, po potrebi pa tudi primeren rok, v katerem naj bi bili zahtevani podatki predloženi državnemu tožilstvu. Državno tožilstvo lahko v podatke

iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepíše ali izpiše ter naprej obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Informatizirana zbirka osebnih podatkov državnega tožilstva se lahko za namene obravnavanja in reševanja posamezne zadeve poveže z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih v informatizirani obliki upravljajo organi javnega sektorja. Pri povezovanju se smiselno uporabljata tretji in četrti odstavek tega člena.«.

62. člen

V 189. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva ustanovi ali ukine generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, na predlog vodje okrožnega državnega tožilstva in po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, praviloma za območje več okrajnih sodišč.«.

63. člen

V 192. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj:

- zoper gospodarstvo, za katera se lahko izreče kazen petih let zavora ali hujša kazen, razen poslovne goljufije, zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva, uporabe ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva, ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja;
- za katera se lahko izreče kazen desetih let zavora ali hujša kazen, če je bilo dejanje izvršeno v hudodelski združbi, razen prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države;
- jemanja podkupnine, dajanja podkupnine, sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje, dajanja daril za nezakonito posredovanje, nedovoljenega sprejemanja daril, nedovoljenega dajanja daril;
- terorizma, potovanja v tujino z namenom terorizma, financiranja terorizma, ščuvanja in javnega poveljevanja terorističnih dejanj, novačenja in usposabljanja za terorizem;
- spravljanja v suženjsko razmerje, trgovine z ljudmi.«.

V četrtem odstavku se črta besedilo »ter za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe«.

64. člen

V 193. členu se v drugem odstavku črta besedilo », od tega vsaj sedem«.

65. člen

V 196. členu se v prvem in drugem odstavku črtata prva in druga alineja.

Dosedanji tretja in četrta alineja prvega in drugega odstavka postaneta prva in druga alineja prvega in drugega odstavka.

Četrty odstavek se črta.

Dosedanji peti, šesti, sedmi in osmi odstavek postanejo četrty, peti, šesti in sedmi odstavek.

66. člen

V 199. členu se v drugem odstavku besedilo »če jih storijo uradne osebe« nadomesti z besedilom »če so podani razlogi za sum, da je kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, storila uradna oseba«.

V petem odstavku se drugi stavek spremeni tako, da se glasi: »Če je pri opravljanju nalog ali posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka tega člena kakšna oseba huje telesno poškodovana ali izgubi življenje, krajevno pristojno okrožno državno tožilstvo nemudoma obvesti Posebni oddelek.«.

67. člen

Naslov 200. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(državni tožilci Posebnega oddelka)«.

V drugem odstavku se za deveto alinejo dodajo nove deseta, enajsta in dvanajsta alineja, ki se glasijo:

- »oblikovanja pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih;
- kadrovskega poslovanja v obsegu pooblastila vodje SDT;
- podaje predlogov za napredovanje državnih tožilcev in oblikovanje mnenj v postopku izdelave ocene državnotožilske službe;«.

Dosedanja deseta in enajsta alineja postaneta trinajsta in štirinajsta alineja.

Tretji in četrty odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(3) V Posebnem oddelku opravljajo državnotožilsko službo državni tožilci, ki so lahko imenovani na državnotožilska mesta v Posebnem oddelku ter najmanj dva dodeljena državna tožilca, ki so usposobljeni in izkušeni za obravnavo zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka.

(4) Glede poziva k prijavam, imenovanja, premestitve in dodelitve državnega tožilca v Posebni oddelek ter pravic imenovanega in dodeljenega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za SDT. O dodelitvi, premestitvi in imenovanju državnega tožilca na Posebni oddelek odloča Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju vodje Posebnega oddelka.«.

68. člen

201. člen se spremeni tako, da se glasi:

**»201. člen
(policisti Posebnega oddelka)**

(1) Naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka opravlja najmanj šest oseb s pooblastili policije v predkazenskem postopku (v nadaljnjem besedilu: policisti Posebnega oddelka).

(2) Policisti Posebnega oddelka za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določajo zakon, ki ureja policijo, zakon, ki ureja kazenski postopek in predpisi, sprejeti na njuni podlagi.

(3) V Posebni oddelek se po prvem odstavku tega člena trajno premestijo policisti, ki imajo najmanj deset let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil v Policiji.«.

69. člen

V 202. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Za urejanje delovnopravnega statusa in sklenitev pogodb o zaposlitvi, za urejanje pravic in obveznosti ter za določanje plače in drugih prejemkov iz delovnega razmerja se za policiste Posebnega oddelka, poleg predpisov, ki urejajo pravice, obveznosti, plače in druge prejemke iz delovnega razmerja javnih uslužbencev, uporabljajo določbe zakona in drugih predpisov, ki urejajo Policijo, pri čemer se za določitev dodatka za stalnost vsako začetno leto delovne dobe v Posebnem oddelku šteje kot začetno leto delovne dobe v Policiji.«.

70. člen

Za 202. členom se dodajo novo a) Tretje a) poglavje ter novi 202.a, 202.b, 202.c, 202.č, 202.d, 202.e in 202.f členi, ki se glasijo:

»a) Tretje a) poglavje

PRITOŽBE ZOPER DELO POLICISTOV POSEBNEGA ODDELKA

202.a člen

(ugotavljanje upravičenosti uporabe posebnih pooblastil)

(1) Posameznik, ki meni, da je policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil iz drugega odstavka 201. člena tega zakona kršil njegove temeljne človekove pravice in svoboščine, lahko v 45 dneh od dneva, ko naj bi policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil kršil človekove pravice ali temeljne svoboščine, pri Posebnem oddelku v zvezi s tem poda pripombe.

(2) Vodja Posebnega oddelka ali od nje pooblaščen državni tožilec Posebnega oddelka prejete pripombe preuči in pošlje predlagatelju iz prejšnjega odstavka odgovor v roku 45 dni od dneva prejema pripomb. V odgovoru se izreče glede upravičenosti uporabe pooblastil, ter posameznika opozori na pravico do pritožbe, če se z odgovorom ne strinja. Pritožba se vloži na Posebni oddelek v 14 dneh od prejema odgovora.

202.b člen

(pritožbeni postopek)

(1) V pritožbenem postopku se ugotavljajo upravičenost uporabe in okoliščine izvrševanja policijskih pooblastil iz drugega odstavka 201. člena tega zakona.

(2) V pritožbenem postopku se neodvisno, nepristransko in strokovno preverja pritožba ter pritožniku in policistu Posebnega oddelka zagotavlja pravica do sodelovanja in izjavljanja o pritožbenih navedbah in okoliščinah primera.

(3) Če s tem zakonom ni določeno drugače, se v pritožbenem postopku glede pritožbe, ustne obravnave, izločitve, stranke in njenega zastopanja, zapisnika, jezika v postopku, vročanja, rokov in narokov, vrnitve v prejšnje stanje in dokazovanja smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(4) Obravnava pripomb in pritožbeni postopek ne pomenita upravne zadeve v smislu zakona, ki ureja splošni upravni postopek. V pritožbenem postopku ni dopuščena pritožba zoper sklepe v primerih iz prejšnjega odstavka.

202.c člen (pritožbena komisija)

(1) O pritožbi odloča komisija, ki jo za dobo šestih let imenuje generalni državni tožilec (v nadaljnjem besedilu: komisija). Komisija je sestavljena iz treh članov, ki po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani. Za člane se imenujejo vrhovni državni tožilec, državni tožilec okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku, in strokovnjak s področja policijskih pooblastil. Predsednik komisije je vrhovni državni tožilec.

(2) Komisija ima sedež pri Vrhovnem državnem tožilstvu, ki zagotavlja finančna sredstva, strokovno in administrativno pomoč ter druge pogoje za njeno delo.

(3) Člani komisije imajo namestnike, ki se imenujejo na enak način kot člani komisije.

202.č (prenehanje mandata)

(1) Članu komisije preneha mandat:

1. z iztekom dobe, za katero je imenovan;
2. z njegovim odstopom;
3. če mu je bila izrečena disciplinska sankcija ali če je s svojim ravnanjem kršil etični kodeks h kateremu je zavezan, in je zaradi tega neprimeren za članstvo v komisiji;
4. če je bil pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje;
5. s prenehanjem ali razrešitvijo z državnotožilske funkcije.

(2) Član, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja dolžnosti člana komisije do imenovanja novega člana.

(3) Članu komisije preneha mandat po 2. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko generalni državni tožilec prejme njegovo pisno izjavo o odstopu.

(4) Članu komisije preneha mandat po 3. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko generalni državni tožilec ugotovi, da je zaradi storjene disciplinske ali etične kršitve neprimeren za članstvo.

(5) Članu komisije preneha mandat po 4. točki prvega odstavka tega člena z dnem pravnomočnosti sodne odločbe.

(6) Članu komisije, ki je državni tožilec, preneha mandat po 5. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je nastopilo prenehanje ali z dnem pravnomočnosti odločitve o razrešitvi.

(7) Pristojni organi morajo na zahtevo generalnega državnega tožilca dati podatke iz 3. in 4. točke prvega odstavka tega člena.

202.d člen (odločitev komisije)

(1) Na podlagi ugotovljenih dejstev, okoliščin in dokazov v postopku, komisija odloči o utemeljenosti pritožbe.

(2) Za ugotovitev dejanskega stanja lahko v postopku sodelujejo tudi druge osebe in strokovnjaki.

(3) Pritožnika, policista Posebnega oddelka in vodjo Posebnega oddelka se o odločitvi komisije o utemeljenosti pritožbe seznanijo s pisnim odgovorom, s čimer se postopek v zvezi s pritožbo konča. V odgovoru mora biti odločitev vsebinsko obrazložena in podani vsi odgovori na pritožbene razloge.

(4) Postopek pred komisijo mora biti končan v 90 dneh od prejema pritožbene zadeve, razen če zaradi objektivnih okoliščin to ni mogoče.

202.e člen (evidenca pripomb in pritožb)

Posebni oddelek upravlja evidenco pripomb in pritožb, ki vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime policista Posebnega oddelka, zoper katerega je bila vložena pripomba ali pritožba,
- osebne podatke o vlagatelju pripombe ali pritožbe,
- razlog za vložitev pripombe ali pritožbe in
- povzetek odgovora.

202.f člen (stroški postopka)

(1) Stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom, so stroški proračuna.

(2) Pravico do povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred komisijo imajo strokovnjaki s področja policijskih pooblastil in strokovnjaki iz drugega odstavka 202.d člena tega zakona, ki niso zaposleni v policiji ali na državnem tožilstvu.

(3) Višino, vrste in način povrnitve stroškov udeležbe v komisiji se določi z Državnotožilskim redom.«.

71. člen

203. člen se črta.

72. člen

V 205. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Strokovno informacijski center je pristojen za:

- razvoj, enotnost ter delovanje informacijske podpore poslovanja državnih tožilstev in njeno usklajevanje z drugimi informacijskimi sistemi na kazenskem področju,

- pripravo ter izdajo tožilskega glasila in strokovne literature, za urejanje intraneta in spletnih strani državnih tožilstev in
- razvoj potrebnih računalniških znanj za zaposlene na državnih tožilstvih.«.

73. člen

Besedilo 206. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) SIC vodi centralno evidenco vseh zadev in zagotavlja državnim tožilcem strokovno pomoč v vseh zadevah, v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora.

(2) Vsebina evidence in način posredovanja podatkov iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim redom.«.

74. člen

Besedilo 207. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Poravnalec je oseba, ki jo minister imenuje za poravnalca pod pogoji in po postopku, ki jih določa ta zakon. Poravnalec opravlja naloge poravnavanja v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek.

(2) Če je to potrebno za izvajanje poravnavanja v kazenskih zadevah, morajo upravne enote in samoupravne lokalne skupnosti dati poravnalcem na razpolago brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja, kolikor razpolagajo s takšnimi prostori in jih lahko dajo na razpolago za tak namen. Poravnalci so v okviru brezplačne uporabe prostorov oproščeni plačila obratovalnih stroškov, stroškov manjših vzdrževalnih del, stroškov zavarovanj in drugih stroškov povezanih z uporabo prostorov.«.

75. člen

V 208. členu se v prvem odstavku v 1. točki za besedo »območjih« doda beseda »občin«.

V 4. točki se za besedo »poravnavanja« črta podpičje in doda besedilo »na območju višjega sodišča, ki je navedeno v okviru javnega poziva;«.

76. člen

V 209. členu se v drugem odstavku za besedo »postopka« doda besedilo »imenovanja in razrešitve«.

77. člen

V 210. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ministrstvo za odločanje in vodenje postopkov po tem zakonu ter za zagotavljanje pravne varnosti v postopkih pred državnimi tožilstvi upravlja imenik poravnalcev, ki vsebuje te podatke: osebno ime, znanstveni ali strokovni naslov, območje sodišča, za katero je poravnalec imenovan, datum imenovanja, poklic, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), naslov stalnega ali začasnega prebivališča, naslov prostorov, kjer opravlja naloge poravnavanja, znanje jezika italijanske

oziroma madžarske narodne skupnosti, kontaktno številko telefona, kontaktni naslov elektronske pošte in podatke o zaposlitvi ali drugem statusu.«.

V drugem odstavku se za besedo telefona« doda besedilo », kontaktni naslov elektronske pošte«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Za namene iz prejšnjega odstavka mora poravnalec pisno ali po elektronski poti sporočiti ministrstvu vsako spremembo podatkov o naslovu prostorov, kjer opravlja naloge poravnavanja, naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, kontaktni številki telefona ali naslovu elektronske pošte. Poravnalec mora tudi za to posredovati pisno izjavo, da so vsi podatki, ki jih glede njega upravlja ministrstvo v imeniku poravnalcev, točni, oziroma podatke, ki so spremenjeni, in sicer do konca prvega meseca v koledarskem letu.«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

78. člen (okrajni državni tožilci)

(1) Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki nadaljujejo delo kot okrožni državni tožilci.

(2) Čas opravljanja funkcije okrajnega državnega tožilca se glede pravic in dolžnosti po zakonu šteje za čas opravljanja funkcije okrožnega državnega tožilca.

(3) Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki se z dnem začetka uporabe tega zakona uvrstijo v plačni razred, v katerega je uvrščena funkcija okrožnega državnega tožilca. Če so ta plačni razred že dosegli ali presegli, obdržijo plačni razred v katerega so uvrščeni.

(4) Ugotovitevno odločbo iz prvega in tretjega odstavka tega člena izda Državnotožilski svet.

(5) Postopki za imenovanja okrajnih in okrožnih državnih tožilcev, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se štejejo kot postopki za imenovanje okrožnih državnih tožilcev v skladu s pogoji za imenovanje okrožnega državnega tožilca iz spremenjenega 25. člena zakona.

(6) V zakonu o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 108/09 – uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11– ORZSPJS49a, 27/12– odl. US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18) se v Prilogi 3 pri plačnih razredih funkcij v drugih državnih organih - A4 črta vrstica, ki se nanaša na okrajnega državnega tožilca.

(7) Kjer drug zakon ali podzakonski predpis uporablja izraz »okrajni državni tožilec«, če se nanaša na okrajnega državnega tožilca, pomeni okrožni državni tožilec.

79. člen (merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto)

Državnotožilski svet sprejme merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto iz spremenjenega devetega odstavka 32. člena zakona v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona.

80. člen
(dokončanje postopkov)

Postopki za imenovanja državnih tožilcev, vodij državnih tožilstev, namestnikov vodij državnih tožilstev, za dodelitev, prenehanje dodelitve, prenehanje funkcije in državnotožilske službe, za imenovanje in razrešitev direktorja ter generalnega direktorja, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se končajo po dosedanjih predpisih.

81. člen
(centralna kadrovska evidenca)

Vrhovno državno tožilstvo uskladi centralno kadrovsko evidenco iz spremenjenega 77. člena zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

82. člen
(dokončanje mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta)

Predsednik in podpredsednik Državnotožilskega sveta, izvoljena pred uveljavitvijo tega zakona, nadaljujeta z delom do izteka obdobja, za katerega sta bila izvoljena.

83. člen
(poslovník Državnotožilskega sveta)

Državnotožilski svet uskladi poslovnik z določbami tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

84. člen
(vodje in namestniki)

Državni tožilci, ki so pridobili višji naziv na podlagi četrtega odstavka 117. člena in četrtega odstavka 124. člena Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve in 36/19), obdržijo pridobljeni višji naziv.

85. člen
(letni programi in poročila)

(1) Generalni državni tožilec sprejme navodili iz spremenjenega petega odstavka 147. člena in spremenjenega petega odstavka 148. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Letni programi dela, letna poročila in skupno letno poročilo se pripravijo v skladu z določbami tega zakona za prvo naslednje leto po letu, v katerem sta sprejeti navodili iz prejšnjega odstavka.

(3) Državnotožilski svet pripravi poročilo iz novega 107.a člena zakona naslednje leto po letu, v katerem je sprejet ta zakon.

86. člen
(klasifikacijski načrt)

(1) Generalni državni tožilec sprejme klasifikacijski načrt iz spremenjenega četrtega odstavka 180. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Do sprejema novega klasifikacijskega načrta se uporabljajo dosedanje določbe o rokih hrambe dokumentarnega gradiva.

87. člen

(oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev)

(1) Generalni državni tožilec v skladu s spremenjenim petim odstavkom 180. člena zakona določi podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje v enem letu po uveljavitvi tega zakona.

(2) Generalni državni tožilec v aktu iz prejšnjega odstavka v skladu z novim šestim odstavkom 180. člena zakona določi podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.

(3) Do določitve nove oblike in vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje se uporablja dosedanja oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje.

88. člen

(policisti Posebnega oddelka)

(1) Javni natečaj za trajno premestitev policistov v Posebni oddelek se objavi v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona.

(2) Policisti Posebnega oddelka nadaljujejo z delom v Posebnem oddelku kot začasno premeščeni policisti, in sicer do trajne premestitve policistov v Posebni oddelek po določbah tega zakona.

89. člen

(imenovanje pritožbene komisije)

Generalni državni tožilec imenuje komisijo iz novega 202.c člena zakona v treh mesecih po sprejemu Državnotožilskega reda.

90. člen

(imenik poravnalcev)

Ministrstvo uskladi imenik poravnalcev iz spremenjenega 210. člena zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

91. člen

(podzakonski akti)

(1) Minister uskladi določbe podzakonskega akta iz petega odstavka 57. člena, drugega odstavka 58. člena, prvega odstavka 141. člena, tretjega odstavka 166. člena in petega odstavka 197. člena zakona ter določbe Državnotožilskega reda z določbami tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Z dnem, ko začne veljati ta zakon, preneha veljati Odredba o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek (Uradni list RS št. 95/11).

92. člen **(začetek veljavnosti)**

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne tri mesece po njegovi uveljavitvi.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

Slovenščina se kot uradni jezik uporablja na vsem teritoriju države, medtem ko je na območjih občin, v katerih živi avtohtona italijanska ali madžarska narodna skupnost, poleg slovenščine, uradni jezik tudi italijanščina ali madžarščina. Predlagana sprememba 15. člena ZDT-1, ki določa splošni temelj za poslovanje državnega tožilstva (tudi) v jezikih narodne skupnosti (izvedba navedene določbe je materija procesnih predpisov), sledi 11. členu Ustave RS¹⁵, ki območja narodnih skupnosti veže na občine kot teritorialne enote in ki pravico uporabe jezika narodne skupnosti ne omejuje glede na osebne okoliščine, torej le na pripadnike narodne skupnosti, ki živijo na tem območju (kot to izhaja iz veljavne ureditve), temveč navedeno pravico daje vsem strankam, ki na teh območjih želijo uveljaviti pravico do uporabe italijanskega ali madžarskega jezika v postopku (enako tudi v 4. členu ZDU). Predlaganim spremembam dodatno pritrjuje tudi novejša praksa Sodišča EU (glej primer Grauel Ruffer št. C-322/13, 27. 3. 2014), kjer je sodišče razsodilo, da je člena 18 in 21 Pogodbe o delovanju Evropske unije treba razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki pravico do uporabe jezika, ki ni uradni državni jezik države članice, v civilnih postopkih, ki potekajo pred sodišči te države, ki imajo sedež v določeni ozemeljski enoti navedene države, priznavajo le njenim državljanom, ki prebivajo v tej ozemeljski enoti. Predmetna sodba Sodišča EU od države članice zahteva, da če država članica na nekaterih sodiščih zagotavlja pripadnikom narodnih

¹⁵ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a.

manjšin uporabo svojega jezika v postopkih, se mora ta pravica do uporabe (tega) jezika v postopku zagotavljati vsem državljanom držav članic EU, ki govorijo ta jezik, ne glede na njihovo prebivališče.

Predlagana sprememba tretjega odstavka sledi spremembi drugega odstavka, saj ne bo šlo le za stroške iz naslova uporabe jezika pripadnikov narodne manjšine, temveč na splošno za stroške, povezane z uporabo jezika narodne skupnosti.

K 2. členu:

S predlagano spremembo drugega odstavka 17. člena ZDT-1, ki ureja vsebino Državnotožilskega reda,¹⁶ se črta vsebina, ki se nanaša na urejanje vsebine vpisnikov, imenikov in evidenc ter njihovo vodenje, obrazce za delo, pravila o vodenju statistike ter na ta način sledi ureditvi kot je določena v ZS. Slednji v četrtem odstavku 82. člena določa, da podrobnejšo obliko in vsebino posameznih sodnih vpisnikov, imenikov, pomožnih knjig in tipiziranih obrazcev za poslovanje sodišč in učinkovito vodenje postopkov ter statistično poročanje predpiše predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

Po naravi stvari so vpisniki in imeniki osnovne evidence, ki jih morajo upravjalci dobro poznati. Na državnem tožilstvu se zadeve evidentirajo v vpisnikih, imenikih in drugih evidencah. Vpisani podatki se uporabljajo za statistična in druga poročanja. Obseg informatizacije, njen razvoj in zahteva po sprotnem spremljanju oziroma možnosti zajemanja vse večjega števila podatkov v vpisnikih so v praksi pripeljali do pomembnega razhajanja z določbami Državnotožilskega reda in klasifikacijskim načrtom kot prilogo le-tega. S predlagano novo ureditvijo se bo Vrhovno državno tožilstvo RS lahko hitro odzivalo na situacije, ki terjajo novo ali spremenjeno, predvsem pa hitro vodenje vpisnikov. Pristojnost za predpisovanje oblike in vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje se konkretizira v predlagani spremembi 180. člena zakona.

Nadalje se s predlagano spremembo posebej določa, da se v Državnotožilskem redu podrobneje opredelijo naloge glede zagotavljanja materialnih in tehničnih pogojev. Ministrstvo na podlagi 158. člena ZDT-1 v okviru zadev pravosodne uprave namreč zagotavlja tudi materialne in tehnične pogoje za delo državnih tožilstev, pri čemer je upošteva splošno naravo navedenih pojmov, ki v praksi lahko dopuščata tudi različne interpretacije, potrebno posamezne naloge, ki se izvajajo v okviru teh vsebin, konkretizirati v Državnotožilskem redu. Na ta način bodo upoštevalje (tudi) izkušnje v praksi že na normativni ravni določeni okvirji za jasnejšo razmejitev nalog pravosodne uprave od nalog državnotožilske uprave, omogočena pa bo tudi večja prožnost in transparentnost pri morebitnem drugačnem urejanju pristojnosti za izvajanje posameznih nalog v okviru zagotavljanja zgoraj navedenih pogojev za delo.

K 3. členu:

Ker je Državnotožilski svet samostojen državni organ, je treba določiti njegov sedež, ki je v Ljubljani. S predlaganim novim tretjim odstavkom 18. člena ZDT-1 (po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet v 3. členu ZSSve) bo ministrstvo še naprej pristojno za zagotavljanje prostorskih pogojev za delovanje Državnotožilskega sveta ter za upravljanje poslovnih prostorov. Stroške tekočega vzdrževanja prostorov in njihove opreme pa bo še vedno nosil Državnotožilski svet. Ministrstvo bo še naprej pristojno tudi za zagotavljanje tehničnih pogojev za delovanje Državnotožilskega sveta, kamor je šteti storitve na področju informacijske tehnologije, to je nadgradnja, razvoj ali nakup in vzdrževanje informacijskega sistema ter nabava strojne in programske opreme. Za zagotavljanje informacijskega sistema in informacijske tehnologije državnih tožilstev, na katero se v celoti navezuje tudi Državnotožilski svet, je namreč skladno z veljavno ureditvijo, za razliko od sodišč in Sodnega sveta, prav tako pristojno ministrstvo za pravosodje.

¹⁶ Uradni list RS, št. 7/12, 29/12, 45/16 in 64/19.

K 4. členu:

Drugi odstavek 20. člena ZDT-1 državnemu tožilcu podeljuje posebno zakonsko pooblastilo, namenjeno varovanju javnega interesa, ki je v zagotavljanju zakonitosti in preprečitvi nepopravljivih škodljivih posledic tako, da lahko državni tožilec zahteva odložitev oziroma prekinitev izvršitve odločbe. Izkazalo se je, da so zelo redke situacije, v katerih je mogoče izkazati nepopravljive škodljive posledice in da je večje število primerov, ko so posledice težko popravljive. Predlagana sprememba veljavnega standarda, ki ga v praksi tudi ni bilo moč izkazati, obstoječi standard nadomešča s standardom, ki je razumen glede na naravo in pomen podeljenega zakonskega pooblastila (glej tudi prvi odstavek 39. člena Zakona o Ustavnem sodišču¹⁷ ter prvi odstavek 71. člena in drugi odstavek 73. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju¹⁸).

K 5. členu:

Določba 21. člena ZDT-1 določa izvorno pristojnost okrajnih državnih tožilcev za nastopanje pred okrajnimi sodišči, po pooblastilu pa lahko nastopajo tudi pred okrožnimi sodišči oziroma v primerih iz šestega odstavka tega člena tudi pred višjimi sodišči. V praksi je znano, da so na nekaterih oddelkih okrožnih državnih tožilstev (npr. gospodarski oddelki), kjer so večinoma zadeve iz okrožne pristojnosti, razporejeni okrajni državni tožilci, ki se na podlagi pooblastila vodje državnega tožilstva udeležujejo narokov za glavne obravnave na okrožnih sodiščih, pred okrajnimi sodišči pa nastopajo tudi okrajni državni tožilci. Okrajni državni tožilci nadalje opravljajo dežurno službo, v okviru katere obravnavajo vsa kazniva dejanja o katerih so obveščeni, torej ne le za zadeve iz okrajne, temveč tudi okrožne pristojnosti. Zakon o kazenskem postopku¹⁹ državnim tožilcem nalaga opravo vseh zakonskih nalog, pri čemer ne razlikuje med okrajnimi in okrožnimi nazivi. Navedeno odstopa od institucionalne ureditve na sodiščih, saj je organizacija dela, delo državnih tožilcev na državnih tožilstvih, in položaj državnih tožilcev v primerjavi s sodniki, drugačen in ni enak položaju sodnikov sodišč, kjer praviloma na okrajnih sodiščih sodijo okrajni sodniki in na okrožnih sodiščih sodniki, ki imajo najmanj naziv okrožnega sodnika.

Stroga razmejitev pristojnosti med okrajnimi in okrožnimi državnimi tožilci je tako zrelativizirana že na zakonski ravni, še bolj izrazito pa v praksi zaradi potrebe po odzivanju vodij državnih tožilstev na dinamiko pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti ob upoštevanju razpoložljivih kadrovskih virov. S predlagano spremembo 21. člena ZDT-1, ki je vsebinsko neločljivo povezana s predlogom za uvedbo ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji (22. člen ZDT-1), se bo po mnenju predlagatelja povečala učinkovitost organizacije dela državnih tožilstev na prvi stopnji s krepitvijo učinkovitejšega vodenja in organiziranja poslovanja državnih tožilstev, učinkovitejše izenačitve obremenitve in izrabe kadrovskih virov, ter ustrezneje uredil položaj okrajnih državnih tožilcev v razmerju do okrožnih državnih tožilcev iz naslova dejansko opravljenega dela. Predlagana sprememba bo skupaj z ostalimi predlaganimi spremembami tega zakona, ki zasledujejo cilj optimizacije postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev, prispevala tudi k prožnejšemu upravljanju s kadrovskimi viri in skrajšanju dolgotrajnih razpisnih postopkov. Ni nezanemarljivo, da v razpisnih postopkih za prosta mesta okrožnih državnih tožilcev (ti predstavljajo skoraj tretjino vseh odprtih razpisnih postopkov), praviloma kandidirajo okrajni tožilci, ki so velikokrat kot najboljši kandidati tudi izbrani. Slednje pomeni, da državno tožilstvo gledano v absolutnem številu ne pridobi dodatnega kadra, saj je zaradi napredovanja okrajnega državnega tožilca v naziv okrajni državni tožilec, v nadaljevanju potrebno razpisati prosto mesto okrajnega državnega tožilca, kar vpliva na nenehno nižjo dejansko kadrovske zasedenost državnih tožilstev glede na dovoljeno.

¹⁷ Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12.

¹⁸ Uradni list RS, št. 3/07 – uradno prečiščeno besedilo, 93/07, 37/08 – ZST-1, 45/08 – ZArbit, 28/09, 51/10, 26/11, 17/13 – odl. US, 45/14 – odl. US, 53/14, 58/14 – odl. US, 54/15, 76/15 – odl. US, 11/18, 53/19 – odl. US in 66/19 – ZDavP-2M.

¹⁹ Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19; ZKP.

K 6. členu:

S predlagano spremembo se uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je okrožnega državnega tožilca (glej obrazložitev k prejšnjemu členu).

K 7. členu:

Predlagano črtanje veljavne določbe je redakcijske narave in je povezano s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca (obrazložitev k 5. členu).

K 8. členu:

Predlagana sprememba je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, naziv okrožnega državnega tožilca. Ker okrožni državni tožilci že po veljavni ureditvi lahko nastopajo pred okrajnimi sodišči, se upošteva navedeno in zaradi zagotavljanja dotoka novih (mladih) državnih tožilcev (ob že znanem slabšem zanimanju za razpisana prosta državnotožilska mesta), vstopni pogoji za imenovanje v naziv okrožnega državnega tožilca izenačujejo z vstopnimi pogoji, ki veljajo za sodnika z nazivom okrajni sodnik.

K 9. členu:

S predlaganimi spremembami 3. oddelka Drugega poglavja, ki ureja postopek imenovanja državnih tožilcev, se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev na način, da se postopek v primerih napredovanja državnih tožilcev na višje državnotožilsko mesto zaključi pri Državnotožilskem svetu. V navedenih primerih se sledi racionalizaciji postopka kariernih imenovanj, v posledici pa tudi racionalizaciji postopka za nova imenovanja, ki pa glede na ustavnopravni položaj državnega tožilstva, v sklepnih fazi še vedno ostajajo v pristojnosti Vlade RS. S predlaganimi spremembami bi bilo v primeru napredovanja neizbranim kandidatom omogočeno sodno varstvo neposredno zoper odločitve Državnotožilskega sveta, okrepila pa bi se tudi kadrovska in organizacijska vloga Državnotožilskega sveta pri varovanju samostojnosti državnih tožilcev ter spodbujanju odgovornosti, učinkovitosti in kakovosti dela oziroma poslovanja državnih tožilstev. V preostalih primerih imenovanja državnih tožilcev ostaja vloga Vlade RS in Ministrstva za pravosodje neokrnjena, pri čemer se postopek racionalizira v delu, ki se nanaša na razvrstitev kandidatov, oblikovanje dokončnega mnenja ter na ugovorni postopek.

Gleda na predlagane spremembe je potrebno spremeniti uvodni člen, ki napotuje na smiselno uporabo določb zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

K 10. členu:

Ministrstvo za pravosodje skladno z ureditvijo v ZSS in Zakonu o državnem odvetništvu²⁰ ne vodi osebne evidence in osebnih spisov sodnikov in državnih odvetnikov (skladno s predlagano spremembo 77. člena ZDT-1 tudi ne državnih tožilcev), zato je tudi za kandidate, ki so že opravljali službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem odvetništvu, potrebno določiti, da se podatki za navedene pridobivajo iz evidenc pristojnih organov.

Ker se s predlaganimi spremembami namesto dosedanjega oblikovanja dokončnega mnenja o prijavljenih kandidatih predvideva oblikovanje predloga za imenovanje na podlagi predhodne odločitve o izbiri Državnotožilskega sveta (za kandidata, ki še ne opravlja državnotožilske službe) oziroma neposredno imenovanja kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, je potrebno ustrezno

²⁰ Uradni list RS, št. 23/17.

spremeniti določbo petega odstavka 30. člena ZDT-1, ki določa namen pridobivanja podatkov ministrstva za pravosodje, ki so del razpisnega gradiva.

K 11. členu:

Predlagana sprememba tretjega odstavka 31. člena ZDT-1 sledi ureditvi kot jo določa prvi odstavek 17. člena ZSS, s čimer se sledi tudi vsebini 28. člena ZSS, ki določa kriterije za izdelavo ocene sodniške službe. Slednje je zlasti potrebno, ker se navedeni kriteriji skladno z določbo osmega odstavka 37. člena ZDT-1 uporabljajo tudi pri izbiri kandidatov za državnotožilsko službo ter za ocenjevanje državnih tožilcev.

K 12. členu:

Predlagana sprememba sledi ureditvi v 18. členu ZSS, skladno s katero Državnotožilski svet po vzoru ureditve kot velja v postopku pred Sodnim svetom, sprejme odločitev o izbiri in ne dokončnega mnenja. Izbira se bo nanašala le na enega kandidata oziroma na toliko kandidatov, kot je razpisanih prostih državnotožilskih mest, s čimer tudi odpade postopek razvrščanja vseh kandidatov po njihovi primernosti za imenovanje. Slednji se je predvsem v primerih, ko je na eno ali več razpisanih prostih mest kandidiralo veliko število kandidatov, ki imajo pogosto podobno dosedanje karierno pot (npr. kot strokovni sodelavci), vključno s pošiljanjem dokončnega mnenja v pripombe, pokazal kot izrazito neučinkovit. Glede na ureditev v 18. členu ZSS ni predvidena priprava zapisnika vprašanj kandidatom in odgovorov kandidata na zastavljena vprašanja, saj slednje izhaja že posnetka razgovora oziroma prepisa le tega, ki bo priloga zapisnika seje Državnotožilskega sveta. Ker bodo neizbrani kandidati v postopku imenovanja v nadaljevanju prejeli odločbo o imenovanju s strani Vlade RS oziroma Državnotožilskega sveta (še pred tem pa obvestilo o neizbiri), zoper katero bo tako kot doslej možno sprožiti upravni spor, ni več predvidena vmesna faza podaje pripomb k mnenju Državnotožilskega sveta. Predlagani deveti odstavek sledi 4. točki prvega odstavka 23. člena ZSSve, skladno s katero merila za izbiro kandidatov za sodniško mesto sprejme Sodni svet po predhodnem mnenju ministra. Državnotožilski svet, kateremu so bile že z ZDT-1 podeljene pomembne pristojnosti na področju oblikovanja kadrovske politike državnih tožilstev, bo tako kot doslej v merilih podrobneje opredelil kriterije za izbiro in postopek izbire kandidatov za državnotožilsko mesto, pri čemer se upošteva vlogo ministra za pravosodje v posameznih fazah postopka imenovanja novih državnih tožilcev, predvideva predhodna podaja mnenja ministra k zgoraj navedenim merilom.

V preostalem (ravnanje z nepopolnimi ali prepoznimi prijavami, nevezanost Državnotožilskega sveta na mnenje vodje državnega tožilstva, preverjanje usposobljenosti kandidata s preizkusi, psihološkimi preizkusi ter razgovori) predlagana določba ohranja ureditev iz veljavnega 32. člena ZDT-1.

K 13. členu:

S predlagano spremembo 33. člena ZDT-1 se določa nadaljnji postopek imenovanja kandidata na državnotožilsko mesto v primeru, da Državnotožilski svet po postopku, določenem v 32. členu ZDT-1, izbere kandidata, ki še ni imenovan na državnotožilsko mesto. V tem primeru postopek glede pristojnosti ministra za pravosodje ostaja smiselno enak, jasno pa se uredi postopanje ministra za pravosodje v primeru, da se z izbiro Državnotožilskega sveta strinja (drugi odstavek 33. člena ZDT-1) ter postopanje Državnotožilskega sveta v primeru obrazložene zahteve ministra za pravosodje (tretji in četrti odstavek 33. člena ZDT-1). Predlagana četrti in peti odstavek 33. člena ZDT-1 ostajata smiselno enaka kot veljavna tretji in četrti odstavek 33. člena ZDT-1. Vrhovnega državnega tožilca bo še naprej imenovala Vlada RS na predlog ministra za pravosodje (glej tretji odstavek 34. člena ZDT-1), zato se bo po tem členu postopalo tudi v primeru, ko bo Državnotožilski svet v postopku imenovanja vrhovnega državnega tožilca izbral kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto.

Kljub temu, da bodo neizbrani kandidati v postopku imenovanja v nadaljevanju prejeli odločbo o imenovanju s strani Vlade RS oziroma Državnotožilskega sveta (v primeru njegovega napredovanja na višje državnotožilsko mesto), zoper katero bo tako kot doslej možno sprožiti upravni spor, se

upoštevaje sodbo Upravnega sodišča RS št. I U 563/2019 eksplicitno določa obveznost izdaje obrazloženih obvestil o neizbiri. Iz navedene sodbe namreč izhaja: *«čeprav tožena stranka o tožničini vlogi za kandidaturo na mesto vrhovne državne tožilke v izpodbijanem aktu izrecno ni odločila, lahko mutatis mutandi sledi sodni praksi Vrhovnega sodišča v zvezi z imenovanjem vrhovnih sodnikov, po kateri odločitev o izbiri določenega kandidata za sodnika ter obvestilo o neizbiri drugega kandidata pomenita celoto, saj je z izbiro posameznega kandidata po naravi stvari vedno odločeno tudi o neizbiri ostalih kandidatov.»*

K 14. členu:

Kandidate, ki še niso imenovani na državnotožilsko mesto, bo še naprej imenovala Vlada RS na predlog ministra za pravosodje. Smiselno enako, kot to velja za sodnike, bo kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, razen v primeru imenovanja na mesto vrhovnega državnega tožilca, imenoval Državnotožilski svet. Kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, bo organ, pristojen za imenovanje, tudi premestil na državnotožilsko mesto na državnem tožilstvu, pri katerem je prosto mesto razpisano. Zoper odločbo o imenovanju, ki jo bo izdal pristojen organ, torej Vlada RS oziroma Državnotožilski svet, bo možen upravni spor, pri čemer predlagana sprememba ohranja ureditev, skladno s katero bo moralo sodišče odločiti v 30 dneh. Slednje ne glede na predlagani osmi odstavek 105. člena ZDT-1 velja tudi v primeru odločbe Državnotožilskega sveta, saj se napredovanje na višje državnotožilsko mesto izvede po postopku za imenovanje državnega tožilca, kar obsega tudi postopek s pravnimi sredstvi. Predlagani šesti odstavek 34. člena ZDT-1 na nedvoumen način določa, da se bo premestitev državnega tožilca (na premestitev je vezan začetek opravljanja državnotožilske službe na višjem državnotožilskem mestu, ter s tem tudi pravice, ki iz tega izhajajo), ki bo napredoval na višje državnotožilsko mesto, opravila 30. dan po pravnomočnosti odločbe o imenovanju, pri čemer bo navedena ureditev veljala v primeru napredovanja državnega tožilca na višje državnotožilstvo v okviru istega državnega tožilstva, kjer že opravlja funkcijo, kot tudi v primeru napredovanja na višje državnotožilsko mesto na drugem državnem tožilstvu (enako tudi v 21. členu ZSS).

K 15. členu:

Zaradi izenačitve položaja kandidatov v okviru enotnega razpisa npr. dveh prostih državnotožilskih mest, to je kandidata, ki pred imenovanjem ni bil imenovan na državnotožilsko mesto, ter kandidata, pri katerem gre za napredovanje na višje državnotožilsko mesto, se v predlaganem tretjem odstavku 35. člena ZDT-1 določa rok za opravo prisege, to je v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Veljavna ureditev namreč roka za zaprisego, za razliko od ureditve, ki velja za sodnike (1. točka prvega odstavka 74. člena ZSS, iz katere izhaja, da sodnik zapriseže v 60 dneh od dneva izvolitve v sodniško funkcijo) ne veže na nikakršen rok, niti na morebitno pravnomočnost. Predlagatelj se je pri določitvi navedenega roka smiselno oprl na ureditev kot velja za sodnike, pri čemer glede na to, da se predvideva zaprisega šele po pravnomočnosti odločbe o imenovanju kot upravnega akta, predlagatelj ocenjuje, da je 30 dnevni rok za izvedbo zaprisege zlasti v luči doprinosa k pospešitvi postopkov imenovanj državnih tožilcev, ustrenejši. Kot že po veljavni ureditvi, državni tožilec ob napredovanju na višje državnotožilsko mesto ne bo opravljal nove prisege, tako da se v četrtem odstavku 35. člena ZDT-1 jasno določa, da bo državni tožilec državnotožilsko službo na višjem državnotožilskem mestu nastopil z dnem premestitve. Začetek opravljanja državnotožilske službe na višjem državnotožilskem mestu, s tem pa tudi pridobitev pravic iz tega naslova, bosta tako odložena do dneva premestitve, in sicer smiselno enako kot je to urejeno v primeru, ko je treba opraviti prisego. V preostalem ostaja določba 35. člena ZDT-1 nespremenjena.

K 16. členu:

Upošteva upravičenje Državnotožilskega sveta, da ne izbere nobenega kandidata in določbo predlaganega petega odstavka 33. člena ZDT-1 (neuspešnost razpisa), je potrebno ustrezno dopolniti

drugi odstavek 36. člena ZDT-1. Za razliko od veljavne ureditve se črta možnost, da je razpis neuspešen iz razloga, ker minister za pravosodje v imenovanje ne predlaga nobenega kandidata. Že po veljavni, enako pa tudi po predlagani ureditvi, lahko minister zahteva ponovno presojo odločitve Državnotožilskega sveta, medtem ko mora dokončni odločitvi Državnotožilskega sveta, ki je sprejeta z 2/3 večino, slediti (glej tretji odstavek veljavnega in četrti odstavek predlaganega 33. člena ZDT-1).

K 17. členu:

Glede napredovanja na višje državnotožilsko mesto veljavna ureditev v šestem odstavku 37. člena ZDT-1 določa smiselno navezavo na postopek imenovanja državnih tožilcev. Napredovanje na višje državnotožilsko mesto je možno le, če je tožilsko mesto prosto, v zvezi s tem pa je treba zagotoviti, da je dostopno vsem, ki izpolnjujejo pogoje, zato morajo biti uporabljena pravila, ki veljajo za zasedbo prostega državnotožilskega mesta. Če bo izbran državni tožilec, ki že opravlja državnotožilsko službo pri državnem tožilstvu, bo šlo za napredovanje, če bo izbran drug (zunanj) kandidat, pa za imenovanje na državnotožilsko mesto. Ker gre v obeh primerih vselej za razpis prostega mesta, torej nov postopek, se s predlagano spremembo ustrezneje določa neposreden sklic (in ne več smiselna uporaba) na določbe 28. do 36. člena ZDT-1.

Pomen ocene državnotožilske službe je večplasten. Tako ocena predstavlja podlago za odločanje o predlogu za napredovanje državnega tožilca, enega od zakonskih kriterijev v postopkih odločanja o dodelitvi državnega tožilca na Specializirano državno tožilstvo RS (SDT RS), v razpisnih postopkih, pri odmeri letnega dopusta državnega tožilca. Nenazadnje imata dve zaporedni oceni državnotožilske službe, s katerima se ugotovi, da državni tožilec ne izpolnjuje pogojev za napredovanje, za posledico obligatorno znižanje plače, ocena državnotožilske službe, s katero se ugotovi, da državni tožilec ne ustreza državnotožilski službi, pa ima za posledico prenehanje funkcije. Upošteva se spremenjeno sodno prakso ocena državnotožilske službe ni upravni akt v smislu drugega odstavka 2. člena Zakona o upravnem sporu²¹ z obrazložitvijo, da je ocena državnotožilske službe po svoji vsebini strokovno opravilo in ne upravno odločanje (sklepi Vrhovnega sodišča RS št. I Up261/2017, 4.1.2018, I Up265/2017, 7.2.2018 in I Up 52/2018, 20.6.2018). Izključenost sodnega varstva zoper prvo oceno državnotožilske službe, v primerih ko predlog za napredovanje ni bil podan, bi torej pomenil, da lahko državni tožilec sodno varstvo zoper oceno državnotožilske službe izpred šestih (oziroma še več) let izpodbija šele, ko uveljavlja sodno varstvo zoper odločbo o znižanju njegove plače oziroma, kar je še bolj nesmiselno, v okviru sodnega varstva zoper odločbo o odmeri letnega dopusta. Upošteva se zgoraj navedeno, zlasti pa posledice posamezne ocene državnotožilske službe, se s predlagano spremembo sedmega odstavka 37. člena ZDT-1 določa, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor, s čimer se oceni državnotožilske službe tudi na jasen in nedvoumen način določa narava upravnega akta (npr. odločba Upravnega sodišča RS, št. II U 36/2014, s katero je omenjeno sodišče odločilo prav o tožbi zoper negativno oceno državnotožilske službe).

K 18. členu:

Zakon o funkcionarjih v državnih organih²² v 19. členu ureja varstvo pravic funkcionarjev, med katere sodijo tudi državni tožilci. Skladno z navedeno določbo ima funkcionar pravico vložiti zahtevo za uveljavljanje svojih pravic iz delovnega razmerja ter pravico do ugovora zoper odločitev o njegovih pravicah in obveznostih, pri čemer v slednjem primeru o ugovoru odloča organ, ki je odločil o njegovih pravicah in obveznostih. Ker veljavna ureditev ne določa roka za vložitev ugovora, kar po mnenju predlagatelja lahko vpliva na zagotavljanja pravočasne presoje pravilnosti izdane odločbe v okviru same državnotožilske organizacije, se s predlaganim novim četrtim odstavkom 56. člena ZDT-1 vsebina iz zgoraj navedenega zakona na sistemsko bolj ustrezen način prenaša v ZDT-1, eksplicitno pa se določa tudi rok za vložitev ugovora, to je v 8 dneh od vročitve odločbe. O ugovoru bo odločal

²¹ Uradni list RS, št. 105/06, 107/09 – odl. US, 62/10, 98/11 – odl. US, 109/12 in 10/17 – ZPP-E.

²² Uradni list RS, št. 30/90, 2/91-I, 18/91, 22/91, 4/93, 18/94 – ZRPJZ, 109/12 in 21/13.

organ, ki je odločbo izdal (za državne tožilce na okrožnih državnih tožilstvih in SDT RS, vodja državnega tožilstva, za državne tožilce na VDT RS, generalni državni tožilec, za generalnega državnega tožilca pa Državnotožilski svet).

K 19. členu:

Institut dodelitve na drugo državno tožilstvo predstavlja enega bolj učinkovitih orodij generalnega državnega tožilca za pravočasno izvajanje nalog državnotožilske uprave, ki pa se v posledici dotika ne le poslovanja tistega državnega tožilstva na katero se državni tožilec dodeli, temveč tudi poslovanja t.i. matičnega državnega tožilstva, na katerem je državni tožilec sicer imenovan. Pri slednjem lahko iz naslova dodelitve zaradi spremenjenih kadrovskih razmer (kar je aktualno na manjših državnih tožilstvih) pride do negativnega učinka pri pravočasnosti poslovanja. Za potrebe celovite presoje (velikost in kadrovska sestava matičnega državnega tožilstva ter možne rešitve za premostitev kadrovskega izpada v času dodelitve) generalnega državnega tožilca pred sprejemom odločitve, in nenazadnje Državnotožilskega sveta v primeru vložene pritožbe, se s predlagano spremembo četrtega odstavka 61. člena ZDT-1 poudarja tudi vloga vodje matičnega državnega tožilstva, na način, da poda mnenje k predlagani dodelitvi, na katerega pa generalni državni tožilec ni vezan.

Dodelitev na drugo državno tožilstvo se lahko izvede z ali brez soglasja državnega tožilca, pri čemer gre za ukrep, ki posega v položaj posameznega državnega tožilca, na kar odkazuje že drugi odstavek veljavnega člena, ki določa subjektivne okoliščine za omejitev dopustnosti dodelitve. Ker se je v primerih nestrinjanja državnega tožilca z odločitvijo o dodelitvi v praksi izkazalo, da je tridnevni rok za vložitev pritožbe prekratek za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva, se s predlagano spremembo petega odstavka rok za pritožbo podaljšuje iz treh na osem dni. Glede na namen instituta dodelitve pa se ohranja ureditev, da pritožba ne zadrži izvršitve s strani generalnega državnega tožilca sprejete odločitve.

K 20. členu:

S predlagano spremembo 64. člena ZDT-1 se podaljšuje rok za dokončanje zadeve v primeru prenehanja premestitve in dodelitve. V praksi, zlasti pri težjih, gospodarskih zadevah oziroma pravno zahtevnih zadevah oziroma zadevah iz pristojnosti SDT RS se je izkazalo, da je trimesečni rok za dokončanje zadev prekratek in da je zaradi narave dela državnih tožilcev, ki delajo na obsežnih zadevah in se v teh zadevah udeležujejo narokov na sodiščih, smiselno, da težje in obsežnejše zadeve obravnava državni tožilec, ki zadevo in spis natančno pozna, kar vpliva na učinkovitost dela in ne ustvarja nepotrebnega podvajanja dela, zlasti v segmentu študije konkretnega spisa. Upošteva se navedeno ter zaradi izenačitve z rokom za podaljšanje dodelitve na SDT RS v četrtem odstavku 195. člena ZDT-1, se rok treh mesecev za dokončanje zadev podaljšuje na šest mesecev po izteku premestitve oziroma dodelitve.

K 21. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka 68. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno drzavnotožilsko mesto. Predlagana sprememba drugega odstavka, ki se nanaša na pogoje za imenovanje pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojust, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 22. členu:

Predlagana sprememba v 71. c členu in tretjem odstavku 111. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno državnotožilsko mesto.

K 23. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka 71.d člena ZDT-1, ki se nanaša na pogoje za imenovanje evropskega delegiranega tožilca, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 24. členu:

Predlagana sprememba naslova je redakcijske narave in je povezana s spremembami in dopolnitvami 72. člena ZDT-1 ter z ustreznim povzemanjem vsebine členov v tem oddelku, ki vključuje tudi razrešitev državnega tožilca.

Glede na predlagano spremembo 35. člena ZDT-1 s katero se določa 30 dnevni rok za opravo prisega, je potrebno v prvem odstavku, ki določa razloge za prenehanje funkcije, po vzoru ureditve v 74. členu ZSS določiti nov razlog prenehanja državnotožilske funkcije, in sicer za primer, če imenovani državni tožilec ne priseže v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Gre za pospešitev zaključka razpisnih postopkov za imenovanje novih državnih tožilcev, saj je po mnenju predlagatelja zaradi večje učinkovitosti državnega tožilstva, za katero je razpisano novo državnotožilsko mesto, smiselno, da novo imenovani državni tožilec čimprej poda prisego, s katero v skladu s 35. členom ZDT-1 nastopi državnotožilsko službo. Predlagana 4. točka prvega odstavka je povezana s spremembami in dopolnitvami 74. člena ZDT-1, skladno s katerimi se pristojnost za izdajo ugotovitvene odločbe o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe (upokojitev) prenaša iz Vlade RS na Državnotožilski svet.

S predlaganim drugim odstavkom je predvideno, da državnemu tožilcu v primeru upokojitve oziroma dopolnitve starosti 70 let preneha državnotožilska služba, ne pa tudi funkcija. Slednje je pomembno zlasti v luči določbe veljavnega drugega odstavka 73. člena ZDT-1, ki določa smiselno uporabo določb ZSS glede pravic upokojenega državnega tožilca, če sodeluje pri odpravi državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitvah.

S predlagano prvo alinejo četrtega odstavka se odpravljajo nejasnosti, do katerih prihaja v praksi. Veljavna ureditev v prvi alineji tretjega odstavka 72. člena ZDT-1 namreč dopušča razlago, da državnemu tožilcu na podlagi njegove pisne vloge lahko preneha funkcija tudi z dnem, ki ga sam določi, pri čemer je prihajalo in lahko prihaja do situacij, ko datum odpovedi službi državnega tožilca ne omogoča pravočasne organizacije dela (v smislu dokončanja nujnih zadev in predodelitve zadev, ki jih ima državni tožilec v reševanju) ali pričetka postopka za imenovanje novega državnega tožilca s strani vodje državnega tožilstva. Upoštevanje naravo dela državnega tožilca se po vzoru ureditve v 74. členu ZSS na povsem nedvoumen način določa, da državnemu tožilcu ne more prenehati funkcija prej kot 60. dan po prispetju odpovedi na Državnotožilski svet, lahko pa tudi kasneje, z dnem ki ga državni tožilec napiše v odpovedi. 60. dan po prispetju odpovedi bo tako za Državnotožilski svet zavezujoč za tiste primere, ko državni tožilec bodisi ne bo navedel datuma odpovedi, bodisi ga bo navedel pred 60. dnevom.

Veljavna zakonska ureditev (7. točka prvega odstavka v zvezi s peto alinejo drugega odstavka 72. člena ZDT-1) določa, da državnemu tožilcu, v primeru, če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi, preneha funkcija z dnem, ko je državnemu tožilcu vročena dokončna negativna ocena, pri čemer je Vlada RS skladno z ustaljeno sodno prakso v nadaljevanju izdala

ugotovitveno odločbo o prenehanju državnotožilske funkcije. Sodna praksa je do odločitve Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Up 261/2017 z dne 4. 1. 2018, upravni spor zoper oceno državnotožilske službe dopuščala (npr. odločba Upravnega sodišča RS, št. II U 36/2014, s katero je omenjeno sodišče odločilo prav o tožbi zoper negativno oceno državnotožilske službe). Glede na spremenjeno sodno prakso (odločitev Upravnega sodišča RS, Zunanjega oddelka v Novi Gorici, v sodbi opr. št. III U 45/2018-16 z dne 18. 4. 2019, v povezavi s sklepom Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Up 261/2017 z dne 4. 1. 2018) skladno s katero ocene državnotožilske službe ni šteti za posamični in konkretni upravni akt, ki posega v pravice oziroma pravno varovane interese državnega tožilca, zaradi česar tudi ni mogoče zagotoviti učinkovitega sodnega varstva ter pravne varnosti prizadete osebe, to je državnega tožilca, kateremu funkcija iz naslova negativne ocene v nadaljevanju preneha, se s predlagano spremembo določa, da državnemu tožilcu v teh primerih funkcija preneha z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa, to je z dnem pravnomočnosti ocene Državnotožilskega sveta (skladno s predlagano spremembo sedmega odstavka 37. člena ZDT-1 se tudi eksplicitno določa, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor). Predlagatelj na ta način prenehanje funkcije in iz tega naslova vseh ostalih izvirajočih posledic (odjava iz vseh zavarovanj, vezanih na zaposlene osebe) veže na pravnomočnost same ocene, s čimer že v tej fazi in ne šele z izdajo ugotovitvene odločbe prizadeti stranki omogoča učinkovito sodno varstvo.

Z namenom, da se državnemu tožilcu, ki mu je bila z odločbo Državnotožilskega sveta izdana negativna ocena in s tem ugotovitev, da ne ustreza državnotožilski službi, omeji opravljanje funkcije državnega tožilca do pravnomočnosti te odločbe, se predlaga nov peti odstavek, po katerem se mu do pravnomočnosti odločbe, s katero mu je bila izdana negativna ocena, odredi suspenz po uradni dolžnosti (določba prvega odstavka 93. člena ZDT-1).

Druge spremembe določbe 72. člena so redakcijske narave.

K 25. členu:

Poleg že predlaganih sprememb 3. oddelka ZDT-1, ki ureja postopek imenovanja državnih tožilcev, skladno s katerim se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov ter na ta način krepi vloga Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev, se s predlagano spremembo 74. člena ZDT-1 po vzoru ureditve za sodnike (76. člen ZSS) krepi vloga Državnotožilskega sveta tudi pri odločanju o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe. Skladno s predlagano spremembo se pristojnost za izdajo ugotovitvene odločbe ob predhodnem nastopu enega izmed razlogov iz prvega in drugega odstavka 72. člena ZDT-1 prenaša na Državnotožilski svet. Na ta način se krepi kadrovska vloga Državnotožilskega sveta in odpravlja sedaj izrazito posredniška vloga Vlade RS pri izdaji tovrstnih odločb. Še vedno pa se ohranja pristojnost Vlade RS (po vzoru sodniške zakonodaje) pri razrešitvi državnega tožilca. Prav tako se, kljub morebitnim pomislekom v upravno-pravni teoriji, ohranja institut »ugotovitvene odločbe«, saj gre pri tem za (zgolj) potrditev obstoja nečesa, kar je na podlagi samega zakona že nastalo.²³

K 26. členu:

Veljavna ureditev, ki je ob njenem nastanku sledila ureditvi v sodniški zakonodaji, določa vodenje dveh vrst evidenc, in sicer osebne evidence državnih tožilcev (77. člen ZDT-1), ki jo upravlja Ministrstvo za pravosodje, ter centralne kadrovske evidence (78. člen ZDT-1), ki jo upravlja Vrhovno državno tožilstvo RS. V centralni kadrovski evidenci se že sedaj vodijo podatki za državne tožilce in javne uslužbenke državnega tožilstva, v osebni evidenci državnih tožilcev pa tudi podatki, ki se delno prekrivajo s centralno kadrovsko evidenco, zato je tako kot v ureditvi, ki velja za sodišča (glej novelo

²³ Deklaratorni učinek pomeni ugotovitev / potrditev že obstoječega / že potrjenega (nem. rechtsbezeugende Wirkung) in ne za nekaj, kar bi / bo šele nastalo (nem. rechtsbildende Wirkung).

ZSS-²⁴ in novelo ZS-K²⁵) smiselno združiti obe evidenci oziroma dopolniti centralno kadrovske evidenco z zajemom podatkov iz osebne evidence državnih tožilcev (ocena državnotožilske službe, ki vključuje podatke o učinkovitosti državnotožilskega dela, odločitvah glede nadzorstvenih pritožb in podatke o strokovnih pregledih v posamičnih zadevah ter podatki iz 8., 9. in 10. točke četrtega odstavka 77. člena ZDT-1). Zaradi različnih potreb se zajem podatkov, ki se nanaša na javne uslužbenke, razlikuje od zajema podatkov, ki se vodi za državne tožilce, zato se podatki iz razloga preglednosti obravnavajo v dveh ločenih odstavkih. Vodenje združene evidence, ki se je doslej vodila pri dveh organih, se iz razloga racionalizacije poslovanja, upravljanja kadrovskih podatkov o državnih tožilih na enem mestu oziroma v eni evidenci ter krepitev pristojnosti za izvajanje nalog državnotožilske uprave tako v celoti prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS.

Predlagani šesti odstavek 77. člena sledi ureditvi kot izhaja iz petega odstavka 31. člena ZSS, s čimer se za razliko od dosedanje smiselne uporabe, neposredno v matičnem predpisu določa podlaga za vodenje osebnega spisa državnega tožilca.

Predlagani sedmi odstavek za razliko od veljavnega petega odstavka 77. člena ZDT-1 odpravlja ureditev skladno s katero so podatki iz osebne evidence državnih tožilcev tajni. Tajnost podatkov se namreč lahko določa v vsakem konkretnem primeru na podlagi določb Zakona o tajnih podatkih²⁶ in ne na podlagi splošne zakonske določbe v ZDT-1. Poleg tega pa se podatki državnih tožilcev vsebovani v osebni evidenci oziroma sedaj v centralni kadrovske evidenci, tudi sicer ne varujejo zaradi morebitne tajnosti, pač pa zaradi varovanja osebnih podatkov, pri čemer dopustno obdelavo osebnih podatkov določa Zakon o varstvu osebnih podatkov.²⁷

K 27. členu:

Predlagana sprememba, ki po vzoru ureditve v 79. členu Zakona o sodiščih²⁸, na enem mestu ureja dostop do podatkov iz centralne kadrovske evidence, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo 77. člena ZDT-1.

K 28. členu:

Iz 13. točke drugega odstavka 80. člena ZDT-1 izhaja, da dejanje, ki pomeni kršitev državnotožilske dolžnosti predstavlja tudi opravljanje funkcije, dela ali dejavnosti, ki so po ustavi in zakonu nezdružljive z državnotožilsko funkcijo. Ker je navedena okoliščina razlog za prenehanje državnotožilske funkcije (glej 6. in 6.a točko prvega odstavka 72. člena ZDT-1 in 6. ter 7. točko prvega odstavka predlagane spremembe 72. člena), kar v razmerju do disciplinske sankcije predstavlja ukrep hujše narave, se navedena točka črta.

Iz 22. točke drugega odstavka 80. člena ZDT-1 izhaja, da dejanje, ki pomeni kršitev državnotožilske dolžnosti predstavlja tudi nepredložitev ali nepravočasna predložitev podatkov o premoženjskem stanju. Nepredložitev podatkov o premoženjskem stanju je prekršek po Zakonu o integriteti in preprečevanju korupcije.²⁹ Ob nastopu funkcije in ob prenehanju funkcije mora funkcionar (kamor sodi tudi državni tožilec) komisiji sporočiti celotno premoženjsko stanje (drugi odstavek 41. člena ZIntPK). Skladno s 43. členom ZIntPK morajo zavezanci komisiji sporočiti tudi spremembe premoženjskega stanja, ki presegajo 10.000 evrov. V primeru, ko zavezanec ne poroča premoženjskega stanja, ga k

²⁴ Uradni list RS, št. 91/09.

²⁵ Uradni list RS, št. 63/13.

²⁶ Uradni list RS, št. 50/06 – uradno prečiščeno besedilo, 9/10, 60/11 in 8/20.

²⁷ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo; ZVOP-1.

²⁸ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNePS, 33/11, 75/12 – ZSPDSLS-A, 63/13, 17/15, 23/17 – ZSSve, 22/18 – ZSICT in 16/19 – ZNP-1; ZS.

²⁹ Uradni list RS, št. 69/11 – uradno prečiščeno besedilo; ZIntPK.

temu pozove komisija (prvi odstavek 44. člena). Posledica neupoštevanja poziva k poročanju premoženjskega stanja je določena v drugem odstavku 44. člena, in sicer komisija odloči, da se mu plača oziroma nadomestilo plače vsak mesec po tem, ko je pretekel rok, zniža za znesek v višini deset odstotkov njegove osnovne plače, vendar največ do višine minimalne plače. Odločbo je dolžan izvršiti delodajalec. Nadalje 11. alineja prvega odstavka 77. člena ZIntPK določa, da se z globo od 400 do 1.200 eurov kaznuje za prekršek posameznik, ki v nasprotju z določbo drugega ali tretjega odstavka 41. člena tega zakona komisiji ne sporoči podatkov o premoženjskem stanju oziroma po 12. alineji, posameznik ki v prijavo o premoženjskem stanju iz 42. in 43. člena tega zakona ali v njene dopolnitve ne vpiše potrebnih podatkov ali vpiše lažne podatke. Ker po mnenju predlagatelja ZIntPK kot matični predpis v zadostni meri sankcionira nepredložitev ali nepravočasno predložitev podatkov o premoženjskem stanju in ker gre v teh primerih za enkratno ravnanje, ki ni sistematično ali ponavljajoče se v daljšem časovnem obdobju, se predlaga črtanje navedene točke.

Spreminja se vsebina veljavne 30. točke, ki ne ustreza terminologiji na področju varnosti in zdravja pri delu ter požarne varnosti oziroma ki navaja kršitve predpisov, ki za poslovanje državnega tožilstva niso aktualni (kot npr. Zakon o eksplozivnih snoveh, vnetljivih tekočinah, plinih ter o drugih nevarnih snoveh³⁰), medtem ko so v celoti izostale kršitve predpisov na področju varstva osebnih in tajnih podatkov, ki imajo lahko za poslovanje državnega tožilstva hujše posledice. Predlagano črtanje četrtega odstavka sledi predlagani spremembi 92. člena ZDT-1 (glej obrazložitev k naslednjemu členu), s katero se ukinja institut zahteve za uvedbo disciplinskega postopa in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Ostale spremembe so redakcijske narave.

K 29. členu:

S predlagano spremembo 92. člena ZDT-1 se sledi ureditvi kot velja za uvedbo disciplinskega postopka zoper sodnike, ki ne pozna instituta zahteve za uvedbo disciplinskega postopa in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Po mnenju predlagatelja je ustrežnejše, da se strokovna odločitev o morebitni uvedbi oziroma neuvedbi disciplinskega postopka prepusti disciplinskemu tožilcu, ki bo v nadaljevanju tudi zastopal disciplinsko obtožbo. V primeru, da se pobudnik, kamor že sedaj sodijo tudi generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister, ne bo strinjal z odločitvijo disciplinskega tožilca, bo dokončno odločitev o uvedbi postopka sprejelo disciplinsko sodišče I. stopnje (glej tretji odstavek 92. člena ZDT-1).

K 30. členu:

S predlagano spremembo 97. člena ZDT-1 se ureja pasivna volilna pravica namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev. Slednji namreč skladno z veljavno ureditvijo ne morejo biti izvoljeni za člana Državnotožilskega sveta izmed državnih tožilcev, saj opravljajo vodstveno funkcijo, hkrati pa glede na razlikovanje v načinu imenovanja vodje (prvi odstavek 117. člena ZDT-1) oziroma njegovega namestnika (prvi odstavek 124. člena ZDT-1), upoštevajoč tudi razlike glede izvornih zakonskih pooblastil pri opravljanju obeh funkcij, ne morejo biti imenovani za člana Državnotožilskega sveta izmed vodij okrožnih državnih tožilstev. S predlagano spremembo se ob upoštevanju omejenih pristojnosti vodje Posebnega oddelka (200. člen ZDT-1) v razmerju do pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva (151. člen ZDT-1), odpravljajo tudi pomisleki v praksi glede pasivne volilne pravice vodje Posebnega oddelka, saj se slednjega izvoli oziroma imenuje izmed državnih tožilcev skladno s prvo alinejo drugega odstavka tega člena. Sprememba sestave Državnotožilskega sveta v delu, ki se nanaša na članstvo iz vrst državnih tožilcev, ki funkcijo opravljajo na prvi stopnji, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

³⁰ Uradni list SRS, št. 18/77, Uradni list RS, št. 4/92, 96/02 – ZE, 101/05 – ZPNB-A in 83/12 – ZVPoz-D.

S predlaganim novim tretjim odstavkom se natančneje ureja vprašanje časa trajanja mandata novega člana v primeru predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana. Skladno z ureditvijo kot velja za člane Sodnega sveta (17. člen ZSSve), se določa, da je nov član izvoljen oziroma imenovan za preostanek mandata prejšnjega člana.

K 31. členu:

Dvoletno obdobje, za katero člani Državnotožilskega sveta izvolijo predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta, se je v praksi izkazalo za prekratko. Ker vsi člani Državnotožilskega sveta funkcijo opravljajo častno in nepoklicno, je dvoletno obdobje prekratko za izvedbo pomembnejših organizacijskih oziroma drugih ukrepov povezanih z delom Državnotožilskega sveta. S predlagano spremembo 98. člena ZDT-1 se mandat predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta po vzoru ureditve kot velja za predsednika in podpredsednika Sodnega sveta (tretji odstavek 13. člena ZSSve) podaljšuje na obdobje treh let.

K 32. členu:

Veljavna zakonska ureditev upošteva primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta tudi glede volilnih postopkov in drugih vprašanj, ki niso urejena z ZDT-1, napotuje na smiselno uporabo določb zakona, ki ureja volitve članov Sodnega sveta, to je na ZSSve. Ker s smiselno uporabo v praksi ni mogoče rešiti vseh vprašanj, ki se nanašajo na prenehanje mandata članu Državnotožilskega sveta, se s predlaganim novim 100.a členom povzema ureditev iz 14. člena ZSSve z upoštevanjem nekaterih posebnosti, ki so povezane s samo sestavo Državnotožilskega sveta. Tako se v 1. točki prvega odstavka (iztek dobe) upošteva, da je poleg izvoljenih članov Državnotožilskega sveta, en član imenovan s strani ministra za pravosodje, v 7. in 8. točki pa prenehanje članstva zaradi imenovanja na vodstveno funkcijo oziroma prenehanja in razrešitve z le-te.

K 33. členu:

Predlagana sprememba določbe 102. člena zakona po vzoru ureditve v 23. členu ZSSve na pregleden način ureja pristojnosti Državnotožilskega sveta kot nosilca tožilske samouprave, ki so razpršeno konkretizirane v posameznih določbah zakona. Predlagana določba v zvezi s pristojnostmi Državnotožilskega sveta ohranja vse dosedanje pristojnosti, vključuje pa tudi nekaj pomembnih dodatnih pristojnosti, ki se Državnotožilskemu svetu podeljujejo s predlogom tega zakona. Določba je strukturirana tako, da so pristojnosti Državnotožilskega sveta razdeljene v štiri sklope, in sicer: pristojnosti v zvezi z izbiro, imenovanjem in razrešitvijo državnih tožilcev, vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev, pristojnosti, ki se nanašajo na druga kadrovska vprašanja državnih tožilcev, pristojnosti, povezane z disciplinskimi postopki in druge naloge, za katere je pristojen Državnotožilski svet.

V okviru 1. točke prvega odstavka predlaganega člena se Državnotožilskemu svetu podeljuje pristojnost za sprejem odločitve o izbiri kandidata na prosto državnotožilsko mesto, za imenovanje državnega tožilca na višje državnotožilsko mesto (glej obrazložitev k predlaganim spremembam 32., 33. in 34. člena ZDT-1) in za odločanje o prenehanju državnotožilske funkcije oziroma državnotožilske službe (glej obrazložitev k predlagani spremembi 74. člena ZDT-1). V preostalih točkah prvega odstavka se Državnotožilskemu svetu ne podeljuje novih pristojnosti, temveč gre za pristojnosti, ki jih izvaja že po veljavni ureditvi.

Državnotožilski svet ima že sicer skladno z veljavno ureditvijo pomembno vlogo pri krepitvi položaja državnega tožilstva in državnih tožilcev. Zato je še toliko bolj pomembno, da je lahko predlagatelj zahteve za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisov, če posegajo v ustavni položaj državnega tožilstva (skladno z odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-42/12-15, 7. 2. 2013 ustavnopravni položaj državnega tožilstva predstavlja skupek pravil in načel, ki se nanašajo na

državne tožilce kot nosilce državnotožilske funkcije ter pravil in načel, ki se nanašajo na državna tožilstva kot sistem državnih organov).

Dosedanji drugi odstavek, ki se nanaša na hrambo podatkov in arhiviranje le-teh, se vsebinsko prenaša v predlagani nov 106.a člen ZDT-1, ki na enem mestu ureja varstvo, obdelavo in hrambo podatkov pri Državnotožilskem svetu.

Predlagatelj meni, da mora biti javnost seznanjena z akti, ki jih sprejme Državnotožilski svet (npr. Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe, Merila za uspešnost pregona državnih tožilcev, Merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, Kodeks državnotožilske etike), zato je v predlaganem tretjem odstavku 102. člena predvidena objava aktov na spletni strani Državnotožilskega sveta.

K 34. členu:

S predlagano spremembo 103. člena ZDT-1 se krepi vloga Državnotožilskega sveta, saj pri sprejemu Meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in Meril za uspešnost pregona državnih tožilcev, ne bo več vezan na predhodni predlog generalnega državnega tožilca. Zaradi vsebine navedenih meril, ki se prepletajo s pristojnostmi generalnega državnega tožilca na področju izvajanja nalog državnotožilske uprave, se vloga generalnega državnega tožilca v postopku sprejemanja meril ohranja na način, da ima možnost podati predhodno mnenje, s čimer se po mnenju predlagatelja med njima tudi ohranja primerno ravnovesje.

K 35. členu:

S predlagano spremembo drugega odstavka 105. člena ZDT-1 se dopolnjuje nabor (naj) pomembnejših zadev, v katerih bo moral Državnotožilski svet sprejeti odločitev z dvotretjinsko večino, in sicer z Merili za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, Merili za uspešnost pregona državnih tožilcev ter z drugimi zadevami, ki jih določa ZDT-1 (npr. sprejem poslovnika iz 107. člena ZDT-1, sprejem predloga finančnega načrta iz 109. člena ZDT-1, odločitev o primernosti za članstvo v Državnotožilskem svetu iz sedmega odstavka predlaganega 100.a člena ZDT-1).

S predlagano spremembo petega odstavka se upošteva samostojno vlogo Državnotožilskega sveta pri izvajanju z zakonom podeljenih mu pristojnosti spreminja ureditev, po kateri je bil Državnotožilski svet vsakokrat dolžan vabiti na seje generalnega državnega tožilca. Glede na primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta, se po vzoru ureditve v 27. členu ZSSve seje Državnotožilskega sveta lahko udeležita minister za pravosodje in generalni državni tožilec na podlagi povabila (posledično se v tretjem odstavku tega člena črta besedilo, ki se nanaša na sklic seje na podlagi zahteve generalnega državnega tožilca). Oba imata na seji Državnotožilskega sveta pravico do razprave, nimata pa pravice do glasovanja. Primerno je, da Državnotožilski svet ministra in generalnega državnega tožilca povabi na sejo, kadar obravnava zadeve državnotožilske ali pravosodne uprave, sprejema mnenje k predlogu zakona, ki ureja položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev (sistemski zakoni kot npr. zakon, ki ureja organizacijo državnih tožilcev, zakon, ki ureja plače državnih tožilcev, zakon, ki ureja sodniško službo) ali ko obravnava predlog skupnega finančnega načrta za državna tožilstva. Skladno s predlagano določbo šestega odstavka bosta lahko minister ali generalni državni tožilec v navedenih zadevah sama predlagala sklic seje Državnotožilskega sveta in sodelovala pri razpravi. Državnotožilski svet bo v tem primeru sejo dolžan sklicati, razen če bo z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odločil, da seja ni potrebna. Z določbo šestega odstavka se ohranja ureditev, skladno s katero ima generalni državni tožilec v postopku imenovanja vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev pravico biti navzoč na seji ter sodelovati pri razpravi in postavljati vprašanja. Upošteva vlogo ministra v postopku imenovanja vodje in namestnika vodje državnega tožilstva, posebno sodelovanje ministra na seji pri imenovanju vodij in

namestnikov ni predvideno, kar pa ne izključuje možnosti udeležbe na seji v okviru vabila na podlagi petega odstavka tega člena.

Upoštevajoč, da je glede postopka odločanja pred Državnotožilskim svetom, mogoče uporabiti določbe ZSSve, predlagani osmi odstavek napotuje k smiselni uporabi navedenega zakona (5. poglavje ZSSve), vključno z določbami, ki se nanašajo na sodno varstvo (upravni spor) zoper odločitve Državnotožilskega sveta, v katerem odloča Vrhovno sodišče RS v senatu petih sodnikov.

K 36. členu:

Zaradi pomembnih nalog, ki so Državnotožilskemu svetu zaupane na področju državnega tožilstva, je ključnega pomena, da Državnotožilski svet pri izvrševanju svojih pristojnosti izhaja iz istih podatkov, kot jih imajo na razpolago državna tožilstva, sicer ni mogoče pričakovati, da bi lahko Državnotožilski svet pravilno in učinkovito izvrševal svoje naloge. Zato daje predlagatelj zakona s spremembo določbe 106. člena Državnotožilskemu svetu ustrezno pravno podlago za dostop do podatkov državnih tožilstev, in sicer tako do osebnih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov kot tudi do druge dokumentacije državnotožilske uprave državnih tožilstev v zvezi s poslovanjem, storilnostjo in kakovostjo dela državnih tožilstev ter učinkovitostjo in uspešnostjo dela državnih tožilcev, pri čemer je obseg dostopa omejen z obsegom, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

Pravica Državnotožilskega sveta do vpogleda v spise bo omejena. Državnotožilski svet bo moral za vpogled v posamični spis pisno zaprositi in navesti upravičene razloge za vpogled. Po pregledu vsebine bo treba na ovitku spisa navesti datum, osebo, ki je spis pregledala, obseg pregleda (zaradi zagotavljanja načela sorazmernosti) in zakonsko podlago pregleda. Predlagani tretji in četrti odstavek po vzoru ureditve v 8. členu ZSSve urejata neposreden dostop do ostalih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva in določata podlago za posredovanje podatkov in informacij s strani drugih državnih organov, organov samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil, če je to potrebno za izvajanje z zakonom določenih pristojnosti Državnotožilskega sveta.

Ker Državnotožilski svet ne razpolaga z lastno službo za informatiko in analitiko, se s predlaganim petim odstavkom 106. člena ZDT-1 določa, da bosta Vrhovno državno tožilstvo RS in Državnotožilski svet sklenila izvedbeni sporazum, v katerem bosta natančno opredelila obseg potrebne (analitične in informacijske) podpore, način njenega izvajanja ter morebitne druge medsebojne pravice in obveznosti v zvezi s tem. V okvir zagotavljanja informacijske podpore bo šteti predvsem informacijsko podporo za računalniško opremo (ne pa tudi za drugo vrsto strojne opreme) standardnega nabora, ki jo SIC pridobi po izvedenih razpisih s strani Ministrstva za javno upravo oziroma Ministrstva za pravosodje in ki je usklajena z infrastrukturo državnega tožilstva ter omogoča delovanje v informacijskem sistemu državnega tožilstva brez večjih posegov ali prilagajanj. Nadalje vzdrževanje in skrb za delovanje programske opreme delovnih postaj, skrb za delovanje sistema elektronske pošte, zagotavljanje dostopa do elektronskega poštnega predala, do aplikacije Vpisnik, podpora uporabnikom zaradi odprave napak in ob varnostnih dogodkih, periodično nameščanje novih verzij aplikacij in operacijskega sistema za opremo, ki je del računalniškega omrežja informacijskega sistema državnega tožilstva, zagotavljanje storitev informacijske varnosti ter zagotavljanje varnostnih kopij strežnikov in omrežnih pogonov. V okvir zagotavljanja analitične podpore pa bo šteti predvsem pripravo statističnih poročil, ki zajemajo podatke o delu državnih tožilcev in državnih tožilstev ter podatke, ki so potrebni za pripravo letnih poročil.

K 37. členu:

Predlagana določba novega 106.a člena v prvem odstavku določa podlago Državnotožilskemu svetu za upravljanje vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta, kot izhajajo iz klasifikacijskega načrta. Nadalje se s predlaganim drugim in tretjim odstavkom tega člena po vzoru ureditve v 9. členu

ZSSve določa, da bo Državnotožilski svet pri obdelavi in varstvu osebnih podatkov dolžan upoštevati veljavni zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov, pri ravnanju s tajnimi podatki pa veljavni zakon, ki ureja ravnanje s tajnimi podatki ter načine obdelave osebnih podatkov do katerih lahko dostopa na podlagi predlaganega 106. člena ZDT-1. Predlagani četrti odstavek ohranja rok hrambe iz veljavnega drugega odstavka 102. člena ZDT-1, ki določa, da se podatke po petnajstih letih od zaključka obravnavanja zadeve arhivira po predpisih, ki urejajo varstvo arhivskega gradiva ter arhive, kar izhaja iz sui generis položaja Državnotožilskega sveta in njegovega pomena za zgodovino pravne države ter naknadno tudi morda za pravne interese ljudi in pravnih oseb (osma alineja 2. člena Zakona o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhivih³¹).

Če bosta ministrstvo, pristojno za pravosodje, ali generalni državni tožilec potrebovala stališče Državnotožilskega sveta za namen obveščanja javnosti, odgovore na vprašanja posameznih državnih organov in institucij ali za izvajanje drugih pristojnosti po določbah ZDT-1, bo po predlagani določbi novega 106.b člena (po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet v 24. členu ZSSve, za sodišča v 67.a členu ZS in za državna tožilstva v 177. členu ZDT-1) Državnotožilski svet na njuno pisno zaprosilo dolžan podati pisno mnenje v zvezi z izpostavljeno vsebino.

K 38. členu:

Skladno z določbo 104. člena ZDT-1 je Državnotožilski svet zavezan zgolj k oblikovanju mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, v katerem oceni uspešnost izvajanja politike pregona za posamezna državna tožilstva in vsa državna tožilstva skupaj, medtem ko veljavna ureditev priprave letnega poročila Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa ne predvideva. Glede na primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta, se po vzoru ureditve v 7. členu ZSSve določa, da bo Državnotožilski svet dolžan o svojem delu enkrat letno poročati Državnemu zboru. Letno poročilo bo predložil do 31. maja tekočega leta za preteklo leto (kar sovpada tudi z oblikovanjem mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev), v vednost pa ga bo poslal generalnemu državnemu tožilcu in ministru, pristojnemu za pravosodje. Na seji, na kateri bo Državni zbor RS obravnaval letno poročilo Državnotožilskega sveta, bosta poleg predstavnikov Državnotožilskega sveta, prisotna tudi generalni državni tožilec in minister, pristojen za pravosodje. Podobna ureditev glede obveznosti letnega poročanja o svojem delu velja tudi za druge državne organe, kot so npr. Informacijski pooblaščenec, Varuh človekovih pravic Republike Slovenije, Računsko sodišče Republike Slovenije, Komisija za preprečevanje korupcije, Državno odvetništvo RS in Vrhovno sodišče RS.

V letnem poročilu bo Državnotožilski svet predstavil svoje delo v preteklem letu, podal svojo oceno stanja na državnih tožilstvih, ki bo zajemala tako analizo stanja v preteklem letu kot napoved za prihodnje leto. Namen periodičnega objavljanja poročil Državnotožilskega sveta o svojih aktivnostih je na eni strani obveščanje javnosti o delu Državnotožilskega sveta in izzivih, s katerimi se spopada, na drugi strani pa predlaganje ukrepov, ki bi lahko vodili v izboljšanje sistema delovanja državnega tožilstva za vse deležnike.

K 39. členu:

Predlagana sprememba 108. člena ZDT-1 spreminja veljavno ureditev v delu, ki se nanaša na zahtevane pogoje za vodenje strokovne službe Državnotožilskega sveta. V praksi se je namreč izkazalo, da med vrhovnimi in višjimi državnimi tožilci ni interesa za opravljanje nalog vodje strokovne službe ter da tudi sicer zahteva po izpolnjevanju pogoja višjega državnotožilskega naziva glede na vrsto nalog, ki jih vodja strokovne službe opravlja, ni zagotovilo za uspešno delo strokovne službe. Upošteva se navedeno se ohranja dosedanja ureditev, skladno s katero je za vodjo strokovne službe Državnotožilskega sveta dodeljen državni tožilec, pri čemer se znižuje zahteva glede naziva

³¹ Uradni list RS, št. 30/06 in 51/14.

dodeljenega državnega tožilca, tako da lahko naloge vodje strokovne službe opravlja državni tožilec v kateremkoli nazivu (okrožni, višji ali vrhovni državni tožilec).

Kljub temu, da se Državnotožilski svet že po 6. členu Zakona o javnih uslužbencih³² umešča med druge državne organe, se s predlaganim tretjim in četrtem odstavkom določa nedvoumna podlaga za določitev podrobnejše organizacije, nalog in sistemizacije strokovne službe z aktom o sistemizaciji ter sklic, da se za javne uslužbenke strokovne službe uporabljajo predpisi, ki urejajo položaj in pravice javnih uslužbencev (enako tudi v 11. členu ZDT-1 za javne uslužbenke državnih tožilstev oziroma državnotožilsko osebje). Veljavna določba tretjega odstavka 108. člena ZDT-1, na podlagi katere lahko, po vzoru pretekle ureditve za Sodni svet, posamezna zahtevnejša strokovna in administrativna dela za Državnotožilski svet opravlja tudi Ministrstvo za pravosodje, v praksi nikoli ni zaživela, zato opravljanje navedenih del s strani Ministrstva za pravosodje ni več predvideno.

K 40. členu:

Državnotožilski svet je že z uveljavitvijo ZDT-1 postal samostojni državni organ, ki ima status samostojnega proračunskega uporabnika (drugi odstavek 109. člena ZDT-1). Ustaljena praksa priprave finančnih načrtov državnih tožilstev ni sledila normativnim spremembam, zato se obseg finančnih sredstev za delovanje Državnotožilskega sveta še vedno zagotavlja v okviru skupnega proračuna za državna tožilstva, pri čemer je koordinacija in razdelitev sredstev v pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS.

Predlagana sprememba 109. člena ZDT-1 po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet (56. člen ZSSve) na jasn in nedvoumen način krepi načelo finančne neodvisnosti Državnotožilskega sveta, saj bo Državnotožilski svet, ki je že po veljavni ureditvi samostojen in neposreden proračunski uporabnik, predlog proračuna pripravil sam v skladu z Zakonom o javnih financah³³, pri oblikovanju predloga pa bo moral upoštevati, koliko finančnih sredstev potrebuje, da bo lahko nemoteno izvajal vse svoje pristojnosti. Državnotožilski svet je namreč samostojni državni organ, katerega pomen se odraža skozi njegove temeljne pristojnosti, ki so zunaj hierarhičnega tožilskega sistema. Poleg tega je ena izmed temeljnih pristojnosti Državnotožilskega sveta podaja mnenja k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva, podaja mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, ki je dejanska podlaga za finančno načrtovanje državnega tožilstva. Glede na navedeno mora biti Državnotožilski svet v razmerju do državnega tožilstva v celoti (ne le v organizacijskem smislu) neodvisen, kar po mnenju predlagatelja zakona pomeni tudi neodvisnost pri finančnem in kadrovskega načrtovanju.

Po predlagani ureditvi bo Državnotožilski svet sprejel predlog proračuna z dvotretjinsko večino glasov vseh članov. Za nadzor nad smotrno porabo proračunskih sredstev bo pristojno Računsko sodišče Republike Slovenije.

K 41. členu:

Razloge za sprejem novega 109.a člena v celoti narekujejo razlogi, kot so navedeni v obrazložitvi predlagane spremembe 109. člena tega zakona, pri čemer se s predlagano določbo 109.a člena določa, da bo Državnotožilski svet kot samostojen in neodvisen državni organ v skladu z ZJU dolžan sprejeti svoj kadrovski načrt in ne bo več vključen v skupnem kadrovskega načrtu državnih tožilstev, kar je prav tako slabilo njegovo samostojnost in neodvisnost.

Predlog novega 109.b člena zakona natančneje ureja pravico do sejin in povrnitve materialnih stroškov, ki članom Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles (v skladu z veljavno ureditvijo je

³² Uradni list RS, št. 63/07 – uradno prečiščeno besedilo, 65/08, 69/08 – ZTFI-A, 69/08 – ZZavar-E in 40/12 – ZUJF; ZJU.

³³ Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18.

zaenkrat predvideno le eno delovno telo, to je Komisija za etiko in integriteto) nastanejo v zvezi z njihovim delom. Do sejin za udeležbo na sejah Državnotožilskega sveta bodo upravičeni člani Državnotožilskega sveta ter člani Komisije za etiko in integriteto, ne pa tudi vodja strokovne službe. Sodni svet in Državnotožilski svet sta samostojna državna organa, najvišja organa sodne (državnotožilske) uprave, katerih delovanje in pristojnosti ureja ZSSve oziroma ZDT-1. Z vidika organizacije državne oblasti sta oba organa sui generis, ki na eni strani varujeta neodvisnost posameznih sodnikov in sodstva oziroma samostojnost državnih tožilcev in državnega tožilstva kot celote, na drugi strani pa spodbujata odgovornost, učinkovitost in kakovost dela in poslovanja pravosodnih organov. Posledično sta Sodni svet in Državnotožilski svet medsebojno primerljiva in enakovredna, kar po eni strani izhaja že iz njune sestave in načina volitev članov, po drugi strani pa iz njihovih pristojnosti, kakor izhajajo iz veljavne zakonodaje. Ker je po mnenju predlagatelja načelu poenotenju sejin treba slediti na način, da se znotraj javnega sektorja primerljivi organi obravnavajo enako in da se ne dopuščajo arbitrarne izjeme, ob tem pa je za ugotovitev primerljivega položaja organov znotraj javnega sektorja potrebno izhajati iz določb normativne ureditve, ki vsebinsko opredeljujejo in določajo naloge in pristojnosti tako Državnotožilskega sveta, kot tudi Sodnega sveta, se s predlaganim novim 109.b členom višina sejnine za člane Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles določi v enaki višini kot za člane Sodnega sveta in njegovih delovnih teles (konkretnije Komisije za etiko in integriteto, ki deluje pri Sodnem svetu).

K 42. členu:

Predlagana sprememba tretjega odstavka 117. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno državnotožilsko mesto. S predlaganim črtanjem četrtega odstavka 117. člena ZDT-1, ki z imenovanjem na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva določa pridobitev naziva višjega državnega tožilca po samem zakonu (ex lege), se zasleduje cilj doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1). Sistem ocenjevanja dela državnih tožilcev je že vzpostavljen in je podlaga za napredovanje v višje nazive, poleg tega pa tudi Zakon o sistemu plač v javnem sektorju³⁴ (Priloga 3 – Uvrstitev funkcij v plačne razrede) uvršča vodje državnih tožilcev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državnotožilski naziv. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

K 43. členu:

Usposabljanja za vodstveno funkcijo pri Centru za izobraževanje v pravosodju na izvedbeni ravni potekajo sočasno za predsednike in podpredsednike sodišč ter vodje okrožnih državnih tožilcev in njihove namestnike. Upošteva se navedeno in razlog smotrnosti porabe proračunskih sredstev se s predlagano spremembo 122. člena ZDT-1 podaljšuje obdobje, v katerem mora vodja državnega tožilstva opraviti usposabljanje, in sicer iz šestih mesecev na eno leto, kar je tudi primerljivo z ureditvijo kot velja za predsednike in podpredsednike sodišč (glej 62. člen ZS) ter direktorje sodišč in državnih tožilcev.

Ker se s predlagano spremembo 77. člena tega zakona upravljanje centralne kadrovske evidence, ki vključuje tudi osebno evidenco državnih tožilcev v celoti prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS, je zaradi celovitosti vodenja navedene evidence, potrdila o opravljenem usposabljanju potrebno predložiti ne le Državnotožilskemu svetu, ki imenuje in razrešuje vodje okrožnih državnih tožilcev, temveč tudi Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS. Glede na posredno omejeno vlogo ministra pri imenovanju in prenehanju funkcij vodij okrožnih državnih tožilcev se s predlagano spremembo drugega odstavka 122. člena ZDT-1 ne predvideva več pošiljanja potrdil ministru.

³⁴ Uradni list RS, št. 108/09 – uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11 – ORZSPJS49a, 27/12 – odl. US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18; ZSPJS.

K 44. členu:

S predlagano spremembo četrtega odstavka 124. člena ZDT-1, ki z imenovanjem na mesto namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva, določa pridobitev naziva višjega državnega tožilca po samem zakonu (ex lege), se zasleduje cilj doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1). Sistem ocenjevanja dela državnih tožilcev je že vzpostavljen in je podlaga za napredovanje v višje nazive, poleg tega pa tudi Zakon o sistemu plač v javnem sektorju³⁵ (Priloga 3 – Uvrstitev funkcij v plačne razrede) uvršča namestnike vodij državnih tožilstev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državnotožilski naziv. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

K 45. členu:

Predlagan nov tretji odstavek 125. člena ZDT-1 ureja situacijo za primere, ko je funkcija vodji državnega tožilstva že prenehala, postopek določitve začasnega vodje pa še ni končan. Ker gre za situacije, ki so v praksi izjemne, ko pa se zgodijo, je treba takoj zagotoviti vodenje in s tem nemoteno poslovanje državnega tožilstva, se predlaga, da do določitve začasnega vodje iz drugega odstavka 125. člena ZDT-1, generalni državni tožilec za vodenje pooblasti državnega tožilca tistega državnega tožilstva, na katerem teče postopek za določitev začasne vodje. Pristojnost za izdajo pooblastila za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva RS pa se prenaša na razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki ga skladno z določbo 133. člena ZDT-1 sestavljajo vsi državni tožilci, ki opravljajo državno tožilstvo službo na Vrhovnem državnem tožilstvu RS in vodje okrožnih državnih tožilstev. Analogno z ureditvijo za okrožna državna tožilstva se tudi v tem primeru pooblastilo lahko izda le državnemu tožilcu, ki državnotožilstvo službo opravlja na Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

K 46. členu:

Veljavne določbe 131. do 135. člena ZDT-1 na zakonski ravni urejajo oblike kolegijskega dela (kolegij državnega tožilstva, razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, kolegij vodij državnih tožilstev in pritožbeni kolegij) ter vsebine, ki se na posameznih kolegijih obravnavajo, pri čemer podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju in evidentiranju kolegijskega dela ureja Državnotožilski red. V primerjavi z ostalimi členi, ki normirajo kolegijsko delo, je ugotoviti, da je le pri pritožbenem kolegiju na zakonski ravni predpisana tudi frekventnost sestajanja te oblike kolegija (za ostale kolegije je navedena vsebina urejena z Državnotožilskim redom), zato se zaradi sistematike ureditve na zakonski ravni predlaga črtanje časovnega napolnila glede sklica pritožbenega kolegija.

K 47. členu:

V okviru pravniškega državnega izpita mora kandidat na podlagi zakona, ki ureja pravniški državni izpit poznati tudi organizacijo pravosodja. Glede na to, da ima državnotožilstvo osebje z opravljenim pravniškim državnim izpitom že izkazano znanje iz navedenih vsebin s področja organizacije pravosodja (in v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) in glede na to, da ima pred pridobljenim pravniškim državnim izpitom opravljeno tudi pripravništvo v pravosodju, po mnenju predlagatelja dodatno opravljanje izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda ni potrebno. Po vzoru ureditve kot velja za sodno osebje (184. člen Sodnega reda³⁶) se predlaga ureditev po kateri državnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, ni potrebno opravljati izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.

³⁵ Uradni list RS, št. 108/09 – uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11 – ORZSPJS49a, 27/12 – odl. US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18; ZSPJS.

³⁶ Uradni list RS, št. 87/16.

V nadaljevanju je predlagana tudi sprememba, skladno s katero izpita ni treba opraviti javnim uslužbencem, ki imajo sklenjene pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Mednje sodijo pripravniki in javni uslužbenci, zaposleni npr. zaradi nadomeščanja začasno odsotnih javnih uslužbencev. Zlasti v slednjih primerih se je v praksi pokazalo, da se nadomestna zaposlitev v večini primerov izteče še pred časom, ko bi javni uslužbenec moral opraviti izpit, državnotožilski pripravniki pa tako kot strokovni sodelavci znanje iz organizacije pravosodja (v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) v nadaljevanju pridobijo v okviru opravljanja pravniškega državnega izpita.

K 48. členu:

Na podlagi 138. člena ZDT-1 direktor samostojno opravlja taksativno določene naloge (kadrovske poslovanje, odločanje o pravicah in obveznostih državnotožilskega osebja, izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje javnih naročil), ostale naloge državnotožilske uprave pa po pooblastilu vodje državnega tožilstva (vpisovanje, evidentiranje in statistično spremljanje zadev, pisarniško in tehnično poslovanje, dejavnosti povezane s stvarnim premoženjem...), razen nalog državnotožilske uprave, ki se nanašajo na opravljanje državnotožilske službe. Glede na samostojnost državnih tožilstev je vodja državnega tožilstva odgovoren za pravilno, vestno in učinkovito delovanje državnega tožilstva ter za druge zadeve državnotožilske uprave. Nenazadnje je nepravčasno in nezakonito opravljanje zadev državnotožilske uprave lahko razlog za njegovo razrešitev. Ker je vodja državnega tožilstva v razmerju do direktorja, ki je javni uslužbenec, tudi sicer njegov predstojnik, se po vzoru ureditve kot velja za direktorje sodišč (61.b člen ZS) prenaša pristojnost imenovanja in razrešitve direktorja državnih tožilstev s strani ministra za pravosodje, na vodjo tistega državnega tožilstva, kjer bo direktor opravljal naloge. S takšnim prenosom pristojnosti se krepi položaj vodij državnih tožilstev in ustrežneje poudarja njihova odgovornost kot predstojnikov ter zagotavlja doslednejša razmejitve med nalogami državnotožilske uprave in nalogami pravosodne uprave.

K 49. členu:

Glede na to, da generalni direktor Vrhovnega državnega tožilstva RS opravlja naloge direktorja državnega tožilstva, se s predlagano spremembo tako kot za direktorje državnih tožilstev, pristojnost njegovega imenovanja in razrešitve prenaša iz ministra za pravosodje na generalnega državnega tožilca kot predstojnika Vrhovnega državnega tožilstva RS. Ta je doslej tako kot vodje ostalih državnih tožilstev imel pristojnost podaje predloga za imenovanje (in za razrešitev). Razlogi za predlagane spremembe so enaki kot v primeru predlaganih sprememb glede pristojnosti za imenovanje direktorjev (glej obrazložitev k prejšnjemu členu).

Veljavni šesti odstavek 140. člena ZDT-1 določa, da generalnemu direktorju ta položaj »ex lege« preneha šest mesecev po imenovanju generalnega državnega tožilca ter da lahko v skladu z odločbo generalnega državnega tožilca nadaljuje z delom na tem položaju do izteka dobe za katero je bil imenovan. Takšna ureditev odstopa od ureditve kot velja za direktorje državnih tožilstev in sodišč kot tudi uradnikov na položaju v organih državne uprave. Skladno z določbo petega odstavka 83. člena ZJU, ki se upošteva drugi odstavek 139. člena ZDT-1 v zvezi s šestim odstavkom 61.b člena ZS uporablja tudi za direktorje državnih tožilstev, ima namreč vodja državnega tožilstva v enem letu od nastopa funkcije možnost razrešiti direktorja ne glede na razloge. S predlaganim črtanjem šestega odstavka se primerljiva in za predstojnika bolj fleksibilna ureditev določa tudi za primer prenehanja položaja generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS. Delovno mesto namestnika generalnega direktorja oziroma direktorja se umešča med položajna uradniška delovna mesta (tretji odstavek 80. člena ZJU), za katera pa se v drugih državnih organih javnega sektorja postopki imenovanja (posebni javni natečaj) in razrešitve kot veljajo po določbah ZJU ne uporabljajo. Zaradi zagotavljanja primerljivosti ureditve drugod v javnem sektorju, med njimi tudi na sodiščih in okrožnih državnih tožilstvih, se predlaga tudi črtanje sedmega odstavka navedenega člena.

K 50. členu:

Veljavna ureditev v 141. členu ZDT-1 narekuje, da odredba o številu mest državnih tožilcev poleg skupnega števila mest državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu določa tudi število mest državnih tožilcev v posameznih nazivih. Slednje pomeni, da če je zaseden določen naziv na posameznem državnotožilskem mestu, potem državni tožilec znotraj tega državnotožilskega mesta ne more napredovati v višji naziv, čeprav je na državnem tožilstvu prosto mesto državnega tožilca, le da v drugem nazivu. Zaradi takšne zakonske določbe, ki zahteva, da je v odredbi o številu mest državnih tožilcev poleg števila mest državnih tožilcev določeno tudi število mest v posameznih nazivih, je bilo ob zasedenosti mest v višjem nazivu onemogočeno napredovanje v višji državnotožilski naziv na eni strani, na drugi strani pa zaradi ex lege napredovanj v naziv »višji državni tožilec« ob imenovanju na mesto vodje in namestnika vodje v praksi prihaja do situacij, da je na posameznih državnih tožilstvih več višjih državnih tožilcev, kot je teh nazivov določenih v Odredbi o številu mest državnih tožilcev.³⁷ S predlagano spremembo se določa, da odredba vsebuje le število mest državnih tožilcev, kar bo v okviru skupnega števila mest državnih tožilcev omogočalo večjo fleksibilnost pri načrtovanju kadrovske politike, imenovanju novih državnih tožilcev in kariernemu napredovanju državnih tožilcev. Takšna ureditev bo omogočila de facto uresničitev pravice državnih tožilcev, ki izpolnijo strogo določene zakonske pogoje za napredovanje v višji naziv, da v višji naziv tudi napredujejo.

K 51. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 146. člena ZDT-1 se iz razlogov praktične narave podaljšujeta rok za pripravo predloga letnega programa dela in rok za podajo odzivnih priporočil Državnotožilskega sveta, ministra za pravosodje ter generalnega državnega tožilca. Izkazalo se je namreč, da veljavni rok za predložitev predloga letnega programa dela za naslednje leto do 30. junija tekočega leta dopušča pripravo le-tega zgolj na podlagi podatkov prvih štirih mesecev tekočega leta, kar ne odseva realne podlage za načrtovanje dela v prihodnjem letu. S predlagano spremembo se rok za predložitev predloga letnega programa dela podaljšuje do 30. septembra tekočega leta (za primerjavo, skladno z določbo 71.a člena ZS predsednik sodišča pripravi letni program dela do 31. oktobra tekočega leta). Posledično se s predlagano spremembo tretjega odstavka zmanjšuje tudi časovna dinamika sklicev skupnih sestankov na katerih se obravnavajo vsebine povezane z izvedbo letnih programov dela, kar pa ne vpliva na izvajanje številnih drugih vzvodov državnotožilske uprave, ki jih imajo vodje državnih tožilstev in na izvajanje pristojnosti Državnotožilskega sveta ter ministra za pravosodje, ki so namenjene tudi obravnavi raznoliki problematiki v praksi.

V praksi se je nadalje izkazalo, da 15 dnevni rok za pripravo odzivnega priporočila na prejete predloge letnih programov dela ne omogoča priprave kvalitetnih odzivov na 14 predlogov (11 okrožnih državnih tožilstev, SDT RS, Posebni oddelek in Vrhovno državno tožilstvo RS), zato se navedeni rok podaljšuje za 15 dni, kar bo še vedno omogočalo pravočasen sprejem letnega programa dela v časovnem okvirju kot je določen v drugem odstavku tega člena (najpozneje 30 dni pred začetkom izvrševanja proračuna).

K 52. členu:

S predlagano sprememba petega odstavka 147. člena ZDT-1 se zaradi bolj fleksibilnega sprejemanja in posodabljanja glede na razvoj tehnologije ter možnosti zajemanja podatkov pristojnost za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela, prenaša na generalnega državnega tožilca. Spremljanje relevantnih podatkov in kazalnikov o poslovanju državnih tožilstev sodi med naloge državnotožilske uprave, poleg tega se skladno z veljavno ureditvijo z letnim programom dela natančneje določa tudi izvajanje politike pregona, sprejem katere je v pristojnosti generalnega državnega tožilca, kar vse narekuje potrebo po prenosu pristojnosti za sprejem tega izvedbenega akta. Kljub predlaganemu prenosu minister za pravosodje preko soglasja še vedno ohranja pristojnosti v postopku sprejema oblike in navodila za pripravo letnega programa dela,

³⁷ Uradni list RS, št. 76/11, 52/13, 52/14, 71/15 in 14/19.

dodatno pa je predvidena tudi vloga Državnotožilskega sveta (podaja mnenja), ki je skladno s 103. členom ZDT-1 pristojen za sprejem meril za uspešnost pregona državnih tožilcev s katerimi se med drugim določajo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona, kar so tudi kazalniki letnega programa dela.

K 53. členu:

Letno poročilo je poročilo o opravljenem delu državnega tožilstva kot organizacije in ne poročilo o delu posameznih državnih tožilcev, pri čemer je poročanje namenjeno strokovni in širši javnosti, čemur v prvem odstavku 148. člena ZDT-1 predpisana statistična vsebina ne ustreza. Ker je po mnenju predlagatelja potrebno statistično poročanje spremeniti na način, da bo bolj informativno in uporabniku prijaznejše, torej brez konkretizacije vsebine posameznih statističnih podatkov, ki ne sledijo spremembam statističnega poročanja oziroma spremembam, ki se nanašajo na zajem podatkov (tudi iz naslova spremembe kazenskopravne zakonodaje), in ki do določene mere zamegljujejo informacije, ključne za širšo javnost, se s predlagano ureditvijo določitev podrobnejše vsebine in oblike letnega poročila prenaša iz zakonske na izvedbeno raven. Na zakonski ravni se ohranja le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila, to je statistične podatke o delu državnega tožilstva, oceno izvajanja ciljev iz letnega programa dela državnega tožilstva in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja, kar omogoča tudi povezavo z vsebino letnih programov dela.

Predlagana sprememba tretjega odstavka določa tudi poznejši datum za predložitev letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, in sicer namesto do 15. februarja, do 28. februarja, kar sovпада z roki, ki predstojnika državnega tožilstva zavezujejo k poročanju skladno z določbami ZJF. Ker sta SDT RS in Posebni oddelek skladno z določbo 185. člena ZDT-1 del obstoječe državnotožilske organizacije, po oceni predlagatelja ne obstajajo utemeljeni razlogi za neposredno seznanjanje Državnega zbora z letnima poročiloma SDT RS in Posebnega oddelka. Podatki iz obeh letnih poročil so zajeti v skupnem letnem poročilu o poslovanju državnih tožilcev, ki ga pripravi generalni državni tožilec in pošlje Državnemu zboru RS (150. člen ZDT-1), zato se obstoječe besedilo v tem delu črta.

Upošteva razloge za predlagan prenos pristojnosti za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela, se predlaga tudi prenos pristojnosti za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal podrobnejšo vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva.

K 54. členu:

Ker se s predlagano spremembo 148. člena ZDT-1 na zakonski ravni določa le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila, prav tako pa se v navedenem členu določa nova pristojnost generalnega državnega tožilca za sprejem izvedbenega predpisa, se določba 149. člena ZDT-1 kot nepotrebna črta. Kljub predlaganim spremembam dosedanje vsebine prejšnjega in predmetnega člena je predlagatelj mnenja, da bo namen, tj. poročanje javnosti in kritična ocena delovanja državnega tožilstva s strani slednje, še vedno v celoti omogočen.

K 55. členu:

Upošteva razloge za predlagane spremembe 148. člena ZDT-1, ki zasledujejo cilj, da se na zakonski ravni določi le minimalna vsebina letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, se takšen pristop predlaga tudi pri določanju vsebine skupnega letnega poročila. Slednje v primerjavi z veljavno ureditvijo še vedno vključuje vsebine, ki se nanašajo na skupne podatke iz letnih poročil posameznih državnih tožilcev, na analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilcev od državnega povprečja, na oceno izvajanja politike pregona ter na izpostavitve vzrokov in okoliščin za nastanek, povečevanje, spreminjanje ali razvoj kriminalitete na določenem področju in na možne zakonske in druge ustrezne ukrepe za njihovo odpravo ali zmanjševanje, dodaja

se ocena doseganja kazalnikov učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilcev, kar predstavlja vsebinsko poenostavitev glede na veljavni tretji odstavek 150. člena ZDT-1.

K 56. členu:

Veljavna ureditev razlikuje med nadzorom državnotožilske uprave, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja državnega tožilstva in strokovnim nadzorom, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnih tožilcev. Ker v 154. členu ZDT-1 za razliko od ureditve, ki velja za strokovne nadzore (konkretnije splošni strokovni pregled kot ena od oblik strokovnega nadzora v 174. členu ZDT-1) ni določena časovna opredelitev v smislu frekventnosti državnotožilskega nadzora, se predlagatelju zdi primerno in potrebno, da se z namenom krepite nadzorstvene funkcije tudi v segmentu izvajanja nalog državnotožilske uprave, frekventnost izvajanja splošnih državnotožilskih nadzorov na državnih tožilstvih prav tako določi na zakonski ravni. Predlagatelj pri določitvi frekvence nadzora izhaja iz obstoječe periodike splošnih strokovnih pregledov, ki se opravljajo najmanj enkrat na tri leta.

K 57. členu:

Ker veljavna ureditev ne določa roka, v katerem mora Državnotožilski svet posredovati mnenje glede predhodne zavrnitve izvedbe pravosodnega nadzora, določeno je le, da mora Vlada RS po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta v osmih dneh po prejemu obvestila o zavrnitvi nadzora odločiti, ali naj se pravosodni nadzor izvede, se s predlagano spremembo drugega odstavka 161. člena ZDT-1 določa rok za podajo mnenja Državnotožilskega sveta. Ker je Državnotožilski svet kolegijski organ, ki mora (če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom) pred izdajo mnenja pridobiti predhodno obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca, je po oceni predlagatelja 15 dnevni rok za podajo mnenja ustrezen.

S predlagano spremembo tretjega odstavka se nadalje določa, da Vlada RS o izvedbi pravosodnega nadzora odloči v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta. Po veljavni ureditvi je osemdnevni rok za sprejem odločitve vezan na prejem obvestila vodje državnega tožilstva, kar se je z vidika pridobivanja predhodnega mnenja Državnotožilskega sveta, za izdajo katerega ni predviden rok, v praksi izkazalo za neustrezno. Veljavni tretji odstavek določa, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje mnenje Državnotožilskega sveta. Ker v skladu s tretjim odstavkom (po veljavni ureditvi v skladu z drugim odstavkom) 161. člena ZDT-1 o zavrnitvi izvajanja nadzora odloča Vlada RS, predlagana sprememba tretjega odstavka odpravlja tudi morebitne nejasnosti v praksi. Glede na to, da odločitev sprejme Vlada RS, je povsem jasno, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje odločitev Vlade RS, ne pa mnenje Državnotožilskega sveta, ki je lahko celo nasprotno od odločitve Vlade RS.

K 58. členu:

Obstoječa ureditev v 166. členu ZDT-1, ki je sledila v preteklosti veljavni ureditvi v ZS, določa da javnim uslužbencem državnih tožilcev lahko priznanja podeljuje minister za pravosodje, državnim tožilcem pa generalni državni tožilec. Ureditev za javne uslužbence sodišč je bila z novelo ZS-K spremenjena, saj je bila pristojnost za podelitev priznanj (tudi) za javne uslužbence sodišč prenesena na predsednika Vrhovnega sodišča RS. Upošteva se navedeno ter status državnega tožilstva kot samostojnega državnega organa ter vlogo vodje državnega tožilstva v razmerju do državnotožilskega osebja, kamor sodijo javni uslužbenci državnega tožilstva, je po mnenju predlagatelja potrebno, primerljivo kot velja za sodišča (glej 74.b člen ZS), določiti, da priznanja javnim uslužbencem državnih tožilcev prav tako podeljuje generalni državni tožilec.

Predlagana sprememba drugega odstavka, ki določa podlago za obdelavo osebnih podatkov, je redakcijske narave.

K 59. členu:

Ker se je veljavna ureditev skladno s katero se roke hrambe dokumentarnega gradiva na državnem tožilstvu določa s klasifikacijskim načrtom, ki je priloga Državnotožilskega reda, izkazala za togo, saj se niso mogle pravočasno zagotavljati prilagoditve aktualnim razmeram, ki jih je narekovala praksa, se s predlagano spremembo četrtega odstavka 180. člena ZDT-1 pristojnost za določitev rokov hrambe prenaša na generalnega državnega tožilca, ki bo roke hrambe določil s klasifikacijskim načrtom. Na ta način se sledi tudi ureditvi, ki je že uveljavljena na sodiščih. Na podlagi določbe 244. člena Sodnega reda namreč roke hrambe prav tako z aktom določi predsednik Vrhovnega sodišča RS.

Iz razlogov navedenih zgoraj se po vzoru ureditve kot velja za sodišča (četrti odstavek 82. člena ZS) na generalnega državnega tožilca prenaša tudi pristojnost, da v enem aktu določi vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje. Ker se s predlagano novo določbo 106.a člena ZDT-1 v prvem odstavku določa podlago za upravljanje vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta in ker je Državnotožilski svet glede vodenja vpisnikov, imenikov in evidenc vezan na informacijske rešitve, ki veljajo za državna tožilstva, je v predlaganem novem šestem odstavku 180. člena ZDT-1 predvideno, da se z aktom generalnega državnega tožilca (v soglasju z Državnotožilskim svetom) določi tudi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.

K 60. členu:

S predlagano spremembo 181. člena ZDT-1 se v prvem odstavku na bolj sistematičen način ureja pravica do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki v smislu 15. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov in pravica do seznanitve s podatki kogarkoli, ki za to izkaže pravni interes (v smislu vpogleda v spis) ter pristojnost za odločanje. V predlaganem novem drugem odstavku se na novo določajo omejitve dostopa. Ustavna pravica do varstva osebnih podatkov omogoča seznanitev z zbranimi osebnimi podatki, ki se nanašajo na posameznika, nanaša se (tudi) na podatke v zvezi z odkrivanjem, razkrivanjem in preganjanjem kaznivih dejanj ter se uresničuje (tudi) z vpogledom v spise, vpisnike in drugo dokumentacijo državnega tožilstva. Vpogled v spis državnega tožilstva (s tem pa tudi kopiranje, prepis ali izpis dokumentarnega gradiva, ki se v spisu nahaja) je normativno urejen v 24. členu Državnotožilskega reda, ki vpogled v spis dopušča osebam, ki izkažejo zakoniti interes, pri čemer odločanja o dopustnosti vpogleda ne omejuje s časovnim statusom kazenskega pregona (zastaranje kazenskega pregona) oziroma pravnomočnostjo sodbe, kot to določa veljavni prvi odstavek 181. člena ZDT-1. Določba prvega odstavka 181. člena ZDT-1 ureja pravico do seznanitve s podatki. Omejitev pravice do dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, je vsebovana v Direktivi 2016/680 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ, pri čemer se v vsakem posameznem primeru presojuje taksativno navedene okoliščine, ki predstavljajo nujen in sorazmeren ukrep za omejitev pravice do dostopa (preprečitev oviranja uradnih ali zakonitih preiskav, poizvedb ali postopkov; preprečitev vplivanja na preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, itd. – 15. člen Direktive). Upošteva se navedeno po mnenju predlagatelja za odločitev o dopustnosti seznanitve z osebnimi podatki, zadostujejo izjeme iz predlaganega drugega odstavka, ki ne bi bile omejene z zastaralnimi roki kazenskega pregona oziroma pravnomočnostjo sodbe.

Veljavni peti odstavek 181. člena ZDT-1 omogoča pravno podlago za zaračunavanje stroškov pravice do seznanitve izvedene na podlagi 181. člena ZDT-1. Odmera in izplačilo stroškov se opravi s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja, to je Zakona o dostopu

do informacij javnega značaja³⁸ in Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja.³⁹ Glede zaračunavanja stroškov pravice do seznanitve je področno primerjalno ugotoviti, da ZS v sedmem odstavku 82. člena določa odmero in zaračunavanje stroškov pravice do seznanitve s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, v tem primeru skladno s Pravilnikom o zaračunavanju stroškov pri izvrševanju pravice posameznika do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki⁴⁰. ZDIJZ v 34. in 34.a členu določa, da je vpogled v dokumentacijo načeloma brezplačen (kadar ne terja izvajanja delnega dostopa), za posredovanje prepisa, fotokopije ali elektronskega zapisa zahtevane informacije pa lahko organ prosilcu zaračuna le materialne stroške pod pogojem, da ti stroški presegajo 20,00 EUR. Enako določata 16. in 17. člen Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja. V skladu z zgoraj navedenim Pravilnikom o zaračunavanju stroškov pri izvrševanju pravice posameznika do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki pa ima upravljavec ugodnejši položaj pri zaračunavanju stroškov, saj je upravičen do povračila stroškov že za posredovanje ene strani formata A4. Glede na navedeni različni pravni podlagi, ki omogočata zaračunavanje stroškov za izvrševanje enake pravice, se s predlaganim šestim odstavkom določa smiselna uporaba predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

Državna tožilstva beležijo porast zaprosil zavarovalnic za vpogled ali posredovanje podatkov o kaznivih dejanjih, s katerimi zavarovalnice na podlagi osmega odstavka 268. člena Zakona o zavarovalništvu⁴¹ za potrebe izvajanja zavarovalnih pogodb zaprosajo za fotokopije kazenskih ovadb. Povečano število zaprosil je posledica tretjega odstavka 116. člena Zakona o nalogah in pooblastilih policije⁴² ter na njegovi podlagi sprejetega Pravilnika o nadomestilu za vpogled in posredovanje podatkov iz evidenc policije⁴³, ki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice določa dolžnost plačila 34,81 EUR brez DDV za vpogled ali posredovanje podatkov iz evidenc policije o kršiteljih in prekrških, o kaznivih dejanjih, o dogodkih in elektronskih zapisnikih policije o prometnih nesrečah. Zavarovalnice se iz razloga ekonomičnosti s svojim zaprosilom zato obračajo na državna tožilstva, kjer fotokopije kazenskih ovadb pridobijo brezplačno. Kazenska ovadba, ki je zavarovalnici posredovana za izvajanje zavarovalnih pogodb, namreč obsega zgolj nekaj strani in je zavarovalnici vedno poslana brez prilog, zato dejanski materialni stroški, ki nastanejo ob uveljavljanju pravice do seznanitve s podatki v posamezni zadevi, praviloma ne presežejo 20,00 EUR. Predstavljeni način poslovanja za državna tožilstva ne pomeni le dodatne delovne obremenitve, temveč tudi izpad dohodka državnega proračuna. Zato se s predlaganim sedmim odstavkom vzpostavlja učinkovit pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. S predlagano spremembo se pravica do seznanitve s podatki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice ne omejuje. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo namreč v državnotožilske spise še vedno lahko vpogledale pod pogoji iz 181. člena ZDT-1 ter na način iz 23. in 24. člena Državnotožilskega reda, plačljivo bo postalo zgolj posredovanje listin (predvsem kazenskih ovadb). S tem predlogom se bodo državna tožilstva z vidika pravice do seznanitve izenačila s Policijo, ki zavarovalnicam že več let zaračunava posredovanje podatkov iz dosjejev, z razliko, da državno tožilstvo drugače (in bolj ugodno) kot Policija zavarovalnicam ne bo zaračunavalo vpogleda v spis. Zaprosila zavarovalnic se največkrat nanašajo na primere, kjer je storilec kaznivih dejanj neznan oziroma še ni bil odkrit, pri čemer zavarovalnice posredovano fotokopijo kazenske ovadbe uporabijo

³⁸ Uradni list RS, št. 51/06 – uradno prečiščeno besedilo, 117/06 – ZDvP-2, 23/14, 50/14, 19/15 – odl. US, 102/15 in 7/18; ZDIJZ.

³⁹ Uradni list RS, št. 24/16.

⁴⁰ Uradni list RS, št. 85/07 in 5/12.

⁴¹ Uradni list RS, št. 93/15 in 9/19.

⁴² Uradni list RS, št. 15/13, 23/15 – popr., 10/17, 46/19 – odl. US in 47/19; ZNPPol.

⁴³ Uradni list RS, št. 76/13.

za izplačilo zavarovalne vsote, kot le ta izvira iz sklenjene zavarovalne pogodbe. Kazenske ovadbe, posredovane zavarovalnicam, se torej uporabljajo v tržne namene, saj oškodovanci z zavarovalnicami sklenejo pogodbe in jim plačujejo zavarovalne premije, kazenska ovadba pa zavarovalnicam služi kot akt, s katerim se preverja navedbe oškodovanca in ugotavlja, ali je slednji upravičen do izplačila zavarovalne vsote.

S predlaganim besedilom, da Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice zahteve za posredovanje podatkov ne smejo prenesti na oškodovanca, predlagatelj skuša preprečiti, da bi osebe, ki se ukvarjajo z zavarovalno dejavnostjo, zaobšle določbe o plačilu nadomestila in bi breme pridobivanja listinske dokumentacije prevalile na posameznike, ki so bili s kaznivimi dejanji oškodovani in ki imajo še vedno pravico do vpogleda v spis in do fotokopiranja listin po predlaganem 181. členu ZDT-1.

K 61. členu:

S predlagano spremembo v prvem in četrtem odstavku 182. člena ZDT-1 se predlaga poenotenje terminologije s Splošno uredbo o varstvu osebnih podatkov.

Veljavna ureditev določa, da lahko državno tožilstvo v informatizirane zbirke podatkov s katerimi upravljajo organi javnega sektorja dostopa le z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča stranke postopka. S predlagano spremembo se po vzoru ureditve v tretjem odstavku 13. člena ZS določa, da državno tožilstvo v navedene zbirke dostopa z navedbo EMŠO, ali davčne številke ali naslova njenega prebivališča ali drugih podatkov, ki v povezavi z osebnim imenom obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka zagotavljajo enoznačno identifikacijo osebe, katere podatek se zahteva.

S spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 se predlaga možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki, in sicer zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve. Veljavni peti odstavek, ki določa dostop do tajnih podatkov, se črta, saj to materijo urejajo že Zakon o tajnih podatkih in predpisi izdani na njegovi podlagi.

Pri pripravi spremembe zakonske določbe se je predlagatelj oprl na veljavno opredelitev povezovanja zbirk osebnih podatkov, ki je vsebovana v 13. členu ZS. Pogoje za povezovanje zbirk osebnih podatkov določa ZVOP-1, to je določenost povezovanja v zakonu in obvestilo informacijskemu pooblaščenцу o dejanski izvedbi povezave zbirk osebnih podatkov oziroma predhodno pridobljeno dovoljenje za dejansko izvedbo povezave zbirk podatkov, ki vključujejo posebne vrste osebnih podatkov, ali če bi povezovanje imelo za posledico razkritje posebne vrste osebnih podatkov, ali je za izvedbo povezovanja potrebna uporaba istega povezovalnega znaka. Predlagatelj s spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 v skladu s pogoji ZVOP-1 opredeli možnost povezovanja vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva. Hkrati pa tudi opredeli namen povezovanja, in sicer »obravnavanje in reševanje posamezne zadeve«. Takšna generalna določba, ki zajema vse informatizirane zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev, je vsekakor nujna za učinkovit pregon storilcev kaznivih dejanj. Le na podlagi takšne določbe bodo državna tožilstva v prihodnje lahko sledila napredku na informacijskem področju ter hitro pridobila potrebne podatke. Z morebitno uvedbo novih zbirk osebnih podatkov oziroma z vzpostavitvijo informatiziranih zbirk osebnih podatkov (kar omogoča napredek na področju informatizacije državnih tožilstev) bo omenjena določba omogočala hiter odziv državnih tožilstev, saj spremembe ZDT-1 ne bodo potrebne. Seveda pa besedilo določbe ne pomeni, da so državna tožilstva brez vseh omejitev pri povezovanju zbirk osebnih podatkov. Prva omejitev je dejstvo, da je možno povezovanje "informatiziranih" zbirk osebnih

podatkov, kar pa je samoumevno, saj je povezovanje smiselno zgolj v primeru, če se zbirke podatkov vodijo elektronsko. Naslednja omejitev povezovanja je tudi ta, da zakonska določba opredeljuje namen povezovanja, torej »obravnavanje in reševanje posamezne zadeve«. Dodatna omejitev je tudi ta, da se lahko zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev povezujejo le z zbirkami osebnih podatkov, ki so uradne evidence oziroma javne knjige in jih torej upravljajo organi javnega sektorja. S tem je izključeno povezovanje zbirk osebnih podatkov državnih tožilstev in zbirk osebnih podatkov, ki bi jih upravljal zasebni sektor. Pri povezovanju zbirk osebnih podatkov se smiselno uporabljata tudi tretji in četrti odstavek 182. člena ZDT-1, kar je prav tako omejitev povezovanja, saj so opredeljeni in s tem tudi zamejeni načini, na katere bodo državna tožilstva povezovala zbirke osebnih podatkov (npr. povezovanje na podlagi osebnega imena obdolženca). Čeprav tretji in četrti odstavek govorita tudi o dostopu do nekaterih zbirk osebnih podatkov, katerih povezovanje ni dopustno (npr. kazenska evidenca), je vendar treba omeniti, da je "smiselno uporabo" omenjenih določb treba razumeti zgolj v smislu dovoljenega povezovanja ter da je še vedno izključeno povezovanje določenih zbirk osebnih podatkov, kot jih opredeljuje 85. člen ZVOP-1. Ne nazadnje je treba omeniti, da je omejitev povezovanja zbirk osebnih podatkov na podlagi tretjega odstavka 84. člena ZVOP-1 (npr. posebne vrste osebnih podatkov, isti povezovalni znak ipd.) tudi dejstvo, da mora upravljavec zbirke pridobiti predhodno dovoljenje Informacijskega pooblaščenca. V vlogi, s katero bo zaprosil za dovoljenje, bo moral upravljavec natančno opredeliti, katere zbirke osebnih podatkov bo povezoval, na kakšen način jih bo povezoval, kako bo zagotovljeno zavarovanje osebnih podatkov ipd. Na ta način bo povezovanje zbirk osebnih podatkov iz splošne zakonske opredelitve, ki jo vsebuje ZDT-1, prešlo v konkretno in posamično opredelitev povezovanja konkretnih zbirk osebnih podatkov, ki jih v informatizirani obliki vodijo državna tožilstva. Prav zaradi tega je v skladu s pogoji, ki jih določa ZVOP-1 glede povezovanja zbirk osebnih podatkov, dovoljena ureditev te materije v ZDT-1 z generalno določbo, ki na splošno dovoljuje povezovanje zbirk osebnih podatkov za konkretno določen namen, ki je prav tako opredeljen v ZDT-1.

V 85. členu ZVOP-1 je tudi določeno, da se ne smejo povezovati zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami osebnih podatkov ter zbirke osebnih podatkov iz kazenske in prekrškovne evidence. Pri tem je treba posebej pojasniti, da četudi spremenjena določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 ne vsebuje izrecne omenbe prepovedi povezovanja omenjenih zbirk osebnih podatkov, to še ne pomeni, da so te povezave dovoljene. V vsakem primeru velja prepoved povezovanja teh zbirk osebnih podatkov, ki je vsebovana v 85. členu ZVOP-1, čeprav ZDT-1 generalno dovoljuje povezovanje vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva.

Skladno s predlagano spremembo petega odstavka se spremeni tudi naslov člena, iz katerega se izvzame beseda »temeljnih«, in del naslova, ki se nanaša na tajne podatke. Temeljnost osebnih podatkov ni nikjer opredeljena, tako da gre za nepotrebno označevanje lastnosti osebnih podatkov, kar lahko povzroča zgolj zmedo in nejasnost pri razumevanju naslova člena. V naslovu se tudi ne omenjajo več tajni podatki, saj je določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 spremenjena tako, da jih ne omenja več.

K 62. členu:

Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva je enako kot oddelek po 191. členu ZDT-1 organizacijska enota državnega tožilstva, katere ustanovitev oziroma ukinitiv mora primarno predlagati vodja posameznega okrožnega državnega tožilstva. Ker gre za notranje tožilstvo organizacijsko strukturo, ki se določa glede na obseg dela državnega tožilstva, število državnih tožilcev in število državnotožilskega osebja, je v primerjavi z veljavno ureditvijo (189. člen ZDT-1) ustrežnejše, da o ustanovitvi oziroma ukinitvi zunanjega oddelka odloča generalni državni tožilec. Ker je poslovanje zunanjega oddelka vezano na prostore in opremo, ki mora biti zagotovljena ob njegovi ustanovitvi oziroma ukinitvi, mora minister upoštevati pristojnost za zagotavljanje prostorskih pogojev

vključno s sredstvi za najemnine za najete prostore državnih tožilstev, s predlogom generalnega državnega tožilca soglašati. S predlagano spremembo se ohranja vloga Državnotožilskega sveta (podaja predhodnega mnenja).

K 63. členu:

S predlagano spremembo drugega odstavka 192. člena ZDT-1, ki predstavlja »katalog kaznivih dejanj« glede katerih je za pregon storilcev pristojno SDT RS, se usklajuje navajanje kaznivih dejanj iz KZ-1. Tako se v prvi alineji namesto kaznivega dejanja izdaje nekritega čeka in zlorabe bančne ali kreditne kartice, ki ga je poprej veljavni Kazenski zakonik⁴⁴ določal v 253. členu, predlaga navedba kaznivega dejanja zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva in kaznivega dejanja uporabe ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva, ki ju KZ-1 določa v 246. oziroma 247. členu. Ker je bilo z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika (KZ-1E⁴⁵) inkriminirano novo kaznivo dejanje, to je potovanje v tujino z namenom terorizma (108.a člen), ki ga je glede na njegovo težo potrebno vključiti v katalog kaznivih dejanj, ki sodijo v pristojnost SDT RS, se v primerjavi s sedanjo ureditvijo spreminja oziroma dopolnjuje tudi četrta alineja drugega odstavka 192. člena ZDT-1.

Na podlagi veljavnega drugega odstavka 192. člena ZDT-1 je podana stvarna pristojnost SDT RS (tudi) za obravnavanje kaznivega dejanja ponarejanja denarja po 243. členu KZ-1 in kaznivega dejanja ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev po 244. členu KZ-1. SDT RS prejme na letni ravni v povprečju 970 zadev zoper neznane storilce zaradi kaznivega dejanja ponarejanja denarja po 243. členu KZ-1, ki se jim očita majhna kriminalna količina ponarejenih bankovcev (do tri ponarejene bankovce). V teh zadevah gre za majhne kriminalne količine ponarejenih bankovcev, ko ni potrebna posebna usposobljenost in organiziranost državnih tožilcev, zaradi česar SDT RS v teh primerih iz razloga smotrnosti zadeve odstopa v obravnavano krajevno pristojnim okrožnim državnim tožilstvom, kar terja dodatno administrativno delo (izdaja obrazloženih odredb), medtem ko SDT RS od leta 2015 dalje ni obravnaval zadev zaradi kaznivega dejanja ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev po 244. členu KZ-1. Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika (KZ-1G⁴⁶) se je med drugim zvišala zagrožena kazen za kaznivo dejanje prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po 308. členu KZ-1 tudi za dejanje izvršeno v združbi, kar ima za posledico stvarno pristojnost SDT RS za obravnavo tudi teh kaznivih dejanj. Iz Skupnega poročila o delu državnih tožilstev za leto 2019 izhaja, da so v letu poročanja vsa okrožna državna tožilstva obravnavala skupaj 718 zadev zaradi kaznivega dejanja prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po 308. členu KZ-1 (od tega kar 367 zadev pripornih), pri čemer se praktično vse zadeve, ki se obravnavajo na širšem območju Republike Slovenije, obravnavajo z izvršitvijo v združbi.

Z namenom hitrejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev, ki tudi dejansko sodijo v pristojnost SDT RS, se predlaga ožanje stvarne pristojnosti slednjega z dodatno izključitvijo pristojnosti za kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, kaznivo dejanje ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja ter za kaznivo dejanje prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države.

Državni tožilci Oddelka za postopke v zvezi z odvzemom premoženja nezakonitega izvora pri SDT RS obravnavajo zadeve po določbah ZOPNI od 30. 5. 2012 dalje. Na podlagi navedenega zakona izvajajo finančne preiskave ter vlagajo in zastopajo tožbe v postopkih za odvzem premoženja nezakonitega

⁴⁴ Uradni list RS, št. 95/04 – uradno prečiščeno besedilo in 55/08.

⁴⁵ Uradni list RS, št. 27/17.

⁴⁶ Uradni list RS, št. 91/20.

izvora, medtem ko je v ZDT-1 določena pristojnost za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe, ostala neusklajena z določbami ZOPNI. Pristojnost za izvrševanje pravnomočnih odločb o odvzemu premoženja nezakonitega izvora se namreč veže na materialni pogoj, to je na vrsto premoženja, ki je predmet zavarovanja, hrambe, upravljanja oziroma odvzema. Glede na navedeno je pristojni organ za vložitev predloga za izvršbo in zastopanje v izvršilnem postopku tisti organ, ki v skladu z zakonom izvršuje svoje naloge za posamezno vrsto premoženja, ki je predmet odvzema. Državno tožilstvo mora kot stranka postopka za odvzem premoženja nezakonitega izvora, o nastopu pravnomočnosti in izvršljivosti sodne odločbe, obvestiti tisti pristojni organ, ki je na podlagi prvega odstavka 35. člena ZOPNI pristojen za izvrševanje nalog glede na vrsto premoženja, ki je predmet sodne odločbe o odvzemu. Pristojni organ za hrambo in upravljanje s posamezno vrsto premoženja namreč na podlagi prejetega obvestila državnega tožilstva, predlaga pristojnemu organu davčno izvršbo na nedavčno obveznost oziroma izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče. V skladu z Zakonom o davčnem postopku⁴⁷ je pristojni organ za davčno izvršbo na nedavčno obveznost Finančna uprava RS, za izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče, pa je pristojno Državno odvetništvo RS. Upošteva se zgoraj navedeno se s predlagano spremembo četrtega odstavka pristojnost SDT RS usklajuje z določbami ZOPNI.

K 64. členu:

Predlagana sprememba drugega odstavka 193. člena ZDT-1, ki se nanaša na število imenovanih okrajnih in okrožnih državnih tožilcev na SDT RS, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 65. členu:

Predlagane spremembe 196. člena ZDT-1, ki se nanašajo na določitev plače imenovanih oziroma dodeljenih okrajnih državnih tožilcev na SDT RS, so redakcijske narave in so povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 66. členu:

Veljavni drugi odstavek 199. člena ZDT-1 določa pristojnost Posebnega oddelka za obravnavo vseh kaznivih dejanj, ki jih storijo taksativno naštete uradne osebe, medtem ko ZKP v prvem odstavku 158.a člena pristojnost veže le na kazniva dejanja, ki se preganjajo po uradni dolžnosti. Kljub temu, da je glede kaznivih dejanj, za katera se storilec preganja na zasebno tožbo, že sicer iz določb ZKP ugotoviti, da niti policija niti državno tožilstvo nimata stvarne pristojnosti, se s predlagano spremembo odpravlja redakcijska nedoslednost.

Iz petega odstavka 199. člena ZDT-1 izhaja, da mora državni tožilec Posebnega oddelka, če so ovadbo, ki jo obravnava Posebni oddelek, podali policisti ali če so jo podale druge osebe, policisti pa so zbirali obvestila v zvezi z njo, o obravnavanju zadeve seznaniti policijo. Iz navedene določbe izhaja, da je policija o obravnavanju zadeve seznanjena le v tistih zadevah, v katerih je sama zbirala obvestila, ne pa tudi v ostalih primerih, ko je bila ovadba zoper policista vložena neposredno na Posebni oddelek oziroma ko so kaznivo dejanje zaznali neposredno policisti navedenega oddelka. Takšna ureditev se je v praksi z vidika pravočasnega ukrepanja zoper policiste, ki so storili kaznivo dejanje in preprečitve možnosti, da bi policist za katerega je znano, da je storil kaznivo dejanje, izkoriščal položaj policista oziroma policijska pooblastila, vključno s prisilnimi sredstvi, izkazala kot pomanjkljiva. Ker je navedeno pomanjkljivost odpravil že Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona

⁴⁷ Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17, 13/18 – ZJF-H, 36/19 in 66/19.

o kazenskem postopku (ZKP-N⁴⁸), kamor obravnavana materija po vsebini tudi sodi, in sicer je v petem odstavku 158.a člena določil, da mora Posebni oddelek obvestiti predstojnika organa, v katerem je zaposlena uradna oseba, o zaključku predkazenskega postopka, saj je ta podatek pomemben z vidika pristojnosti, ki jih ima predstojnik organa v odnosu do te uradne osebe (posebej pa je urejeno obveščanje v primeru, ko je treba uradni osebi odvzeti pooblastila), se vsebina dosedanjega drugega stavka petega odstavka črta.

S predlagano spremembo petega odstavka se na zakonski ravni določa dolžnost obveščanja Posebnega oddelka s strani krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva (ob predpostavki, da je slednje predhodno obveščeno s strani pristojnih organov) tudi, če je pri opravljanju nalog ali posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka tega člena kakšna oseba huje telesno poškodovana ali če je izgubila življenje. Na ta način bo Posebni oddelek z namenom učinkovitega izvajanja svojih pristojnosti pravočasno obveščen tudi o primerih, ki v začetni fazi morda ne dosegajo zakonsko zahtevanega dokaznega standarda »razlog za sum«, za katere pa se lahko kasneje v postopku (npr. na podlagi ugotovitev policije v postopku ocene uporabe zakonitosti in strokovnosti prisilnega sredstva, ugotovitev policistov oziroma državnih tožilcev Posebnega oddelka ali na podlagi zatrjevanj oškodovancev v naknadno sproženih sodnih postopkih) vzbudi dvom v nepristranskost že izvedene preiskave.

K 67. členu:

S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka 200. člena ZDT-1 se ohranja strokovna in operativna samostojnost Posebnega oddelka, ki se poleg tega, da vodja SDT RS nima pristojnosti pri imenovanju vodje Posebnega oddelka, kaže tudi v pristojnostih vodje Posebnega oddelka, ki jih imajo sicer vodje okrožnih državnih tožilstev (151. člen ZDT-1). Vodja Posebnega oddelka ima sicer večino pristojnosti, ki jih ima vodja okrožnega državnega tožilstva, pri čemer so te pristojnosti taksativno naštet, medtem ko mu vse pristojnosti zaradi statusa Posebnega oddelka, ki je sicer samostojna notranja organizacijska enota v okviru SDT RS, ne pa tudi samostojno državno tožilstvo, tudi po veljavni ureditvi niso podeljene (npr. kadrovske poslovanje, izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje postopkov javnih naročil). Zlasti gre za pristojnosti, ki so izvorno v pristojnosti vodje SDT RS kot predstojnika organa oziroma direktorja SDT RS. S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka se glede na veljavno ureditev vodji Posebnega oddelka podeljujejo dodatne pristojnosti, in sicer za oblikovanje pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih ter za kadrovske poslovanje. Slednje upoštevajoč, da Posebni oddelek ni samostojno državno tožilstvo, le v okviru pooblastila vodje SDT RS. Ker vodja SDT RS glede na organizacijo dela Posebnega oddelka in siceršnje pristojnosti vodje Posebnega oddelka ne razpolaga z dejanskimi podatki o delu državnih tožilcev na Posebnem oddelku, je ustrezneje, da se pristojnost za podajo predloga za napredovanje državnih tožilcev Posebnega oddelka (37. člen ZDT-1) ter oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe skladno z Merili za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe prav tako prenese na vodjo Posebnega oddelka.

S predlagano spremembo tretjega odstavka se za razliko od veljavne ureditve, podobno kot na SDT RS tudi v Posebnem oddelku določa možnost, da državnotožilsko službo poleg najmanj dveh dodeljenih državnih tožilcev opravljajo tudi imenovani državni tožilci, pri čemer glede na naravo dela Posebnega oddelka ni določeno minimalno število imenovanih državnih tožilcev. Slednje je po mnenju predlagatelja materija Odredbe o številu mest državnih tožilcev oziroma kadrovskega načrta SDT RS, v katerega je vključen Posebni oddelek. S predlagano ureditvijo se bo zagotovila večja kontinuiteta dela Posebnega oddelka, hkrati pa se bo zmanjšal negativni vpliv dodelitev na kadrovske stanje in posledično poslovanje matičnih državnih tožilstev. V praksi se namreč iz razloga smotrnosti in učinkovitosti državnim tožilcem, ki so bili nosilci spisa pred prenehanjem dodelitve, podaljšajo

⁴⁸ Uradni list RS, št.22/19.

dodelitve do rešitve konkretnih zadev, ki so jih imeli v delu v Posebnem oddelku, kar v nadaljevanju negativno vpliva na zmožnost državnega tožilca prevzeti v delo zadeve iz matičnega državnega tožilstva, kamor se vrača. Poleg tega državna tožilstva, od koder so državni tožilci v Posebni oddelek dodeljeni, začasno prostih mest dodeljenih državnih tožilcev ne morejo nadomestiti, saj začasno imenovanje na funkcijo državnega tožilca ni mogoče.

V izogib nejasnostim v praksi, se s predlagano spremembo četrtega odstavka na nedvoumen način določa vloga vodje Posebnega oddelka v postopku dodelitve (glede na predvideno možnost imenovanih državnih tožilcev tudi v postopku imenovanja in premestitve) državnih tožilcev, to je s podajo predhodnega mnenja. Predlagana sprememba naslova je redakcijske narave in je povezana z ustrežnejšim povzemanjem vsebine tega člena.

K 68. členu:

S predlagano spremembo 201. člena ZDT-1 se določa trajna premestitev policistov v Posebni oddelek. Veljavna ureditev, skladno s katero so bili v Posebni oddelek premeščeni javni uslužbenci s pooblastili policije za čas štirih let (z možnostjo podaljšanja), se v praksi ni v celoti izkazala kot ustrezna. Časovna omejitev premestitve lahko vpliva na videz dejanske neodvisnosti Posebnega oddelka od Policije. Slednje je bilo izpostavljeno tudi v Poročilu GRECO v 5. ocenjevalnem krogu (8. december 2017): »...Še ena pereča zadeva je povezana s položajem uslužbencev policije, ki delajo v Posebnem oddelku, saj je njihov status v času premestitve v Posebni oddelek nekako v sivem območju...«. S predlagano spremembo se bo tako okrepila neodvisnost Posebnega oddelka in odpravilo tveganje za nastanek situacij, ko bi se policisti Posebnega oddelka po vrnitvi na delo v policijo lahko znašli v delovnem okolju z osebami, ki so jih v Posebnem oddelku obravnavali v predkazenskem postopku kot osumljence. Predlagana ureditev pa bi odpravila tudi v praksi neustrezno rešena delovnopravna vprašanja začasno premeščenih javnih uslužbencev oziroma policistov. Slednji namreč zaradi statusa začasno premeščenih niso upravičeni do imenovanja v naziv, v katerem se opravljajo dela in naloge policistov v Posebnem oddelku, temveč se jim določijo le pravice glede na naziv za čas premestitve, kar ima za posledico, da policisti Posebnega oddelka na začasnih delovnih mestih, ki so praviloma višje ovrednotena od stalnih delovnih mest od koder so bili premeščeni, ne morejo napredovati v plačnem razredu oziroma nazivu, čeprav zato izpolnjujejo pogoje.

Iz drugega odstavka veljavnega 201. člena ZDT-1 izhaja, da policisti Posebnega oddelka lahko za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določata ZNPPol in ZKP. Ker je navedeno določbo mogoče razumeti tudi na način, da policisti pri izvajanju pooblastil niso nujno vezani na določbe ZNPPol in ZKP, se v predlaganem drugem odstavku črta beseda »lahko«.

S predlagano spremembo se za razliko od veljavne ureditve, skladno s katero so lahko v Posebni oddelek premeščeni ne le policisti iz Policije, temveč tudi javni uslužbenci iz drugih državnih organov, ki imajo pooblastila policije, določa, da so v Posebni oddelek lahko premeščeni le policisti, pri čemer se ohranja pogoj najmanj desetih let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil. V praksi se je namreč izkazalo, da je glede na naravo dela policistov Posebnega oddelka, strokovno najustreznejši kader ravno iz vrst Policije.

K 69. členu:

Predlagana sprememba je redakcijske narave in sledi predlagani spremembi prejšnjega člena, ki določa, da lahko delo policista v Posebnem oddelku opravlja le oseba, ki je bila premeščena iz Policije.

K 70. členu:

ZDT-1 notranjega pritožbenega postopka, kot ga določa ZNPPol v 137. do 156. členu oziroma 43. člen Zakona o finančni upravi,⁴⁹ zoper policiste Posebnega oddelka ne ureja. V primeru vloženih pritožb, navedbe iz le-teh rešuje vodja Posebnega oddelka v okviru določbe 200. člena ZDT-1, ki vodji Posebnega oddelka narekuje zagotavljanje in nadziranje zakonitosti, strokovne pravilnosti in pravočasnosti poslovanja Posebnega oddelka, kar predstavlja obliko permanentnega nadzora nad delom policistov Posebnega oddelka. Na proučitev potrebe po ureditvi posebnega pritožbenega postopka zoper delo policistov Posebnega oddelka je opozoril Varuh človekovih pravic RS v svojem poročilu za leto 2016. Ker tudi policisti Posebnega oddelka opravljajo naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, se s predlagano dopolnitvijo po vzoru ureditve kot velja za policiste in uradne osebe Finančne uprave RS, upošteva velikost Posebnega oddelka in povprečno število pritožb na letni ravni kot tudi položaj državnega tožilstva v sistemu delitve oblasti, vzpostavlja notranja pritožbena pot (postopek s pripombami in pritožbeni postopek) zoper delo policistov Posebnega oddelka z namenom nepristranske in strokovne preveritve zakonitosti ter strokovnosti njihovega dela. Na ta način se prizadeti osebi poleg formalnih (sodnih in upravnih) poti, ki so običajno dolgotrajne in pogosto drage, daje na voljo tudi druge, manj formalne pritožbene možnosti, ki so lahko učinkovitejše, predvsem pa hitrejše in cenejše.

K 202.a členu ZDT-1:

S ciljem jasne določitve kaj je predmet pritožbenega postopka v širšem smislu je navedeno, da je pripombe, v nadaljevanju pa tudi pritožbo mogoče podati, če posameznik meni, da je policist Posebnega oddelka pri izvrševanju policijskih pooblastil kršil njegove temeljne človekove pravice in svoboščine. Rok za podajo pripomb zoper delo policista Posebnega oddelka je prekluzivni rok, ki določa čas, v katerem mora biti opravljeno dejanje (45 dni), torej čas, v katerem mora posameznik posredovati pripombe, sicer se te ne obravnavajo. Glede na to, da prvi odstavek določa 45-dnevni rok, se pri oceni, ali so podane pripombe pravočasne, upošteva čas od dneva, ko naj bi policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil kršil človekove pravice in svoboščine.

Obravnava pripomb je na prvi stopnji predvidena v okviru Posebnega oddelka (s strani vodje Posebnega oddelka oziroma nje pooblaščenega državnega tožilca, ki državnotožilsko službo opravlja na Posebnem oddelku). Pri rešitvi se je izhajalo iz osnovnega izhodišča, da naj se reševanje spora primarno rešuje v organizacijski enoti, kjer je spor nastal, pri čemer se že v prvi fazi zagotavlja od policistov Posebnega oddelka neodvisna obravnava prejetih pripomb. Predlagana določba z namenom hitrega obravnavanja prejetih pripomb, na katero se v nadaljevanju veže tudi odločitev o vložitvi morebitne pritožbe, določa, da vodja Posebnega oddelka odgovor posreduje v roku 45 dni od dneva prejema pripomb, posameznik pa lahko nato vloži pritožbo v 14 dneh od prejema odgovora Posebnega oddelka.

K 202.b členu ZDT-1:

V pritožbenem postopku se ugotavljajo upravičenost uporabe in okoliščine izvrševanja policijskih pooblastil. Namen predlagatelja je v drugem odstavku posebej poudariti neodvisno, nepristransko in strokovno preverjanje pritožb. Hkrati predlagatelj poudarja pomen zagotavljanja pravice do sodelovanja in izjavljanja o pritožbenih navedbah in okoliščinah primera tako pritožniku kot tudi policistu Posebnega oddelka, zoper delo katerega je vložena pritožba, s čimer se dosega ustrežna raven kontradiktornosti pritožbenega postopka.

V pritožbenem postopku se uporabljajo pravila, predpisana v tem zakonu. Če postopek ni določen, se smiselno uporabljajo določbe ZUP, vendar ne v celoti, temveč le instituti, ki so določeni v predlaganem tretjem odstavku (pritožba, ustna obravnava, izločitev, stranka in njeno zastopanja, zapisnik, jezik v

⁴⁹ Uradni list RS, št. 25/14.

postopku, vročanje, roki in naroki, vrnitev v prejšnje stanje in dokazovanje). Predlagani četrti odstavek določa, da pritožbeni postopek ne pomeni upravne zadeve v smislu ZUP. Pritožbeni postopek je sui generis postopek, ki predstavlja alternativno reševanje spora do katerega pride med opravljanjem policijskih nalog zaradi domnevne kršitve temeljnih človekovih pravic in svoboščin. Pritožbeni postopek pomeni le eno od oblik nadzora nad izvajanjem pooblastil, ki so zaupana policistom Posebnega oddelka. Predlagatelj zakona je pri tem sledil dosednji sodni praksi, ki se nanaša na izpodbijanje izdanih posameznih aktov in na odločitev senata glede utemeljenosti pritožbenih očitkov v pritožbenem postopku zoper delo policistov, skladno s predhodno ureditvijo reševanja pritožb po določbi 28. člena Zakona o policiji.⁵⁰ Vrhovno sodišče RS (sklep I Up 660/2011, 17. 4. 2012) je v zvezi s tem navedlo, da *»obvestilo tožene stranke (Ministrstva za notranje zadeve) o zaključku pritožbenega postopka zoper delo policista po 28. členu ZPol ni upravni akt oziroma akt, ki bi se lahko izpodbijal v upravnem sporu«*. Glede odločitve senata o utemeljenosti pritožbe pa je Upravno sodišče RS (sklep U 194/2008, 13. 2. 2008) odločilo, da *»odločitev pritožbenega senata na podlagi 28. člena ZPol ni akt, ki se lahko izpodbija v upravnem sporu, ker gre za obliko alternativnega reševanja sporov znotraj uprave, ne pa za oblastveno odločanje v upravnem postopku. To pa ne pomeni, da posameznik, potem ko je postopek zaključen na podlagi šestega odstavka 28. člena ZPol, nima pod določenimi zakonskimi pogoji možnosti vložiti tožbe v upravnem sporu zaradi varstva človekovih pravic bodisi zoper sporno dejanje policista bodisi zoper dejanje tožene stranke (Ministrstva za notranje zadeve) v pritožbenem postopku po 28. členu ZPol, če gre za kršitev človekovih pravic in če stranki ni zagotovljeno drugo sodno varstvo.«* Zaradi navedenega na odločitev – rešitev v pritožbenem postopku – ni mogoče podati pritožbe, temveč je pritožbeni postopek zaključen.

ZUP v nekaterih primerih (na primer vrnitev v prejšnje stanje ...) zahteva izdajo posebnega sklepa in dopušča možnost pritožbe zoper ta sklep. Slednje v pritožbenem postopku ne bi bilo smiselno, saj tudi sicer ni mogoča pritožba zoper končno odločitev, zato se pritožba zoper procesne (vmesne) sklepe eksplicitno izključuje.

K 202.c členu ZDT-1:

Predlagana določba ureja sestavo pritožbene komisije, ki bo delovala na Vrhovnem državnem tožilstvu RS, in sicer bo komisija sestavljena iz vrhovnega državnega tožilca (opravljal bo naloge predsednika komisije), državnega tožilca okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku in strokovnjaka s področja policijskih pooblastil, s čimer se bo po mnenju predlagatelja zagotovila nepristranskost, objektivnost in strokovnost pritožbenega postopka. Člane komisije in njihove namestnike bo za obdobje šestih let imenoval generalni državni tožilec, pri čemer člani po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani.

K 202.č členu ZDT-1:

V predlagani določbi so določeni načini prenehanja mandata v komisiji, in sicer z iztekom dobe imenovanja, z odstopom člana, s prenehanjem ali razrešitvijo državnotožilske funkcije ter z nastopom določenih zakonskih razlogov, ki bi lahko vplivali na primernost za članstvo in posledično na neodvisnost in strokovnost dela komisije (izrečena disciplinska sankcija, kršitev etičnega kodeksa) oziroma za katere je šteti, da sami po sebi vplivajo na primernost za članstvo (pravnomočna obsodba za kaznivo dejanje).

K 202.d členu ZDT-1:

Predlagana določba poudarja, da mora biti odločitev komisije v odgovoru pritožniku vsebinsko obrazložena, in sicer po posameznih pritožbenih razlogih, če je bilo teh v pritožbi več. Odgovor komisije se pritožniku, vodji Posebnega oddelka in policistu Posebnega oddelka vroči osebno, skladno

⁵⁰ Uradni list RS, št. 66/09 – uradno prečiščeno besedilo, 22/10, 26/11 – odl. US, 58/11 – ZDT-1, 40/12 – ZUJF, 96/12 – ZPIZ-2, 15/13 – ZNPPol in 15/13 – ZODPol; ZPol.

z določili ZUP. Predlagani četrti odstavek določa rok za dokončanje postopka pred komisijo (90 dni), ki je instruktivne narave. Če v tem roku postopka zaradi objektivnih okoliščin (odsotnost strank, vročanje vabila po določenih ZUP ...) ni mogoče zaključiti, je lahko zaključen tudi pozneje.

K 202.e členu ZDT-1:

S predlagano določbo se na zakonski ravni določa vsebina evidence pripomb in pritožb, ki jo bo upravljal Posebni oddelek. Predvideno je, da bo evidenca obsegala: osebno ime policista Posebnega oddelka, zoper katerega je bila vložena pripomba ali pritožba, osebne podatke o vlagatelju pripombe ali pritožbe, razlog za vložitev pripombe ali pritožbe in povzetek odgovora (iz drugega odstavka 202.a člena in tretjega odstavka 202.d člena ZDT-1). Namen upravljanja evidence je spremljanje števila postopkov v zvezi s pripombami in pritožbami, kar bo omogočilo spremljanje upravičenosti uporabe posebnih pooblastil policistov Posebnega oddelka in na tej podlagi izvedbo morebitnih dodatnih ukrepov.

K 202.f členu ZDT-1:

Prvi odstavek opredeljuje, da so stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom, stroški proračuna. Glede na določbo drugega odstavka je povrnitev stroškov predvidena le v postopku s pritožbo pred komisijo in ne tudi v predhodnem postopku s pripombami, pri čemer imajo pravico do povrnitve stroškov iz naslova udeležbe v komisiji le zunanji člani pritožbene komisije, to je strokovnjak s področja policijskih pooblastil ter strokovnjaki iz drugega odstavka 202.d člena tega zakona, ki niso zaposleni v policiji ali na državnem tožilstvu, ne pa tudi stranke, priče in drugi v postopku udeleženi subjekti, na kar se jih opozori v vabilu ali pri prvem razgovoru. Višina, vrsta (sejtnina, povračilo potnih stroškov) in način povrnitve stroškov udeležbe bo določena z Državnotožilskim redom.

K 71. členu:

Ker se s predlagano spremembo 201. člena ZDT-1 določa trajna premestitev policistov v Posebni oddelek, ni več potrebe po izdaji podzakonskega akta s katerim se določa število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek (Odredba o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek⁵¹). Število policistov Posebnega oddelka bo tako kot za ostale javne uslužbenke državnih tožilstev določeno z aktom o sistemizaciji, ob upoštevanju zakonske zahteve, ki določa zaposlitev najmanj šestih policistov.

K 72. členu:

V času od uveljavitve ZDT-1 se je v praksi izkazalo, da je za izvajanje nekaterih nalog, za katere je zakon predvidel pristojnost SIC, ustrežneje določiti pristojnost drugih notranje organizacijskih enot Vrhovnega državnega tožilstva RS. Tako npr. evidentiranje pravnih problemov strokovne narave ter priprava in organiziranje usklajevanja in strokovnega sodelovanja pri njihovem obravnavanju izvaja Oddelek za kazenske zadeve, ki se primarno ukvarja s prekrškovnimi in kazenskimi zadevami, zagotavljanje strokovne pomoči, potrebne za strokovno in učinkovito delovanje državnih tožilcev, pa v praksi narekuje sodelovanje večih notranje organizacijskih enot, saj SIC v praksi izdaja le odredbe za postavitve izvedencev. Ker gre po mnenju predlagatelja v zgoraj opisanih primerih tudi sicer za vsebine, ki sodijo v okvir organizacije notranjega poslovanja Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki mora biti fleksibilna, se predlaga črtanje prve in četrte alineje veljavnega prvega odstavka 205. člena ZDT-1. V povezavi z veljavno drugo alinejo pa se na zakonski ravni predlaga dodatna umestitev pristojnosti SIC, ki se nanaša na razvoj potrebnih računalniških znanj za zaposlene na državnih tožilstvih.

K 73. členu:

⁵¹ Uradni list RS št. 95/11.

S predlagano spremembo prvega odstavka 206. člena ZDT-1 se črta vsebina, ki se nanaša na način posredovanja podatkov za potrebe vodenja evidence. Navedena vsebina je skladno z veljavnim tretjim odstavkom oziroma predlaganim drugim odstavkom tega člena, materija Državnotožilskega reda. Tudi sicer pa razvoj informacijske tehnologije v poslovanju državnih tožilstev že omogoča neposreden vnos zahtevanih podatkov v centralno evidenco preko informacijskega sistema Vpisnik.

Ker je bil drugi odstavek 206. člena ZDT-1, ki je določal izključno pristojnost državnih tožilcev, dodeljenih v SIC, za zadeve mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora razveljavljen (237. člen ZSKZDČEU-1), se s predlagano spremembo črtata tudi zadnja dva odstavka veljavnega 206. člena, ki določata pristojnost vodje SIC za podajo mnenja pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev v segmentu, ki se nanaša na zgoraj navedene naloge. Vodja SIC namreč nima vpogleda v konkretne zadeve drugih državnih tožilcev, podatki iz evidence iz prvega odstavka tega člena, brez predhodnega pregleda spisa, pa ne dajejo zadostne podlage za izdelavo mnenja, ki mora vključevati npr. tudi oceno uspešnosti in prizadevnosti. Po mnenju predlagatelja pa so tudi sicer merila, navedena v četrtem odstavku 206. člena ZDT-1, neustrezno izpostavljena glede na ostale okoliščine, ki se upoštevajo pri ugotavljanju kriterija delovne sposobnosti in strokovnega znanja, pri čemer Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe na podlagi 103. člena ZDT-1 sprejme Državnotožilski svet.

Predlagana vsebina drugega odstavka je zaradi prenehanja veljavnosti drugega odstavka tega člena redakcijske narave.

K 74. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 207. člena ZDT-1 se na nedvoumen način določa, da poravnalce, kot doslej, imenuje minister za pravosodje. Na slednje je skladno z veljavno ureditvijo moč le sklepati na podlagi določbe 211. člena ZDT-1, ki ministru daje pristojnost za razrešitev poravnalca.

V veljavnem drugem odstavku je predpisana zaveza upravnim enotam in samoupravnim lokalnim skupnostim, da, če je to potrebno, zagotovijo poravnalcem brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja. Ker navedena določba pojma brezplačne uporabe ne ureja, se v praksi komplementarno uporablja določba četrtega odstavka 68. člena Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti⁵², ki določa stroške, ki ne spadajo pod pojem brezplačne uporabe in katere je uporabnik, kljub brezplačni uporabi dolžan plačati (obratovalni stroški, stroški manjših vzdrževalnih del, stroški zavarovanj in drugi stroški za katere se stranki dogovorita s pogodbo). Ker je bil namen veljavne zakonske ureditve zagotoviti optimalne pogoje za delo poravnalcev, ki s svojim delom razbremenjujejo državna tožilstva in sodišča s tem, da v manj zahtevnih kazenskih zadevah vodijo postopke poravnavanja in da se izvrševanje »kaznovalne in reparacijske pravice« približa ljudem med drugim na način, da samoupravne lokalne skupnosti za potrebe poravnavanja poravnalcem brezplačno zagotovijo potrebne prostore, brez kakršnihkoli finančnih obveznosti, se s predlagano spremembo drugega odstavka na nedvoumen način določa, da poravnalci niso oproščeni le plačila najemnine, temveč tudi vseh stroškov povezanih z uporabo prostorov, ki jih imajo v brezplačni uporabi. Mnenja glede obsega oprostitev plačil oziroma stroškov so bila v preteklosti različna, zato velja zakonsko določbo izpopolniti tako, da postaja pojmovno enoznačna.

K 75. členu:

⁵² Uradni list RS, št. 11/18 in 79/18.

Predlagana dopolnitev 1. točke prvega odstavka 208. člena ZDT-1 je redakcijske narave in sledi predlagani spremembi 15. člena ZDT-1, ki območja narodnih skupnosti skladno z 11. členom Ustave RS veže na občine kot teritorialne enote.

Poravnalci so imenovani za območje višjih sodišče, od katerih dve višji sodišči obsegata tudi območja občin, kjer živita avtohtoni narodni skupnosti. Upošteva se s spremembo 4. točke prvega odstavka predlaga, da kandidat za poravnalca v izjavi navede tudi, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja na območju višjega sodišča, ki bo opredeljeno v javnem pozivu.

K 76. členu:

Ker veljavna ureditev na smiselno uporabo določb ZUP odkazuje le pri vodenju postopka imenovanja poravnalcev, medtem ko za postopek razrešitve postopka ne določa, se s predlagano spremembo 209. člena ZDT-1 na nedvoumen način določa smiselna uporaba ZUP tudi za vodenje postopka razrešitve.

K 77. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 210. člena ZDT-1, ki ureja vsebino imenika poravnalcev, se iz razloga uskladitve z določbo četrtega odstavka tega člena (sporočanje sprememb o naslovu stalnega ali začasnega prebivališča) kot tudi pogojev za imenovanje za poravnalca (znanje jezika narodnostne manjšine, zagotavljanje prostorov na območju višjega sodišča za katerega je poravnalec imenovan) širi nabor podatkov s podatki o naslovu prostorov, kjer poravnalec opravlja naloge poravnavanja, o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, medtem ko se črta podatek o poštnem naslovu, na katerem je poravnalec dosegljiv ter kontaktni številki telefaksa. Zlasti podatek o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča sta pomembna tudi za poslovanje državnih tožilcev pri določanju poravnalcev za obravnavo konkretne zadeve, pri čemer državna tožilstva do podatkov iz nejavnega dela imenika lahko dostopajo na podlagi 182. člena ZDT-1.

Predlagane spremembe drugega in četrtega odstavka 210. člena ZDT-1 so redakcijske narave, ki sledijo spremembi prvega odstavka tega člena.

K 78. členu:

Gre za prehodno določbo, ki podrobneje ureja novost predloga tega zakona, in sicer uvedbo ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji. Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki bodo nadaljevali z delom kot okrožni državni tožilci. Drugi odstavek je pomemben zaradi nemotenega napredovanja. Ker okrajni državni tožilci že po veljavni ureditvi lahko nastopajo pred okrožnimi sodišči in z namenom določitve ustreznega plačnega položaja državnih tožilcev, ki funkcijo opravljajo na prvi stopnji, se dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki uvrstijo v izhodiščni plačni razred, v katerega je uvrščena funkcija okrožnega državnega tožilca, pri čemer se varuje že doseženi plačni razred, v primeru, da bi bil z novo uvrstitvijo okrajni državni tožilec obravnavan slabše (primer, ko je okrajni državni tožilec dosegel 51. plačni razred, kar je več kot izhodiščni 50. plačni razred okrožnega državnega tožilca). Glede na siceršnjo pristojnost Državnotožilskega sveta pri imenovanju državnih tožilcev v plačne razrede in predvidne nove pristojnosti Državnotožilskega sveta pri imenovanju državnih tožilcev iz naslova napredovanja v višji naziv, je določeno, da bo ugotovitvene odločbe iz tega naslova izdal Državnotožilski svet.

Ker uveljavitev koncepta ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji pomeni ukinitve naziva okrajni državni tožilec, se s prehodno določbo ureja nadaljevanje že začelih razpisnih postopkov za prosta mesta okrajnega državnega tožilca (štejejo se kot postopki za imenovanje okrožnih državnih

tožilcev). Zaradi spremenjenih vstopnih pogojev za okrožnega državnega tožilca (namesto pogojev kot veljajo za okrožnega sodnika je predvideno izpolnjevanje pogojev za okrajnega sodnika) se določa prehodni režim tudi za že začete razpise za prosta mesta okrožnih državnih tožilcev. Glede na prehodno določbo 80. člena pa je dodatno pojasniti, da se bodo ti že začeti postopki, v preostalem sicer končali po dosedaj veljavnih predpisih (28. do 36. člen veljavnega ZDT-1).

S prehodno določbo se spreminja Priloga 3 ZSPJS, in sicer se črta vrstica, ki se nanaša na okrajnega državnega tožilca. Ureja pa se tudi preimenovanje dosedanjih »okrajnih državnih tožilcev« v drugih zakonih in podzakonskih aktih.

K 79. členu:

Pristojnost za sprejem podrobnejših meril za izbiro kandidatov se podeli Državnotožilskemu svetu. Merila mora v skladu s spremenjeno določbo 102. člena zakona objaviti na svoji spletni strani, pri čemer se merila pričnejo uporabljati šele od dneva objave.

K 80. členu:

Glede na predlagane spremembe v delu, ki se nanašajo na imenovanje državnih tožilcev, ukinitve ex lege napredovanja v višji naziv ob imenovanju za vodjo oziroma namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva (117. in 124. člen ZDT-1), dodelitve (61. člen ZDT-1), posledično tudi na predčasno prenehanje dodelitve (67. člen ZDT-1), na prenehanje funkcije in državnotožilske službe (74. v zvezi z 72. členom ZDT-1), na postopke imenovanja in razrešitve direktorjev državnih tožilstev (139. člen ZDT-1) ter generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS (140. člen ZDT-1), je posebej poudarjeno, da se pred začetkom uporabe tega zakona že začeti postopki imenovanja državnih tožilcev, vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev, dodelitve, prenehanja dodelitve, prenehanja funkcije in državnotožilske službe, imenovanja in razrešitev direktorja ter generalnega direktorja končajo po sedaj veljavnih predpisih.

K 81. členu:

S predlagano prehodno določbo, ki je potrebna zaradi združitve centralne kadrovske evidence in osebne evidence državnih tožilcev, se določa prehodno obdobje za prilagoditev nabora podatkov, ki jih narekuje spremenjeni 77. člen zakona.

K 82. členu:

Glede na predlagane spremembe, ki se nanašajo na podaljšanje mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta, se s predlagano prehodno določbo določa, da že izvoljena predsednik in podpredsednik Državnotožilskega sveta, delo opravljata do izteka mandata za katerega sta bila izvoljena.

K 83. členu:

Upošteva vsebinsko predlaganih sprememb zakona, ki se nanašajo na poslovanje Državnotožilskega sveta, predlagana določba narekuje uskladitev poslovnika Državnotožilskega sveta v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

K 84. členu:

Državni tožilci so na podlagi četrtega odstavka 117. člena in četrtega odstavka 124. člena ZDT-1 pridobili naziv višjega državnega tožilca ex lege. Z uveljavitvijo tega zakona državni tožilci ne bodo več pridobili višjega naziva po samem zakonu zaradi imenovanja na vodstveni položaj, medtem ko bodo naziv višjega državnega tožilca na podlagi 80. člena tega zakona pridobili državni tožilci, katerih postopki imenovanja na vodstvene položaje so se začeli pred uveljavitvijo tega zakona.

K 85. členu:

Prehodna določba določa šestmesečni rok po uveljavitvi zakona, v katerem morata biti izdani navodili iz petega odstavka 147. člena in petega odstavka 148. člena zakona. Zaradi pravočasne priprave navodil ter priprav na zajem podatkov v skladu z novimi navodili, se s predlaganim drugim odstavkom določa, da se letni programi dela, letna poročila in skupno letno poročilo pripravijo šele za naslednje leto po letu, v katerem se sprejme navodilo o pripravi letnega programa dela, kar pa ne vpliva na siceršnjo uveljavitev predlagane spremembe tretjega odstavka 148. člena ZDT-1, ki opušča predložitev letnih poročil SDT RS in Posebnega oddelka Državnemu zboru RS.

S predlaganim tretjim odstavkom se določa, da Državnotožilski svet pripravi prvo letno poročilo za preteklo leto, v letu, ki sledi sprejemu tega zakona.

K 86. členu:

Prehodna določba določa šestmesečni rok po uveljavitvi tega zakona v katerem mora generalni državni tožilec izdati klasifikacijski načrt, v katerem bodo določeni roki hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnih tožilstvih. Do sprejema novega klasifikacijskega načrta se uporabljajo roki hrambe kot izhajajo iz zakona in veljavnega klasifikacijskega načrta.

K 87. členu:

S predlagano določbo se določa šestmesečni rok v katerem mora generalni državni tožilec predpisati podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje in podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta. Do sprejema omenjenih oblik in vsebin se uporablja veljavna oblika.

K 88. členu:

V predlagani prehodni določbi se določa rok za objavo javnega natečaja za trajno premestitev policistov v Posebni oddelk ter status policistov Posebnega oddelka, ki v prehodnem obdobju že opravljajo naloge policistov navedenega oddelka.

K 89. členu:

Ker se s predlaganim novim 202.f členom predvideva določitev višine, vrste in načina povrnitve stroškov udeležbe članov pritožbene komisije, ki niso zaposleni na državnem tožilstvu, z Državnotožilskim redom, katerega vsebino mora minister uskladiti z določbami tega zakona v šestih mesecih po njegovi uveljavitvi, se s predlagano prehodno določbo določa rok treh mesecev po sprejemu sprememb in dopolnitev Državnotožilskega reda za imenovanje pritožbene komisije iz 202.c člena ZDT-1.

K 90. členu:

S predlagano prehodno določbo, ki je potrebna zaradi uskladitve nejavnega in javnega dela imenika poravnalcev, se določa prehodno obdobje za prilagoditev nabora podatkov, ki jih narekuje spremenjeni 210. člen zakona.

K 91. členu:

V skladu s predlaganim prvim odstavkom minister za pravosodje uskladi določbe podzakonskega akta iz petega odstavka 57. člena (Pravilnik o merilih za trajanje, primerih in pogojih dopusta državnih tožilcev⁵³), drugega odstavka 58. člena (Pravilnik o službenem oblačilu državnega tožilca⁵⁴), prvega odstavka 141. člena (Odredba o številu mest državnih tožilcev), tretjega odstavka 166. člena (Pravilnik

⁵³ Uradni list RS, št. 4/12 in 71/17.

⁵⁴ Uradni list RS, št. 88/11.

o priznanjih na področju pravosodja)⁵⁵ in petega odstavka 197. člena ZDT-1 (Pravilnik o organizaciji, obveščanju in delu Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije)⁵⁶ ter določbe Državnotožilskega reda (tretji odstavek 17. člena ZDT-1) z določbami tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Ker se s predlaganimi spremembami zakona iz razloga določitve trajne premestitve policistov v Posebni oddelek, predlaga tudi črtanje veljavnega 203. člena, v katerem je določena podlaga za sprejem podzakonskega akta s katerim se določa število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek, je v prehodnih določbah potrebno določiti prenehanje veljavnosti Odredba o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek.

K 92. členu:

Za uveljavitev zakona je predlagan splošni 15-dnevni *vacatio legis*. Uporaba pa je določena na tri mesece pozneje, kar je po presoji predlagatelja zakona primeren rok, do katerega je treba pripraviti vse potrebno za njegovo uporabo.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

⁵⁵ Uradni list RS, št. 25/19.

⁵⁶ Uradni list RS, št. 7/12.

15. člen
(jezik poslovanja)

(1) Državna tožilstva poslujejo v slovenskem jeziku.

(2) Na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, poslujejo državna tožilstva tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če stranka, ki živi na tem območju, uporablja ta jezik.

(3) Stroški, povezani z uporabo jezika pripadnikov italijanske in madžarske narodnosti pri poslovanju državnih tožilstev, se izplačajo iz sredstev za delo državnega tožilstva.

17. člen
(Državnotožilski red)

(1) Poslovanje tožilstev ureja zakon in Državnotožilski red.

(2) Državnotožilski red določa notranjo ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje, odvzem in prevzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, vsebino vpisnikov, imenikov in evidenc ter njihovo vodenje, obrazce za delo, obliko in vsebino žigov, štampiljk in znaka državnega tožilstva, obliko in vsebino službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju javnosti, stike s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, pravila glede opravljanja strokovnega nadzora, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, okvirna pravila hišnega reda in standarde za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih in preslikavah spisov, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, pravila o vodenju statistike in druga pravila v zvezi s poslovanjem državnih tožilstev.

(3) Državnotožilski red izda ministrica oziroma minister, pristojen za pravosodje (v nadaljnjem besedilu: minister) po predhodnem mnenju generalne državne tožilke Republike Slovenije oziroma generalnega državnega tožilca Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: generalni državni tožilec) in Državnotožilskega sveta.

(4) Če minister pri izdaji Državnotožilskega reda v celoti ali deloma ne upošteva predhodnega mnenja iz prejšnjega odstavka, svoje stališče obrazloži ter z obrazložitvijo seznaní generalnega državnega tožilca in Državnotožilski svet.

(5) Državnotožilski red se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

18. člen
(Državnotožilski svet)

(1) Državnotožilski svet je samostojen državni organ, ki opravlja naloge državnotožilske samouprave in upravne naloge, določene s tem zakonom, ter sodeluje pri zagotavljanju enotnosti pregona in varovanju samostojnosti državnih tožilcev.

(2) Državnotožilski svet je pristojen za imenovanje in razrešitev vodij okrožnih državnih tožilstev, ocenjevanje in napredovanje, premestitve, dodelitve in sodelovanje v postopku imenovanja državnih

tožilcev, dajanje mnenj k politiki pregona, ocenjevanje uspešnosti in učinkovitosti poslovanja državnih tožilcev, varovanje samostojnosti pri opravljanju državnotožilske službe in opravljanje drugih zadev v skladu s tem zakonom.

20. člen **(odložitev oziroma prekinitev izvršitve odločbe)**

(1) Če državni tožilec ugotovi, da je zaradi kršitve ustave, zakona ali mednarodne pogodbe dana podlaga za uporabo pravnega sredstva zoper izvršljivo sodno odločbo ali odločbo, izdano v upravnem ali kakšnem drugem postopku, lahko zahteva, da se izvršitev takšne odločbe odloži ali prekine, če bi z njeno izvršitvijo utegnile nastati nepopravljive škodljive posledice.

(2) Zahtevo za odložitev oziroma prekinitev izvršitve odločbe iz prejšnjega odstavka vloži državni tožilec, ki je upravičen uporabiti pravno sredstvo zoper takšno odločbo, pri sodišču oziroma drugem organu, ki je pristojen za dovolitev izvršbe, če le-ta že teče, pa pri organu, ki jo opravlja.

(3) Organ, pristojen za dovolitev izvršbe ali za izvršitev odločbe, lahko odloži dovolitev izvršbe oziroma prekine izvršbo do odločitve o pravnem sredstvu državnega tožilca.

(4) Odločba o odložitvi oziroma prekinitvi izvršbe neha veljati, če državni tožilec v 30 dneh od prejema odločbe ne vloži pravnega sredstva.

21. člen **(nastopanje pred sodišči)**

(1) Pred okrajnimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrajnega državnega tožilca.

(2) Pred okrožnimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Pred višjimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv višjega državnega tožilca.

(4) Pred Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno sodišče) lahko nastopajo samo vrhovni državni tožilci.

(5) Ne glede na drugi odstavek tega člena lahko pred okrožnimi sodišči nastopajo tudi okrajni državni tožilci, a le v okviru pooblastil, ki jih za določene vrste zadev, za posamezno zadevo, za določene vrste procesnih dejanj ali za posamezno procesno dejanje posebej določi vodja državnega tožilstva. Za posamezno procesno dejanje posebej lahko pooblasti okrajnega državnega tožilca za nastopanje pred okrožnim sodiščem tudi pristojni državni tožilec.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena lahko v postopku pred pritožbenim sodiščem druge stopnje po pooblastilu, ki ga za posamezno zadevo določi vodja pristojnega pritožbenega oddelka s soglasjem vodje pristojnega državnega tožilstva, nastopajo skupaj z višjim državnim tožilcem tudi okrajni oziroma okrožni državni tožilci, ki so vložili oziroma zastopali kazensko obtožbo v postopku na prvi stopnji.

(7) Ne glede na prvi do četrty odstavek tega člena lahko evropski tožilec ali evropska tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski tožilec) in evropski delegirani tožilec ali evropska delegirana tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski delegirani tožilec) nastopata pred vsemi sodišči v Republiki Sloveniji.

22. člen **(državnotožilska mesta, nazivi in položaji)**

(1) Državnotožilska služba se na državnotožilskih mestih opravlja v državnotožilskih nazivih okrajni državni tožilec, okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma na položajih okrajni državni tožilec svetnik, okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik.

(2) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu okrajnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv okrajnega državnega tožilca.

(3) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu okrožnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv okrožnega državnega tožilca.

(4) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem ali Vrhovnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu višjega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv višjega državnega tožilca.

(5) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na Vrhovnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu vrhovnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv vrhovnega državnega tožilca.

24. člen **(okrajni državni tožilec)**

Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na mesto okrajnega državnega tožilca, če izpolnjuje posebne pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrajnem sodišču (okrajni sodnik) po zakonu, ki ureja sodniško službo.

25. člen **(okrožni državni tožilec)**

Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na državnotožilsko mesto, ki se opravlja v državnotožilskem nazivu okrožni državni tožilec, če:

- izpolnjuje posebne pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrožnem sodišču (okrožni sodnik) po zakonu, ki ureja sodniško službo, ali
- je najmanj tri leta opravljala državnotožilsko službo v nazivu okrajni državni tožilec.

28. člen **(pravila postopka)**

Kolikor ta zakon ne določa drugače, se glede oblikovanja mnenja in predlaganja državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

30. člen **(razpisno gradivo)**

(1) Ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz naslednjega odstavka pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrlo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam kandidatov ministrstvo priloži te podatke o usposabljanju, delu, ocenah službe, priznanjih ali morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah kandidatov:

- pripravništvu, če je bilo opravljeno v pravosodju;
- pravniškem državnem izpitu;
- iz osebne evidence in osebne spisa kandidatov, ki so že opravljali službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem pravobranilstvu;
- za kandidata, ki je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja oziroma za kandidata, ki je bil javni uslužbenec, podatke, navedene v prejšnjih alinejah, iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih.

(3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo ministrstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi razpolagajo.

(4) Podatke, ki jih ni mogoče pridobiti na način iz prejšnjih odstavkov, predloži kandidat sam najpozneje v 15 dneh od prejema poziva ministrstva.

(5) Ministrstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja mnenja o ustreznosti kandidatov za razpisano mesto.

31. člen **(mnenje vodje državnega tožilstva)**

(1) Vodja državnega tožilstva najpozneje v 20 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo, oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, pri čemer se mora ravnati po kriterijih iz zakona, ki se uporablja za izbiro in napredovanje državnega tožilca. Mnenje vroči kandidatu, ta pa lahko nanj poda obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema mnenja.

(2) Najpozneje v osmih dneh po prejemu pripomb oziroma poteku roka iz prejšnjega odstavka vodja državnega tožilstva oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi kandidatovimi pripombami pošlje Državnotožilskemu svetu.

(3) Obrazložitev mnenja vodje o ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in oceno o strokovnem znanju, drugih sposobnostih in izkušnjah, ki se zahtevajo za opravljanje državnotožilske službe (v nadaljnjem besedilu: strokovna usposobljenost).

(4) Vodja državnega tožilstva lahko posebej navede, katere kandidate šteje kot najustreznejše za zasedbo prostega mesta, in to obrazloži.

32. člen **(mnenje Državnotožilskega sveta)**

(1) Nepopolne ali prepozne prijave, ki jih ni zavrlo ministrstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano državnotožilsko mesto, zavrže oziroma zavrne Državnotožilski svet.

(2) Državnotožilski svet v postopku podaje mnenja ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata.

(3) Na podlagi ugotovitev, ki temeljijo na razpisnem gradivu in mnenju vodje državnega tožilstva, lahko Državnotožilski svet opravi preizkuse strokovnega znanja, osebnih lastnosti, sposobnosti in veščin, ki so potrebni za opravljanje državnotožilske službe, psihološke preizkuse ter razgovore s kandidati, in oblikuje mnenje o predlogih za imenovanje. V mnenju razvrsti kandidate glede na oceno o primernosti za imenovanje in utemelji razloge za sprejeto razvrstitev.

(4) Mnenje iz prejšnjega odstavka vroči Državnotožilski svet kandidatu in vodji državnega tožilstva, pri katerem je prosto mesto razpisano. Kandidat in vodja državnega tožilstva lahko predložita obrazložene pripombe k mnenju v osmih dneh od njegovega prejema.

(5) Merila in metode za preizkus strokovne usposobljenosti in drugih sposobnosti kandidatov iz tretjega odstavka tega člena sprejme Državnotožilski svet.

33. člen **(dokončno mnenje Državnotožilskega sveta)**

(1) V osmih dneh po prejemu pripomb oziroma izteku roka iz zadnjega odstavka prejšnjega člena Državnotožilski svet oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi pripombami kandidata oziroma vodje državnega tožilstva pošlje ministru.

(2) Če se minister z dokončnim mnenjem ne strinja, mora v 15 dneh po njegovem prejemu obrazloženo zahtevati, da Državnotožilski svet po potrebi pridobi ter upošteva še dodatne podatke ali dokazila, ali da dopolni obrazložitev ali po določbah prejšnjega člena oblikuje novo dokončno mnenje.

(3) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članic oziroma članov (v nadaljnjem besedilu: član), mora minister vložiti predlog v skladu s tako sprejetim dokončnim mnenjem.

(4) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.

34. člen **(imenovanje)**

(1) Državne tožilce imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra.

(2) Vlada Republike Slovenije vroči odločbo o imenovanju vsem kandidatom, ki so se prijavi na prosto državnotožilsko mesto, če njihove prijave v razpisnem postopku niso bile zavržene oziroma zavrnjene. Če je sprožen upravni spor, mora pristojno sodišče odločiti najpozneje v 30 dneh.

(3) Akti o imenovanjih se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, državnotožilsko mesto, na katerega se oseba imenuje, ter naziv državnega tožilstva, pri katerem se oseba imenuje), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

35. člen

(prisega)

(1) Državni tožilec nastopi državno-tožilsko službo z dnem, ko pred predsednikom Vlade Republike Slovenije izreče to prisego: »Prisegam, da bom državno-tožilsko službo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«

(2) Po pooblastilu predsednika Vlade Republike Slovenije lahko državni tožilci izrečejo prisego pred ministrom.

(3) Državni tožilec ob napredovanju ne opravlja nove prisege.

(4) Generalni državni tožilec nastopi funkcijo, ko pred predsednikom Državnega zbora Republike Slovenije, vodja okrožnega državnega tožilstva pa pred predsednikom oziroma podpredsednikom Državno-tožilskega sveta, izreče to prisego: »Prisegam, da bom svojo funkcijo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«

36. člen (neuspešen razpis)

(1) Če je razpis za prosto državno-tožilsko mesto neuspešen, mora ministrstvo obvestiti vodjo državnega tožilstva, ki na podlagi predhodnega soglasja generalnega državnega tožilca v 30 dneh od prejema obvestila lahko predlaga ponovitev razpisa.

(2) Razpis je neuspešen, če se ni prijavil noben kandidat, če so bile vse prijave zavržene oziroma zavrnjene, če minister ne predlaga v imenovanje nobenega kandidata ali če predlagani kandidat ni imenovan.

37. člen (napredovanje)

(1) Z nastopom državno-tožilske službe pridobi državni tožilec pravico do napredovanja v skladu s pogoji, ki jih določa ta zakon.

(2) Napredovanje je lahko:

- v plačnih razredih znotraj razpona plačnih razredov za posamezen državno-tožilski naziv;
- v višji državno-tožilski naziv;
- na višje državno-tožilsko mesto;
- na položaj svetnika.

(3) O napredovanju v plačnih razredih, na položaj svetnika, v naziv okrožnega in višjega državnega tožilca odloča Državno-tožilski svet.

(4) O napredovanju v naziv vrhovni državni tožilec odloča Vlada Republike Slovenije na predlog Državno-tožilskega sveta.

(5) O napredovanju se odloča po izvedenem postopku ugotavljanja uspešnosti, kakovosti in strokovnosti dela državnega tožilca na predlog državnega tožilca ali pristojnega vodje državnega tožilstva.

(6) Napredovanje na višje državnotožilsko mesto se izvede smiselno po določbah prejšnjega oddelka tega zakona.

(7) Za izdelavo ocene državnotožilske službe je pristojen Državnotožilski svet.

(8) Če ta zakon ne določa drugače, se glede napredovanja državnih tožilcev, kriterijev za izbiro in napredovanje ter za ocenjevanje dela državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja sodniško službo.

56. člen **(pristojnost za odločanje)**

(1) O dodatkih in izplačilih za državne tožilce na okrožnem državnem tožilstvu odloča vodja tega tožilstva, za državne tožilce na Vrhovnem državnem tožilstvu pa generalni državni tožilec.

(2) O dodatkih in izplačilih za vodje okrožnih državnih tožilstev odloča generalni državni tožilec.

(3) O dodatkih in izplačilih za generalnega državnega tožilca odloča Državnotožilski svet.

61. člen **(dodelitev na drugo državno tožilstvo)**

(1) Državni tožilec je lahko, tudi brez soglasja, dodeljen, da opravlja državnotožilsko službo na drugem državnem tožilstvu za polni delovni čas ali za del polnega delovnega časa, če to narekujejo okoliščine, v katerih bi bilo sicer ogroženo ali onemogočeno pravočasno izvajanje nalog oziroma pristojnosti državnega tožilstva, zlasti zaradi izredno povečane delovne obremenitve ali odprave večjih zaostankov pri delu.

(2) Dodelitev brez soglasja po prejšnjem odstavku ni dopustna v času začasne nezmožnosti za delo zaradi bolezni, med nosečnostjo ali med starševskim dopustom in v drugih primerih, ko bi se z delom v drugem kraju bistveno poslabšale razmere za življenje ali zdravje državnega tožilca.

(3) Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ dve leti, s soglasjem državnega tožilca pa se lahko enkrat podaljša za največ dve leti.

(4) O dodelitvi in prenehanju dodelitve odloči generalni državni tožilec na predlog vodje državnega tožilstva, na katero bo državni tožilec dodeljen. Pri dodelitvah brez soglasja je treba zagotoviti primerljiv položaj državnih tožilcev glede na število in trajanje vseh prejšnjih dodelitev.

(5) Zoper odločitev se dodeljeni državni tožilec lahko pritoži v treh dneh od prejema odločbe. O pritožbi, ki ne zadrži izvršitve odločitve, odloči Državnotožilski svet v 15 dneh.

64. člen **(pravice pri dodelitvi na drugo državno tožilstvo)**

(1) Državni tožilec, ki je dodeljen na drugo državno tožilstvo, je lahko v tem času v celoti ali deloma oproščen opravljanja državnotožilske službe. O oprostitvi opravljanja državnotožilske službe odloča Državnotožilski svet.

(2) Dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo ne posega v naziv, položaj in plačo državnega tožilca, ki jih ima državni tožilec na mestu, na katero je imenovan, razen če ta zakon določa drugače.

(3) Pri premestitvah, dodelitvah na drugo državno tožilstvo ali prenehanju dodelitve lahko pristojni organ, ki je odločil o premestitvi oziroma dodelitvi, na predlog vodje državnega tožilstva, na katerem je državni tožilec opravljal državnotožilsko službo, odredi nadaljevanje dela v posameznih zadevah, za katere obstajajo posebej utemeljeni razlogi, da jih državni tožilec dokonča, vendar ne dalj kakor za tri mesece od dneva premestitve oziroma dodelitve.

68. člen **(pogoji in postopek za imenovanje)**

(1) Za nacionalnega predstavnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje (v nadaljnjem besedilu: Eurojust) in njegovega namestnika se lahko imenuje vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v višjega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrožni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv višjega državnega tožilca.

(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec ali okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v okrožnega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrajni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Za postopek imenovanja se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o dodelitvi državnega tožilca v organ.

(4) Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta. Pomočnika nacionalnega predstavnika imenuje Državnotožilski svet na predlog nacionalnega predstavnika.

71.c člen **(pogoji za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca)**

Za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca lahko kandidira vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT in pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah Evropske unije, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

71.d člen **(postopek in pogoji za imenovanje evropskega delegiranega tožilca)**

(1) Za evropskega delegiranega tožilca lahko kandidira državni tožilec, ki ima naziv ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv okrožnega državnega tožilca in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT ter pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah Evropske unije, ki obvezuje Republiko Slovenijo.

(2) Državnotožilski svet se po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca in mnenja vodje Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije do prijavljenih kandidatur opredeli in oblikuje predlog ter o tem obvesti prijavljene kandidate in ministrstvo. Ministrstvo predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca posreduje Vladi Republike Slovenije v seznanitev. Vlada Republike Slovenije predloži predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca EJT.

(3) Za postopek s pozivom in za oblikovanje predloga za imenovanje evropskega delegiranega tožilca se smiselno uporablja prejšnji člen.

9. oddelek

Prenehanje funkcije in razrešitev državnega tožilca

72. člen

(prenehanje funkcije)

(1) Državnemu tožilcu preneha funkcija:

1. z upokojitvijo, vendar najpozneje, ko dopolni 70 let starosti;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove službi državnega tožilca s pisno vlogo, ki se pošlje Vladi Republike Slovenije prek vodje pristojnega državnega tožilstva;
5. če se odpravi državno tožilstvo in državnemu tožilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje delo v drugem državnem tožilstvu;
6. če državni tožilec sprejme funkcijo, razen če gre za primere, ko mu državnotožilska funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe mirujejo v skladu s 46. členom tega zakona;
- 6.a če državni tožilec začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega tožilca;
7. če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi;
8. če mu je izrečena disciplinska sankcija prenehanja državnotožilske funkcije.

(2) Šteje se, da je razlog iz prejšnjega odstavka nastopil:

- iz 1. točke: s potekom leta, v katerem je državni tožilec dosegel starostno mejo za upokojitev;
- iz 2. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 3. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 5. točke: z dnem prenehanja dela državnega tožilstva;
- iz 7. točke: z dnem, ko je državnemu tožilcu vročena dokončna negativna ocena;
- iz 8. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

(3) Državnotožilska funkcija iz razloga po:

- 4. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem, ki je določen z odločbo o prenehanju, najpozneje pa 60. dan po prispetju vloge o odpovedi na Vlado Republike Slovenije;
- 6. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa funkcije;
- 6.a točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa dela, ki ni združljivo z državnotožilsko funkcijo.

74. člen

(ugotovitvena odločba)

(1) O nastopu razlogov za prenehanje državnotožilske funkcije pristojni vodja državnega tožilstva obvesti Vlado Republike Slovenije, ki izda ugotovitveno odločbo o prenehanju državnotožilske funkcije.

(2) O prenehanju državnotožilske funkcije državnemu tožilcu, ki je bil imenovan za evropskega tožilca ali evropskega delegiranega tožilca, ministrstvo obvesti EJT.

77. člen **(osebna evidenca državnih tožilcev)**

(1) Za urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter omogočanje opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave, ministrstvo upravlja osebno evidenco državnih tožilcev ter obdeluje podatke v njej.

(2) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje osebna evidenca, v slednjo vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepíše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih postopkih.

(3) Osebna evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(4) V osebni evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki:

1. ime in priimek, datum rojstva, EMŠO, stalno prebivališče, šolanje, izobraževanje in znanje tujih jezikov;
2. odločbe o imenovanju državnega tožilca;
3. podatki o uspešnosti v času študija;
4. podatki o pripravništvu;
5. ocene državnotožilske službe in podatki o učinkovitosti državnotožilskega dela;
6. evidenco napredovanj;
7. odločitve disciplinskih organov;
8. podatki o vloženi nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
9. podatke o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njimi;
10. podatke o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem.

(5) Podatki iz osebne evidence so tajni, razen podatkov iz 2. in 6. točke prejšnjega odstavka. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, glede katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi osebna evidenca in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno posredovati ministrstvu, če podatki niso javno dostopni. Vodje državnih tožilstev morajo ministrstvu dvakrat letno posredovati podatke o obsegu državnotožilskega dela, ki jih ministrstvo lahko uporablja za izvajanje nalog pravosodne uprave, ki jih določa zakon. Državno pravobranilstvo posreduje ministrstvu podatke iz 10. točke prejšnjega odstavka.

(6) Podatki iz osebne evidence se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave.

(7) Pravico do brezplačnega vpogleda v podatke osebne evidence ima državni tožilec, na katerega se podatki nanašajo, Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec in vodja državnega tožilstva, zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Podatki iz 1., 5. in 7. točke prvega odstavka se pošiljajo in vračajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«.

(8) Podatki iz osebne evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

78. člen **(centralna kadrovska evidenca)**

(1) Centralno kadrovsko evidenco za državne tožilce in javne uslužbence državnega tožilstva upravlja Vrhovno državno tožilstvo.

(2) Centralna kadrovska evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(3) V centralni kadrovski evidenci se obdelujejo:

1. identifikacijski podatki (ime in priimek, naslov prebivališča ter EMŠO);
2. podatki o službenem razmerju za državnega tožilca (datum nastopa državnotožilske službe) oziroma delovnem razmerju za javnega uslužbenca (vrsta delovnega razmerja – za določen ali za nedoločen čas; datum sklenitve delovnega razmerja);
3. podatki o sedanjem delovnem mestu oziroma položaju in o prejšnjih delovnih mestih, dodelitvah oziroma položajih v organih;
4. podatki o imenovanjih, napredovanjih in veljavnem nazivu oziroma položaju;
5. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja in o opravljenih strokovnih izpiti in preizkusih znanja ter drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
6. podatki o izkušnjah na področju evropskih zadev ali mednarodnega sodelovanja;
7. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni dobi, pokojninski dobi in službeni dobi;
8. podatki o izvrševanju funkcij, o sodelovanju v projektnih skupinah in o opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
9. za javnega uslužbenca podatki o letnih ocenah;
10. podatki o priznanjih in nagradah;
11. podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski ali odškodninski odgovornosti;
12. za javnega uslužbenca podatki o dokončni ugotovitvi nesposobnosti;
13. podatki o prenehanju službenega razmerja za državnega tožilca oziroma delovnega razmerja za javnega uslužbenca;
14. kratek življenjepis, če tako želi oziroma s tem soglaša državni tožilec oziroma javni uslužbenec;
15. podatki o dovoljenju za dostop do tajnih podatkov;
16. podatki, potrebni za obračun plače, in
17. drugi podatki v skladu z zakonom.

(4) Zbirka dokumentov, ki se nanašajo na podatke iz prejšnjega odstavka, se obdeluje na državnem tožilstvu, kjer državni tožilec opravlja državnotožilsko službo oziroma kjer javni uslužbenec dela, lahko pa tudi v centralni kadrovski evidenci.

(5) Oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovski evidenci, ima vselej pravico zahtevati brezplačni vpogled v podatke, ki se nanašajo nanjo in zahtevati popravek, če so podatki napačni.

(6) Podatki iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na državne tožilce, se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, podatki, ki se nanašajo na javne uslužbence, pa tudi za izvajanje politike upravljanja s kadrovskimi viri, za obračun plač in izvajanje drugih obveznosti delodajalca ter za odločanje o pravicah in obveznostih iz delovnih razmerij.

(7) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje centralna kadrovska evidenca, v slednjo brezplačno vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepíše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih postopkih.

(8) Državnotožilski svet lahko od upravljavca centralne kadrovske evidence zahteva, da mu brezplačno posreduje podatke iz centralne kadrovske evidence v obsegu, kot jih potrebuje za izvajanje svojih zakonitih pristojnosti.

(9) Podatki iz centralne kadrovske evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

80. člen **(disciplinske kršitve)**

(1) Državnemu tožilcu, ki je z naklepom ali iz malomarnosti kršil državnotožilske dolžnosti, predpisane z zakonom in Državnotožilskim redom, se lahko izreče disciplinska sankcija.

(2) Dejanja, ki pomenijo kršitev državnotožilske dolžnosti, so:

1. dejanje, ki ima zakonske znake kaznivega dejanja, storjenega pri opravljanju državnotožilske funkcije;
2. neizpolnitev ali odklonitev izvršitve državnotožilske dolžnosti brez zakonitega razloga;
3. nevestno, nepravočasno, neustrezno ali malomarno opravljanje državnotožilske službe;
4. ravnanje v nasprotju s splošnimi navodili, izdanimi po določbah tega zakona;
5. nezakonito ali nesmotrno razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi;
6. izdajanje uradne ali druge tajnosti, določene z zakonom ali Državnotožilskim redom;
7. zloraba položaja ali prekoračitev uradnih pooblastil;
8. zloraba pravice do odsotnosti z dela;
9. nedoseganje pričakovanih delovnih dosežkov po obsegu, kakovosti ali uspešnosti ali pričakovanega časa za posamezna procesna opravila več kakor tri mesece zaporedoma iz neopravičenih razlogov;
10. kršitev z zakonom in Državnotožilskim redom določenega vrstnega reda oziroma prednostnega obravnavanja zadev;
11. opustitev obvestila o prekoračitvi pričakovanega časa za rešitev zadeve, določenega z merili za kakovost dela državnih tožilcev, ali opustitev dolžne uporabe pospešitvenega pravnega sredstva ali opustitev obvestila vodji državnega tožilstva o uporabi pospešitvenega pravnega sredstva;
12. opustitev obvestila o zadevah posebej hudih kaznivih dejanjih, o zadevah, ki so širšega javnega pomena, ki imajo posebno odmevnost, o zahtevnih pravnih vprašanjih, ki so pomembna za državnotožilsko in sodno prakso, o stanju teh zadev in načrtovanih ukrepih ter opustitev obvestila in posredovanja spisov zadeve, glede katere so podani razlogi za dodelitev Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije ali Posebnemu oddelku;

13. opravljanje funkcij, dela ali dejavnosti, ki so po ustavi in zakonu nezdržljive z državnotožilsko funkcijo;
14. kršitev določb o omejitvi pravice do stavke;
15. opustitev obvestila vodji državnega tožilstva o sprejemu dela zaradi ocene nezdržljivosti z državnotožilsko funkcijo;
16. opustitev sporočila o podanih zakonskih razlogih za izločitev državnega tožilca ali nadaljevanje dela v zadevi, v kateri obstaja izločitveni razlog;
17. vnaprejšnje javno izražanje v tožilski zadevi, o kateri na državnem tožilstvu še ni dokončno oziroma na sodišču še ni pravomočno odločeno oziroma v kateri je vloženo izredno pravno sredstvo, v nasprotju z zakonom;
18. vedenje ali ravnanje državnega tožilca, ki je v nasprotju s samostojnostjo državnega tožilca ali tožilstva ali s katerim se krši ugled poklica državnega tožilca;
19. neprimerno, nedostojno ali žaljivo obnašanje ali izražanje do posameznikov, državnih organov in pravnih oseb v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe ali zunaj nje;
20. oviranje delovanja državnega tožilstva zaradi uveljavljanja lastnih pravic;
21. sprejemanje daril ali drugih koristi v zvezi z državnotožilsko službo, izraba položaja ali ugleda državnega tožilstva zaradi uveljavljanja pravic ali koristi;
22. nepredložitev ali nepravočasna predložitev podatkov o premoženjskem stanju;
23. zanemarjanje ali opustitev mentorskih nalog;
24. nespoštovanje izdanih odločb o premestitvi ali dodelitvi državnega tožilca;
25. onemogočanje ali oviranje izvajanja določb zakona o strokovnem nadzoru nad delom, pravosodnem nadzoru in nadzorstvenih pritožbah;
26. poslovanje z drugimi organi, strankami, njihovimi pooblaščenici in drugimi osebami v nasprotju z določbami zakona ali Državnotožilskega reda;
27. neupoštevanje ukrepov za redno in učinkovito opravljanje nalog državnega tožilstva;
28. kršitev ali opustitev ukrepov po posebnih programih reševanja zadev;
29. neizpolnjevanje dolžnosti strokovnega izobraževanja;
30. kršitev predpisov o varstvu in zdravju pri delu, ter o varstvu pred požarom in eksplozijo ali ukrepov za zagotavljanje varnosti na državnem tožilstvu v skladu z Državnotožilskim redom in drugimi podzakonskimi predpisi;
31. kršitev določb podzakonskega akta o uporabi službenega oblačila.

(3) Hujše disciplinske kršitve po tem zakonu so dejanja po 1., 2., 3., 4., 6., 7., 9., 13., 14., 16., 17., 21., 22., 24., 25., 27. in 28. točki prejšnjega odstavka, dejanje po 5. točki prejšnjega odstavka le, če gre za nezakonito razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi, dejanje po 12. točki prejšnjega odstavka pa le, če je zaradi tega prišlo do opustitve ukrepov vodje državnega tožilstva, ki bi bili potrebni glede na pomen zadeve, ter dejanje po 18. točki prejšnjega odstavka, če ima hujše posledice za samostojnost oziroma ugled poklica državnega tožilca.

(4) Če minister po določbah tega zakona predlaga Vladi Republike Slovenije razrešitev državnega tožilca zaradi pravomočne obsodbe za kaznivo dejanje, vlada pa ga ne razreši, mora minister podati zahtevo za uvedbo disciplinskega postopka.

92. člen

(uvedba postopka)

(1) Disciplinski postopek se uvede z vložitvijo predloga za opravo preiskovalnih dejanj ali z neposredno vložitvijo obrazloženega predloga za izrek disciplinske sankcije.

(2) Pobudo za uvedbo disciplinskega postopka lahko podajo vodja državnega tožilstva, pri katerem državni tožilec opravlja državno-tožilsko službo, generalni državni tožilec, Državno-tožilski svet in minister.

(3) Če disciplinski tožilec ne uvede postopka, mora o razlogih obvestiti pobudnika. Če ta vztraja pri pobudi, dokončno odloči o uvedbi postopka disciplinsko sodišče prve stopnje.

(4) Zahtevo za uvedbo disciplinskega postopka lahko podajo generalni državni tožilec, Državno-tožilski svet in minister. Na podlagi pisno vložene zahteve iz prejšnjega stavka mora disciplinski tožilec zahtevati uvedbo disciplinskega postopka.

(5) Ob vložitvi predloga za izrek disciplinske sankcije lahko generalni državni tožilec glede na naravo in težo očitane disciplinske kršitve izreče državnemu tožilcu začasno odstranitev iz državno-tožilske službe v skladu s tem zakonom.

(6) O uvedbi disciplinskega postopka zoper državnega tožilca, ki je bil imenovan za evropskega delegiranega tožilca, pristojni disciplinski organ obvesti EJT.

97. člen **(sestava in mandat)**

(1) Državno-tožilski svet ima devet članov, ki so imenovani oziroma izvoljeni za šest let in po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno izvoljeni oziroma imenovani.

(2) Državno-tožilski svet sestavljajo:

- štiri člani, ki jih izvolijo državni tožilci izmed državnih tožilcev, ki nimajo vodstvenih položajev, in sicer po enega izmed tistih, ki imajo naziv vrhovnega državnega tožilca, višjega državnega tožilca, okrožnega državnega tožilca in okrajnega državnega tožilca;
- štiri člani, ki jih izvoli Državni zbor Republike Slovenije na predlog predsednika republike izmed pravnih strokovnjakov;
- en član, ki ga imenuje minister izmed vodij okrožnih državnih tožilstev.

98. člen **(predsednik in podpredsednik)**

(1) Predsednika in podpredsednika Državno-tožilskega sveta izvolijo člani z dvotretjinsko večino glasov s tajnim glasovanjem za dve leti, po poteku mandata pa ne moreta biti ponovno izvoljena.

(2) Delo Državno-tožilskega sveta vodi predsednik, v njegovi odsotnosti pa podpredsednik Državno-tožilskega sveta.

102. člen **(pristojnosti Državno-tožilskega sveta)**

(1) Državno-tožilski svet ima te pristojnosti:

- daje mnenje k politiki pregona državnega tožilstva;
- daje pobude za sprejetje ali spremembo splošnih navodil;
- podaja mnenja o predlogih za imenovanje državnih tožilcev;
- izdeluje ocene državno-tožilske službe in odloča o napredovanju državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;

- podaja predlog za imenovanje generalnega državnega tožilca in mnenje k imenovanju njegovega namestnika ter imenuje vodje okrožnih državnih tožilcev in njihove namestnike;
- odloča o premestitvah in dodelitvah državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;
- odloča o nezdržljivosti funkcije državnega tožilca;
- daje mnenje k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva in mnenje Državnemu zboru Republike Slovenije o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev;
- sprejme merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in merila za uspešnost pregona državnih tožilcev;
- daje mnenje k številu mest državnih tožilcev na državnih tožilstvih;
- daje mnenje k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilcev;
- daje mnenje o izvedbi pravosodnega nadzora;
- predlaga ali zahteva odpravo kršitve oziroma odpravi kršitev, s katero je bila prizadeta samostojnost državnega tožilca, in po potrebi objavi svojo ugotovitev;
- imenuje in razrešuje disciplinske organe po tem zakonu;
- sprejme merila in metode za preizkus strokovne usposobljenosti in drugih sposobnosti kandidatov;
- na predlog vodje Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije odloča o predlogu za dodelitev državnega pravobranilca za opravljanje zahtevnejših strokovnih del na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije;
- sprejme Kodeks državnotožilske etike;
- imenuje Komisijo za etiko in integriteto;
- daje soglasje k politiki zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev in spremlja njeno uresničevanje;
- predlaga spremembe ali dopolnitve politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev.
- odloča o drugih zadevah, če zakon tako določa.

(2) Podatke, ki se nanašajo na posameznika, Državnotožilski svet hrani 15 let po dnevu prenehanja funkcije oziroma razrešitve, nato se arhivirajo v skladu z zakonom, ki ureja arhivska gradiva in arhive.

103. člen **(merila za kakovost in uspešnost)**

(1) Državnotožilski svet merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in merila za uspešnost pregona državnih tožilcev sprejme na predlog generalnega državnega tožilca.

(2) Z merili za kakovost dela državnih tožilcev se določijo okvirni kriteriji za oceno strokovnosti dela državnih tožilcev, vključno z določitvijo predvidenega časa za reševanje posamezne vrste zadev in za tipična procesna dejanja.

(3) Z merili za uspešnost pregona državnih tožilcev se določi delež zadev v določenem časovnem obdobju, v katerih se glede na naravo kaznivega dejanja, vrsto postopka in politiko pregona pričakuje rešitev z odloženim pregonom, poravnavanjem, kaznovalnim nalogom, skrajšanimi postopki, vložitev obtožnega akta, obsodilna sodba, vrsta in višina izrečene sankcije. Prav tako se določijo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona.

105. člen **(odločanje)**

(1) Državnotožilski svet odloča na sejah.

(2) Odločitve sprejema z večino glasov vseh članov. Z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloča o podajanju predloga za imenovanje generalnega državnega tožilca, o oblikovanju liste treh kandidatov za imenovanje evropskega tožilca, o sprejetju meril za kakovost dela in o mnenju k skupnemu letnemu poročilu.

(3) Sejo Državnotožilskega sveta skliče predsednik, v njegovi odsotnosti pa podpredsednik Državnotožilskega sveta. Če tako pisno zahtevajo najmanj štirje člani sveta ali generalni državni tožilec, mora sejo sklicati najpozneje v osmih dneh po prejemu zahteve.

(4) Odločitve Državnotožilskega sveta, ki se nanašajo na položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev, morajo biti obrazložene in po izkazani vročitvi objavljene na spletni strani Državnotožilskega sveta v anonimizirani obliki.

(5) Državnotožilski svet pošilja vabila in dnevne rede za seje generalnemu državnemu tožilcu, ki ima pravico udeležiti se seje ter dati svoja stališča in predloge o obravnavnih zadevah.

(6) Državnotožilski svet k obravnavanju zadev državnotožilske ali pravosodne uprave, imenovanja vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilcev, skupnega letnega poročila, predlogov zakonov in predloga skupnega finančnega načrta za državna tožilstva povabi ministra, ki ima pravico udeležiti se seje ter dati svoja stališča in predloge o obravnavnih zadevah.

(7) Državnotožilski svet k obravnavanju vprašanj iz svoje pristojnosti lahko povabi predstavnike sodišč in drugih državnih organov, institucij, društev in drugih nevladnih organizacij, ki delujejo na posameznih področjih, povezanih z izvrševanjem pristojnosti državnih tožilcev.

106. člen

(dostop do podatkov in varovanje tajnosti)

(1) Člani Državnotožilskega sveta imajo pravico dostopa do vsebine osebnih, tajnih ali drugih zaupnih podatkov (poslovna skrivnost, zaupno razmerje) iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov in druge dokumentacije državnih tožilcev, če jih potrebujejo za izvajanje svojih pristojnosti ali nalog po tem zakonu.

(2) Člani Državnotožilskega sveta dostopajo do vsebine podatkov iz prejšnjega odstavka v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve. Če je glede na naravo slednje mogoče, svet določi posameznega člana, ki opravi ustrezen vpogled ali uporabi podatke za pripravo osnutka gradiva na način, ki čim manj posega v interese postopkov, tajnosti postopkov ali zasebnost oseb.

(3) Člani sveta morajo kot tajnost varovati vsebino podatkov iz prejšnjih odstavkov, razen če zakon določa ali dopušča, da se gradivo posreduje drugemu organu ali javnosti.

108. člen

(strokovna služba)

(1) Strokovna in administrativna dela za Državnotožilski svet opravi strokovna služba Državnotožilskega sveta.

(2) Za vodjo strokovne službe Državnotožilskega sveta je lahko dodeljen državni tožilec z nazivom višjega ali vrhovnega državnega tožilca.

(3) Zahtevnejša strokovna in administrativna dela za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti in uspešnosti dela državnih tožilstev na predlog Državnotožilskega sveta lahko opravlja tudi ministrstvo.

109. člen **(finančna sredstva)**

(1) Članom Državnotožilskega sveta pripada za udeležbo na njegovih sejah sejnina in povračilo stroškov, katerih višina se določi s poslovníkom. Ne glede na prvi odstavek 107. člena tega zakona mora Državnotožilski svet predhodno pridobiti soglasje ministra, pristojnega za finance, za sprejem dela poslovníka, ki ureja višino sejnine in povračilo stroškov.

(2) Obseg finančnih sredstev za delo Državnotožilskega sveta in njegove strokovne službe se v okviru proračuna Republike Slovenije zagotavlja pri neposrednem proračunskem uporabniku Državnotožilskemu svetu.

111. člen **(imenovanje generalnega državnega tožilca)**

(1) Generalnega državnega tožilca imenuje Državni zbor Republike Slovenije na obrazložen predlog Državnotožilskega sveta po predhodni pridobitvi mnenja Vlade Republike Slovenije za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(3) Za generalnega državnega tožilca je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv vrhovnega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva vrhovni državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(4) Generalni državni tožilec je vodja Vrhovnega državnega tožilstva.

117. člen **(imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva)**

(1) Vodjo okrožnega državnega tožilstva imenuje Državnotožilski svet, na obrazložen predlog ministra po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, naziv državnega tožilstva, pri katerem bo opravljala funkcijo, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(3) Za vodjo okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca.

(4) Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

122. člen
(imenovanje in usposabljanje)

(1) Državnotožilskemu svetu ni treba imenovati kandidata, ki ga je predlagal minister, niti ni vezan na mnenje generalnega državnega tožilca.

(2) Vodja okrožnega državnega tožilstva mora najpozneje v šestih mesecih od imenovanja opraviti program usposabljanja za vodstveno funkcijo v okviru Centra za izobraževanje v pravosodju, ki mora v zvezi s tem glede izvedbe organizacije in določitve vsebine programa usposabljanja za vodstveno funkcijo predhodno pridobiti soglasje ministra. Po opravljenem usposabljanju predloži Državnotožilskemu svetu in ministru potrdilo o tem. Če strokovnega usposabljanja ne opravi v predpisanem roku, mu funkcija vodje preneha.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva ne preneha, če vodja, ki iz opravičenih razlogov ni mogel opraviti programa usposabljanja do izteka zakonskega roka, pred iztekom tega roka vloži prošnjo za njegovo podaljšanje. O prošnji vodje okrožnega državnega tožilstva odloči generalni državni tožilec. Če prošnji ni ugodeno, se vodja lahko pritoži v osmih dneh od vročitve odločitve o prošnji. O pritožbi odloči državnotožilski svet. Z dnem pravnomočnosti odločbe o zavrženju ali zavrnitvi prošnje za podaljšanje roka iz prejšnjega odstavka funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva preneha.

(4) Vsebino in trajanje programa za vodstveno funkcijo s podzakonskim aktom predpiše minister.

124. člen
(namestnik vodje okrožnega državnega tožilstva)

(1) Vodja okrožnega državnega tožilstva ima namestnika, ki ga na obrazložen predlog vodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, imenuje Državnotožilski svet za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Namestnik vodje državnega tožilstva opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva, če je ta odsoten ali zadržan, v drugih primerih pa na podlagi in v okviru pooblastila, ki ga za obravnavanje posameznih zadev državnotožilske uprave lahko izda vodja okrožnega državnega tožilstva.

(3) Okrožno državno tožilstvo, pri katerem je določeno najmanj 50 državnotožilskih mest, ima lahko dva namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva.

(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za višjega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(5) V preostalem se za imenovanje namestnika vodje državnega tožilstva uporabljajo določbe tega zakona o vodji državnega tožilstva.

125. člen
(začasno vodenje)

(1) Če nihče ni imenovan na mesto vodje državnega tožilstva, če je vodji funkcija prenehala ali je bil razrešen funkcije vodje ali je suspendiran, opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva kot začasni vodja namestnik vodje državnega tožilstva.

(2) Če v primeru iz prejšnjega odstavka ni namestnika vodje državnega tožilstva ali ne more opravljati svojih funkcij in nalog, Državnotožilski svet na predlog ministra določi državnega tožilca tega ali drugega državnega tožilstva, ki bo začasno vodil državno tožilstvo za dobo šestih mesecev (začasno vodenje). Za določitev začasnega vodje okrožnega državnega tožilstva minister pridobi predhodno mnenje generalnega državnega tožilca. Začasno vodenje se lahko podaljša največ za šest mesecev.

(3) Za začasno vodenje okrožnega državnega tožilstva se lahko določi državni tožilec, ki ima najmanj naziv okrožnega državnega tožilca, za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva pa le vrhovni državni tožilec.

(4) Začasno vodenje ne vpliva na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni tožilec, preden je bil imenovan za začasnega vodjo.

135. člen (pritožbeni kolegij)

(1) Usklajevanje državnotožilske prakse pri vlaganju pravnih sredstev (pritožbena politika) se zagotavlja na kolegiju vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev ter članov pritožbenih oddelkov okrožnih državnih tožilstev, ki ga skliče generalni državni tožilec najmanj enkrat na tri mesece.

(2) Pri delu pritožbenega kolegija sodelujejo drugi državni tožilci in strokovni sodelavci, za katere tako odloči generalni državni tožilec.

(3) Pritožbeni kolegij in razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva imata lahko skupno sejo, če tako odloči generalni državni tožilec.

136. člen (državnotožilsko osebje)

(1) Državnotožilsko osebje so generalni direktor, direktorji, strokovni sodelavci, pripravniki in drugi javni uslužbenci državnega tožilstva.

(2) Število in vrste delovnih mest državnotožilskega osebja za posamezno državno tožilstvo se določijo v skladu s predpisi, ki urejajo kadrovske načrte za pravosodne organe.

(3) Pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, se posebej predvidi ustrezno število mest državnotožilskega osebja, ki izkazuje višjo raven znanja teh jezikov.

(4) Državnotožilsko osebje mora med stavko opravljati vsa dela in naloge, ki zagotavljajo nemoteno delovanje državnega tožilstva v zadevah, ki so po naravi stvari prednostne, nujne, hitre, vezane na zakonske ali drugačne roke oziroma na delo drugih organov ter druge naloge, s katerimi se preprečuje nastanek škode za postopke, v katerih deluje ali sodeluje državno tožilstvo.

(5) V okviru izobraževalnih programov morajo vsi javni uslužbenci državnega tožilstva v enem letu po sklenitvi pogodbe o zaposlitvi pred komisijo Centra za izobraževanje v pravosodju (izpitna komisija)

opraviti izpit iz poznavanja določil Državnotožilskega reda. Opravljanje izpita je za javne uslužbence državnega tožilstva brezplačno. Izpitno komisijo sestavljata dva predstavnika ministrstva in en državni tožilec.

(6) Če javni uslužbenec izpita ne opravi uspešno tudi pri ponovnem preizkusu v nadaljnjih treh mesecih, se šteje, da ne izpolnjuje pogojev za delovno mesto, ki ga zaseda.

(7) Center za izobraževanje v pravosodju zaradi zagotavljanja izvedbe izpitov, spremljanja stanja glede izvajanja izpitov in izdajanja ustreznih potrdil obdeluje podatke o kandidatih oziroma kandidatkah za opravljanje izpita ter o opravljenih izpiti v zbirki osebnih podatkov, ki vsebuje: osebno ime kandidata oziroma kandidatke, datum in kraj rojstva, stalno oziroma začasno prebivališče, čas vložitve prijave k izpitu, podatek o uspešno ali neuspešno opravljenem izpitu.

(8) Minister s podzakonskim aktom predpiše program in način opravljanja izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.

139. člen **(imenovanje direktorja)**

(1) Direktorja državnega tožilstva za posamezno ali več okrožnih državnih tožilstev imenuje in razrešuje minister na predlog vodje državnega tožilstva, pri katerem bo imenovan, in po predhodnem mnenju vodij drugih okrožnih državnih tožilstev, za katera bo opravljal naloge državnotožilske uprave. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Glede pogojev in postopka za imenovanje direktorja ter prenehanja položaja in razrešitve se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč. Enako velja glede usposabljanja direktorja, pri čemer se smiselno uporablja tudi podzakonski akt, ki določa vsebino in trajanje programa strokovnega usposabljanja za vodje okrožnih državnih tožilstev.

(3) Direktor državnega tožilstva ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(4) Direktor državnega tožilstva ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.

140. člen **(generalni direktor)**

(1) Vrhovno državno tožilstvo ima generalnega direktorja, ki ga imenuje in razrešuje minister na predlog generalnega državnega tožilca. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Generalni direktor opravlja naloge direktorja državnega tožilstva.

(3) Glede pogojev in postopka za imenovanje generalnega direktorja, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč.

(4) Generalni direktor ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(5) Generalni direktor ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.

(6) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena generalnemu direktorju ta položaj preneha po zakonu šest mesecev po imenovanju generalnega državnega tožilca, lahko pa v skladu z odločbo generalnega državnega tožilca nadaljuje s položajem generalnega direktorja do izteka dobe iz prvega odstavka tega člena. Po izteku te dobe je lahko ponovno imenovan po postopku po tem zakonu.

(7) Za namestnika generalnega direktorja se glede pogojev in postopka za imenovanje, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva.

141. člen **(število mest)**

(1) Število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se pri posameznih državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, določi minister z odredbo na predlog generalnega državnega tožilca v soglasju z Vlado Republike Slovenije, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.

(2) V odredbi iz prejšnjega odstavka se pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, posebej določi število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se na teh državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, za katere se zahteva izkaz višje ravni znanja teh jezikov.

(3) Odredba se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

146. člen **(letni program dela)**

(1) Vodja državnega tožilstva pripravi predlog letnega programa dela, ki vsebuje letni izvedbeni načrt državnega tožilstva z načrtom za izvajanje politike pregona, za naslednje leto ter ga do 30. junija tekočega leta pošlje Državnotožilskemu svetu in ministru, pristojnemu za pravosodje, vodja okrožnega državnega tožilstva pa tudi generalnemu državnemu tožilcu, ki lahko na predlog podajo svoja priporočila v 15 dneh od prejema.

(2) Vodja državnega tožilstva sprejme letni program dela najpozneje 30 dni pred začetkom izvrševanja proračuna, organe iz prejšnjega odstavka pa obvesti o upoštevanju priporočil.

(3) Generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister dvakrat na leto na skupnih sestankih z vodji državnih tožilstev obravnavajo delo tožilstev ter sprejmejo oziroma uskladijo ukrepe, potrebne za izvedbo letnih programov.

147. člen **(vsebina programa)**

(1) Z letnim programom dela se predvidijo pričakovani pripad zadev, obseg rešenih zadev, časovna merila za tipična procesna dejanja, časovna merila reševanja zadev ter kazalce učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti.

(2) Učinkovitost se izkaže tako, da se število načrtovanih rešenih zadev deli s številom državnih tožilcev in številom tožilskega osebja; uspešnost tako, da se načrtovani čas trajanja reševanja tožilskih zadev izrazi v mesecih od časa pripada do rešitve zadeve in gospodarnost tako, da se znesek proračunskih sredstev za delo tožilstva deli s številom načrtovanih rešenih zadev.

(3) Z letnim programom dela se natančneje določi izvajanje politike pregona.

(4) Letni program dela je sestavni del obrazložitve finančnega načrta državnega tožilstva.

(5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela s podzakonskim predpisom predpiše minister.

148. člen **(letno poročilo)**

(1) Na podlagi spremljanja, ugotavljanja in analiziranja učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu vodja državnega tožilstva pripravi letno poročilo, v katerem oceni izvajanje letnega programa državnega tožilstva in politike pregona. Analiza učinkovitosti dela državnih tožilcev je sestavni del letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva.

(2) Letno poročilo za preteklo leto vodja državnega tožilstva najpozneje do 15. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu, vodja Specializiranega državnega tožilstva in vodja Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe prisilnih pooblastil pa tudi Državnemu zboru Republike Slovenije.

(3) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

149. člen **(vsebina letnega poročila)**

(1) Letna poročila o poslovanju državnega tožilstva vsebujejo:

1. navedbo podatkov o organizaciji državnega tožilstva:
 - podatek o številu državnih tožilcev, ki so dejansko opravljali državnotožilsko službo v preteklem letu;
 - podatek o številu tožilskega osebja, ki so dejansko opravljali delo v preteklem letu;
2. navedbo naslednjih podatkov:
 - podatek o številu prenesenih nerešenih zadev iz prejšnjih let;
 - podatek o številu zadev, ki predstavljajo letni pripad;
 - podatek o skupnem številu zadev v delu;
 - podatek o številu rešenih zadev in načinu rešitve;
 - podatek o številu nerešenih zadev;
 - podatke o udeležbi državnih tožilcev na narokih in obravnavah;
 - podatke o opravljenih procesnih dejanjih in vloženi predlogih, ki niso zajeti med rešenimi zadevami;
 - podatke o izidu obtoževanja po vrsti odločitve in izrečeni kazenski sankciji;
 - število zadev, v katerih je bilo vloženo pravno sredstvo, in odločitev o pravnem sredstvu;
 - podatke o številu dni prisotnosti državnega tožilca na delovnem mestu;
 - druge podatke, ki pripomorejo k določitvi njegove učinkovitosti;
 - podatek o številu zadev, ki niso bile rešene v predvidenem času;
 - vse zgoraj navedene podatke za vsakega posameznega državnega tožilca;

- dejanski čas trajanja postopkov;
- podatke o številu zadev, v katerih je prišlo do odveze nadaljnjega dela in prevzema zadeve;
- 3. primerjavo med podatki o številu in načinu rešitve ter dejanskem času trajanja postopkov za vse državne tožilce za zadeve iste vrste;
- 4. analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave deležev iz prejšnje točke;
- 5. oceno doseganja ciljev iz sprejetega letnega programa dela za preteklo leto in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja ter glede na sprejeta merila za kakovost dela državnih tožilcev in uspešnost pregona državnih tožilcev.

(2) Letno poročilo o poslovanju posameznega državnega tožilstva pripravi vodja državnega tožilstva.

(3) Podrobnejšo obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše s podzakonskim aktom minister.

150. člen **(skupno letno poročilo)**

(1) Generalni državni tožilec pripravi skupno letno poročilo o delu državnih tožilstev za preteklo leto ter ga do 15. aprila pošlje ministru, Državnemu zboru Republike Slovenije in Državnotožilskemu svetu.

(2) Skupno letno poročilo mora vsebovati skupne podatke iz prejšnjega člena in analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja ter oceno doseganja načrtovanih ciljev politike pregona.

(3) Skupno letno poročilo mora na podlagi podatkov in analize iz prejšnjega odstavka obsegati:

- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj;
- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti za državna tožilstva, pri katerih dosežki bistveno odstopajo od načrtovanih;
- oceno primernosti števila državnotožilskih mest in tožilskega osebja ter drugih pogojev za delo državnih tožilstev z ustreznimi predlogi za njihovo izboljšanje.

(4) V skupnem letnem poročilu se na podlagi ugotovitev pri spremljanju dr̄avnotožilske prakse lahko opozori na vzroke in okoliščine za nastanek, povečevanje, spreminjanje ali razvoj kriminalitete na določenem področju in na možne zakonske in druge ustrezne ukrepe za njihovo odpravo ali zmanjševanje.

(5) Pri obravnavanju v Državnem zboru Republike Slovenije ali na njegovih delovnih telesih lahko podata stališča do skupnega letnega poročila tudi Državnotožilski svet in minister.

154. člen **(nadzor dr̄avnotožilske uprave)**

(1) Opravljanje zadev dr̄avnotožilske uprave na državnih tožilstvih nadzoruje generalni državni tožilec, na okrožnem državnem tožilstvu pa tudi vodja okrožnega državnega tožilstva (dr̄avnotožilski nadzor).

(2) Pri izvajanju dr̄avnotožilskega nadzora lahko vodje državnih tožilstev zahtevajo pisna pojasnila in poročila o izvajanju posameznih nalog ter pregledujejo spise.

(3) Generalni državni tožilec lahko za nadzor iz prvega odstavka tega člena pooblasti vrhovnega ali višjega državnega tožilca.

(4) Nadzor nad opravljanjem zadev državnotožilske uprave na državnih tožilstvih lahko izvaja tudi minister prek vodij državnih tožilstev ali neposredno po določbah tega zakona o pravosodnem nadzoru.

161. člen (zavrnitev izvajanja nadzora)

(1) Vodja državnega tožilstva lahko zavrne izvajanje pravosodnega nadzora, če meni, da gre za poseg v samostojnost državnega tožilca pri odločanju v konkretni zadevi. O tem mora z obrazloženim obvestilom nemudoma seznaniti ministra, Vlado Republike Slovenije in Državnotožilski svet, če pa se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, pa tudi generalnega državnega tožilca.

(2) Vlada Republike Slovenije po pridobljenem mnenju Državnotožilskega sveta v osmih dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvede. Če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilski svet poprej pridobi tudi obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca.

(3) Vodja državnega tožilstva in ministrstvo sta vezana na mnenje Državnotožilskega sveta.

166. člen (podeljevanje priznanj)

(1) Minister lahko javnim uslužbencem državnih tožilstev, generalni državni tožilec pa državnim tožilcem podeljuje priznanja za posebne delovne uspehe ali prizadevanja ter za uspešno končane zahtevne projekte iz njihove pristojnosti oziroma opravljanje nalog ali pooblastil.

(2) Za potrebe izvajanja nalog iz prejšnjega odstavka ministrstvo oziroma Vrhovno državno tožilstvo obdeluje naslednje osebne podatke o državnih tožilih in javnih uslužbencih državnih tožilstev, ki jim je podeljeno priznanje: osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, datum in kraj rojstva, naslov prebivališča, funkcijo, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsto priznanja. Zaradi zagotavljanja obveščanja javnosti, podelitve javnih priznanj državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev ter preglednega delovanja in spoštovanja ugleda državnega tožilstva so osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, funkcija, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsta priznanja javni.

(3) Vrste priznanj, podrobnejše pogoje in postopek podeljevanja priznanj ter oblike priznanj državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev predpiše minister.

180. člen (vpisniki, imeniki, evidence državnega tožilstva in spisi državnih tožilcev ter državnih tožilstev in čezmejna izmenjava osebnih podatkov)

(1) Državno tožilstvo upravlja vpisnike, imenike in evidence državnega tožilstva. Državna tožilstva obdelujejo v vpisnikih, imenikih in evidencah tudi osebne in druge podatke, ki so po zakonu, ki ureja kazenski postopek, po zakonu, ki ureja postopek pred organi za prekrške, po tem zakonu ali po drugih zakonih potrebni za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj in prekrškov oziroma za opravljanje drugih povezanih pristojnosti državnega tožilstva iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ter osebne in

druge podatke, ki omogočajo delovanje državnega tožilca kot stranke v postopku pred sodišči ali upravnimi organi, kadar je v drugih zakonih določeno, da ima ta položaj. Državno tožilstvo in državni tožilci obdelujejo osebne podatke, ki so vsebovani v spisih državnega tožilstva, dodeljenih v reševanje državnim tožilcem ter v spisih državnotožilske uprave, le za izvrševanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem ali drugem zakonu.

(2) Državna tožilstva in državni tožilci čezmejno in brezplačno posredujejo osebne podatke iz spisov, vpisnikov, imenikov in evidenc organom držav članic Evropske unije, tretjih držav in pristojnim organom mednarodnih organizacij, če tako določa zakon, mednarodna pogodba ali neposredno uporaben pravni akt ali odločitev mednarodne organizacije, na katero je Republika Slovenija prenesla izvrševanje dela suverenih pravic Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: čezmejna izmenjava). Državna tožilstva in državni tožilci so dolžni pri posredovanju podatkov, če je to glede na vsebino podatkov potrebno, posebej navesti stanje točnosti, popolnosti, posodobljenosti in zanesljivosti posredovanih podatkov ter zaprositi za enako delovanje s strani organov, ki njim posredujejo potrebne osebne podatke v okviru čezmejne izmenjave. Pri obdelavi prejetih podatkov in druge dokumentacije sta državni tožilec in državno tožilstvo vezana na omejitve, ki jih je določil organ, ki jih je posredoval.

(3) Pri izvajanju čezmejne izmenjave po prejšnjem odstavku se osebni podatki posredujejo le organom pregona ali drugim podobnim organom drugih držav ali mednarodnih organizacij, ki so potrebni za delovanje oziroma odločanje teh organov in, če njihova obdelava ni v neskladju z nameni iz prvega odstavka 19. člena tega zakona. Če gre za tretje države, se podatki lahko posredujejo le na podlagi mednarodne pogodbe ali v skladu z odločbo državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Organi iz prvega stavka so vezani na omejitve obdelave podatkov, ki jih na podlagi pravnega reda Republike Slovenije določi državno tožilstvo ali državni tožilec, zlasti zaradi varstva interesov postopkov, tajnosti postopkov, zasebnosti oseb ali varstva domneve nedolžnosti in pravic do poštenega sojenja.

(4) Roke hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnem tožilstvu, določa Državnotožilski red s klasifikacijskim načrtom.

(5) Podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc se predpiše z Državnotožilskim redom.

181. člen **(pravica do seznanitve s podatki)**

(1) Dostop do vsebine osebnih in drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov in evidenc, ki se nanašajo na njih, pridobijo posamezniki, na katere se nanašajo, ali druge osebe, ki so v njih navedene v zvezi s pristojnostmi iz prvega odstavka 19. člena tega zakona, šele po zastaranju kazenskega pregona ali po pravnomočnosti sodbe. Pred potekom rokov iz prejšnjega stavka lahko dostopajo do vsebine osebnih ali drugih podatkov samo v okviru sodnega postopka ali na podlagi odločbe sodišča. Pravico do vpogleda v vsebino osebnih ali drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva ima še pred njihovim arhiviranjem tudi vsaka pravna ali fizična oseba, ki za to izkaže pravni interes, če to ne posega v določbe prejšnjega stavka ter ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb. Vpogled dovoli vodja pristojnega državnega tožilstva.

(2) Generalni državni tožilec lahko dovoli vpogled, prepis, kopiranje ali izpis iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva posamezniku, ki izkaže, da podatke iz njih potrebuje za znanstvenoraziskovalno delo. Dovoljenje se lahko nanaša le na vpisnike, imenike, evidence in spise, ki so arhivirani. Posameznik lahko v podatke iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega

tožilstva vpogleda ali jih prepíše brezplačno, kopira ali izpiše pa jih na svoje stroške. Vpogled, prepis, kopiranje ali izpis se opravi pod nadzorom državnega tožilca ali javnega uslužbenca državnega tožilstva, ki je za to pisno pooblaščen.

(3) Ovaditelj, ki je podal pisno ovadbo ali je bila ovadba sporočena po telefonu, ima pravico zahtevati izdajo potrdila o vpisu ovadbe. Način izdaje in vsebino potrdila določa Državnotožilski red.

(4) Odredbe, povezane z dodelitvijo zadeve Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, so dostopne fizičnim in pravnim osebam po pravnomočnosti obtožnega akta ali najpozneje dve leti pred zastaranjem kazenskega pregona. Fizične ali pravne osebe jih lahko brezplačno vpogledajo ali prepíšejo, kopirajo pa na lastne stroške. Uporabljajo jih lahko le v postopkih pred sodišči ali drugimi državnimi organi ali za namene iz prvega odstavka tega člena.

(5) Stroški pravice do seznanitve se odmerijo ter izplačajo s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja.

182. člen

(posredovanje in dostop do temeljnih osebnih podatkov ter do tajnih podatkov)

(1) Za izvrševanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona je državni tožilec upravičen brezplačno pridobiti in lahko obdeluje naslednje osebne podatke o ovadenih osebah: osebno ime, enotna matična številka občana, druga uradna identifikacijska številka, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov ter vrsta prebivališča za fizično osebo; če je fizična oseba tujec, namesto enotne matične številke občana ali druge uradne identifikacijske številke osebno ime, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov stalnega ali začasnega prebivališča; za odgovorno osebo pravne osebe poleg navedenih podatkov tudi seznam del in nalog, ki jih opravlja; za pravno osebo firmo, sedež in matično številko. Občutljive osebne podatke lahko pridobi in obdeluje le, če je to nujno potrebno za izvajanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona, pri njihovi obdelavi pa mora posebej upoštevati tajnost teh osebnih podatkov in sprotno spremljati izvajanje ukrepov zavarovanja osebnih podatkov.

(2) Državnim tožilcem o pridobitvi osebnih podatkov ali podatkov, do zastaranja kazenskega pregona ali do pravnomočne sodbe, ni treba obvestiti osebe, na katero se podatki nanašajo.

(3) Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka, navedbo pravne podlage oziroma namena dostopa in opravilne številke zadeve državnega tožilstva. Državno tožilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepíše ali izpiše ter naprej obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.

(4) Pri dostopu do vsebine kazenske evidence, evidence prekrškov, evidence zaprtih oseb in drugih zbirk osebnih podatkov, evidenc ali registrov, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, se način dostopa in sistem zavarovanja osebnih podatkov določi v Državnotožilskem redu po pridobitvi predhodnega soglasja državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

(5) Državni tožilci imajo dostop do tajnih podatkov v skladu s pogoji iz zakona, ki ureja tajne podatke. Vodje državnih tožilstev imajo dostop do tajnih podatkov na podlagi pisne zahteve, iz katere so razvidni pristojnost, namen in pravna podlaga pridobitve podatka. Izvod zahteve se pošlje v vednost generalnemu državnemu tožilcu.

189. člen (zunanji oddelek)

(1) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva je organizacijska enota okrožnega državnega tožilstva, ki opravlja funkcije okrožnega državnega tožilstva pred enim ali več okrajnimi sodišči.

(2) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva ustanovi ali ukine minister na predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, praviloma za območje več okrajnih sodišč.

(3) Vodjo zunanjega oddelka imenuje vodja posameznega okrožnega državnega tožilstva z letnim razporedom za dobo enega leta s soglasjem Državnotožilskega sveta, po predhodno pridobljenem mnenju generalnega državnega tožilca. V zunanje oddelke okrožnega državnega tožilstva se praviloma razporedijo okrožni državni tožilci.

(4) V upravnem in nadzornem pogledu je zunanji oddelek državnega tožilstva neposredno podrejen vodji državnega tožilstva.

(5) Določbe tega člena se ne uporabljajo za posebne pristojnosti iz prejšnjega člena.

192. člen (pristojnost)

(1) Najzahtevnejša kazniva dejanja, katerih pregon terja posebno organiziranost in usposobljenost državnih tožilcev ter najvišjo raven učinkovitosti, obravnava Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: SDT).

(2) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj:

- zoper gospodarstvo, za katera se lahko izreče kazen petih let zapor ali hujša kazen, razen poslovne goljufije, izdaje nekritnega čeka in zlorabe bančne ali kreditne kartice, uporabe ponarejene bančne, kreditne ali druge kartice;
- za katera se lahko izreče kazen desetih let zapor ali hujša kazen, če je bilo dejanje izvršeno v hudodelski združbi;
- jemanja podkupnine, dajanja podkupnine, sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje, dajanja daril za nezakonito posredovanje, nedovoljenega sprejemanja daril, nedovoljenega dajanja daril;
- terorizma, financiranja terorizma, ščuvanja in javnega povečevanja terorističnih dejanj, novačenja in usposabljanja za terorizem;
- spravljanja v suženjsko razmerje, trgovine z ljudmi.

(3) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj, ki so povezana s kaznivimi dejanji iz prejšnjega odstavka, če so podani isti dokazi (povezane zadeve).

(4) SDT je izključno pristojen za vložitev tožbe in zastopanje v postopku za odvzem premoženja nezakonitega izvora ali v zvezi z njim ter za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe.

- (5) SDT je pristojno tudi za pregon storilcev kaznivih dejanj:
- iz 22. in 25. člena Uredbe 2017/1939/EU, in sicer do prevzema pristojnosti EJT v skladu s 27. členom Uredbe 2017/1939/EU in
 - iz 22. in 25. člena Uredbe 2017/1939/EU, in sicer po odstopu zadeve in prenosu pristojnosti z EJT na pristojne nacionalne organe v skladu s 34. členom Uredbe 2017/1939/EU.
- (6) Če nastane dvom o določitvi pristojnega državnega tožilstva, velja, da je podana pristojnost SDT.

193. člen **(sestava in delovanje SDT)**

- (1) Na SDT opravljajo državno tožilstvo državni tožilci, ki so imenovani na državno tožilstva mesta na SDT ter državni tožilci, ki so dodeljeni na SDT.
- (2) Na državno tožilstvih mestih državnih tožilcev, ki so imenovani na SDT, opravlja državno tožilstvo službo najmanj deset državnih tožilcev, od tega vsaj sedem, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.
- (3) Na SDT se po določbah tega zakona o dodelitvi dodeli najmanj po en državni tožilec iz vsakega okrožnega državnega tožilstva. Dodeljeni državni tožilci opravljajo delo v zadevah iz pristojnosti SDT po odredbi vodje SDT na sedežu SDT ali na sedežu okrožnega državnega tožilstva, pri katerem so imenovani.
- (4) Vodja SDT lahko predlaga, da se po določbah tega zakona, ki urejajo dodelitev na drugo državno tožilstvo, za sodelovanje pri obravnavanju posamezne zadeve dodatno dodeli na SDT državni tožilec iz okrožnega državnega tožilstva, ki bi bilo sicer krajevno pristojno za obravnavanje zadeve, ali da se posamezne naloge izvajajo na območju tega okrožnega državnega tožilstva.
- (5) SDT deluje po načelu timskega dela praviloma tako, da pri obravnavanju posameznih zadev združuje znanje, usposobljenost in izkušnje posameznih članov za določena pravna področja v obsegu, ki je potreben za učinkovito usmerjanje in preiskovanje kaznivih dejanj ter pripravo obtožnega akta.

196. člen **(pravice državnega tožilca na SDT)**

- (1) Državnemu tožilcu, ki je imenovan na SDT, pripada:
- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
 - okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
 - okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
 - okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.
- (2) Dodeljenemu državnemu tožilcu pripada za čas, v katerem rešuje zadeve iz pristojnosti SDT:
- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
 - okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
 - okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
 - okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(3) Način evidentiranja in obračunavanje časa iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim redom.

(4) Državnemu tožilcu, ki mu v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena pripada plača višjega državnega tožilca, mu ta pripada v višini plačnega razreda, v katerega je v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, uvrščena funkcija, ki jo zaseda višji državni tožilec ob uvrstitvi. Če je ta razred pred imenovanjem na SDT oziroma dodelitvijo na SDT že dosegel ali ga je presegel, se uvrsti za en plačni razred višje.

(5) Če državni tožilec, ki je imenovan ali dodeljen na SDT, po prenehanju takšnega imenovanja ali dodelitve, nadaljuje z delom v posameznih zadevah iz pristojnosti SDT, se višina njegove plače določi po drugem odstavku tega člena.

(6) Premestitev in dodelitev državnega tožilca na SDT ne posegata v njegov naziv in položaj.

(7) Glede položaja in napredovanja državnega tožilca se za čas trajanja dodelitve na SDT smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo.

(8) Državnemu tožilcu, ki je dodeljen na SDT, se lahko izjemoma dodelijo v delo zadeve iz pristojnosti državnega tožilstva, pri katerem je imenovan, ob upoštevanju obsega dela, ki ga državni tožilec opravlja pri SDT.

199. člen **(pristojnost in dodelitev zadev)**

(1) Pri SDT deluje kot samostojna notranja organizacijska enota s posebnim položajem Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili (v nadaljnjem besedilu: Posebni oddelek). Posebni oddelek deluje po načelu strokovne in operativne avtonomnosti v skladu z določbami tega zakona.

(2) Posebni oddelek je izključno krajevno in stvarno pristojen za obravnavo kaznivih dejanj, če jih storijo uradne osebe:

- Policije;
- (prenehala veljati);
- vojaške policije, ki imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku;
- s pooblastili policije v predkazenskem postopku, ki so napotene na misijo v tujini;
- Obveščevalno-varnostne službe ministrstva, pristojnega za obrambo;
- Slovenske obveščevalno-varnostne agencije.

(3) Posebni oddelek je pristojen tudi za obravnavo zadev, ki jih obravnava drugo okrožno državno tožilstvo, če so te zadeve vsebinsko povezane z zadevo, ki jo obravnava Posebni oddelek.

(4) Če nastane dvom o določitvi pristojnega državnega tožilstva, velja, da je podana pristojnost Posebnega oddelka.

(5) Za obveščanje, dodelitev in prenos zadev Posebnega oddelka se smiselno uporabljajo določbe o obveščanju, dodelitvi in prenosu zadev SDT. Če so ovadbo, ki jo obravnava Posebni oddelek, podali policisti ali če so jo podale druge osebe, policisti pa so zbirali obvestila v zvezi z njo, mora državni tožilec o obravnavanju zadeve seznaniti policijo.

200. člen

(vodenje in dodelitev državnega tožilca)

(1) Vodjo Posebnega oddelka imenuje Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju ministra. Glede postopka imenovanja se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva.

(2) Vodja Posebnega oddelka ima pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva glede:

- notranje organizacije in organizacije poslovanja Posebnega oddelka;
- razporeda dela in dodeljevanja zadev;
- priprave letnih programov in letnih poročil;
- organizacije udeležbe na glavnih obravnava, narokih in drugih dejanjih;
- zagotavljanja in nadzora nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja Posebnega oddelka;
- kolegijskega dela;
- disciplinskih postopkov in začasne odstranitve iz državnotožilske službe;
- obveščanja in prevzema zadev, odveze nadaljnjega dela, izdajanja in izpolnjevanja splošnih navodil in strokovnega nadzora;
- obravnavanja nadzorstvenih pritožb;
- poročanja o delu Posebnega oddelka, in
- izobraževanja ter spremljanja sodne in državnotožilske prakse.

Zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnega tožilca Posebnega oddelka zagotavlja vodja Posebnega oddelka po določbah tega zakona o strokovnem nadzoru.

(3) V Posebni oddelek se dodelita najmanj dva državna tožilca, ki sta usposobljena in izkušena za obravnavo zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka.

(4) Glede poziva k prijavi, dodelitve državnega tožilca v Posebni oddelek in pravic dodeljenega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za SDT.

201. člen

(policisti v posebnem oddelku)

(1) Naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka opravlja najmanj šest oseb s pooblastili policije v predkazenskem postopku, začasno premeščenih na delovna mesta policistov v Posebnem oddelku.

(2) Policisti iz prejšnjega odstavka lahko za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določajo zakon, ki ureja policijo, zakon, ki ureja kazenski postopek in predpisi, sprejeti na njuni podlagi.

(3) Ne glede na določbe zakona, ki ureja javne uslužbenke, je lahko oseba iz prvega odstavka tega člena začasno premeščena v Posebni oddelek za štiri leta.

(4) V Posebni oddelek se po prvem odstavku tega člena lahko začasno premestijo osebe, ki imajo pooblastila policije in najmanj deset let delovnih izkušenj pri izvrševanju teh pooblastil.

202. člen

(urejanje pravic in pogojev)

(1) Za urejanje delovnopravnega statusa in sklenitev pogodb o zaposlitvi, za urejanje pravic in obveznosti ter za določanje plače in drugih prejemkov iz delovnega razmerja se za osebe, ki opravljajo naloge policistov Posebnega oddelka, poleg predpisov, ki urejajo pravice, obveznosti, plače in druge prejemke iz delovnega razmerja javnih uslužbencev, uporabljajo določbe zakona in drugih predpisov, ki urejajo Policijo oziroma organe iz drugega odstavka 199. člena tega zakona, pri čemer se za določitev dodatka za stalnost vsako začeto leto delovne dobe v Posebnem oddelku šteje kot začeto leto delovne dobe v Policiji oziroma v organu iz drugega odstavka 199. člena tega zakona.

(2) Policija mora policistom in državnim tožilcem Posebnega oddelka brezplačno zagotavljati dostop do tistega dela vsebine policijskih evidenc, ki je potreben za izvajanje določb tega zakona ter zakona, ki ureja kazenski postopek, ob uvedbi ustreznih ukrepov zavarovanja, ter druge tehnične pogoje in pomoč za izvajanje njihovih policijskih pooblastil.

(3) Generalni državni tožilec na predlog vodje Posebnega oddelka in po predhodnem mnenju generalnega direktorja Policije izda navodilo o načinu in pooblastilih glede dostopa do vsebine določenih evidenc iz prejšnjega odstavka.

(4) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov izda odločbo, s katero potrdi ali zavrne navodilo generalnega državnega tožilca iz prejšnjega odstavka.

203. člen **(podzakonski akt)**

Vlada Republike Slovenije na predlog ministra in na podlagi predhodnega predloga generalnega državnega tožilca ter mnenja generalnega direktorja Policije, izda odredbo, s katero določi število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek.

205. člen **(pristojnosti)**

(1) Strokovno informacijski center je pristojen za:

- zagotavljanje strokovne pomoči s področja davčne, finančne, računovodske in drugih strok, ki je potrebna za strokovno in učinkovito delovanje državnih tožilcev pri usmerjanju odkrivanja in pregonu storilcev kaznivih dejanj,
- razvoj, enotnost ter delovanje informacijske podpore poslovanja državnih tožilstev in njeno usklajevanje z drugimi informacijskimi sistemi na kazenskem področju,
- pripravo ter izdajo tožilskega glasila in strokovne literature, za urejanje intraneta in spletnih strani državnih tožilstev in
- evidentiranje pravnih problemov strokovne narave ter priprava in organiziranje usklajevanja in strokovnega sodelovanja pri njihovem obravnavanju.

(2) Za potrebe poenostavitve neposrednih stikov in sodelovanja med pristojnimi organi, ki vodijo postopke v zadevah iz prvega odstavka 206. člena tega zakona v Republiki Sloveniji in organi drugih držav članic, deluje SIC kot kontaktna točka. Naloga kontaktne točke je spodbujanje in pomoč pri izvajanju mednarodnega sodelovanja med pristojnimi domačimi in tujimi organi z aktivnim posredovanjem in vzpostavljanjem neposrednih stikov s pristojnimi kontaktnimi točkami ali službami drugih držav članic.

206. člen **(premoženjskopravni ukrepi)**

(1) SIC vodi centralno evidenco vseh zadev in zagotavlja državnim tožilcem strokovno pomoč v vseh zadevah, v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora, na podlagi podatkov, ki jih po uradni dolžnosti takoj po izdaji pobude, usmeritve, procesnega akta državnega tožilca in sodne odločbe posredujejo vsa državna tožilstva.

(2) (prenehal veljati).

(3) Vsebina evidence in način posredovanja podatkov iz prvega in drugega odstavka tega člena se določi z Državnotožilskim redom.

(4) Pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev po tem zakonu se za vse državne tožilce kot merilo sposobnosti in učinkovitost upošteva tudi prizadevnost in uspešnost v okviru usmerjanja, medsebojnega državnotožilskega usklajevanja, mednarodnega sodelovanja ter predlaganja ustreznih ukrepov v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov, premoženjske koristi in premoženja nezakonitega izvora.

(5) Mnenje o izpolnjevanju merila iz prejšnjega odstavka za potrebe izdelave ocene državnotožilske službe poda vodja SIC.

207. člen (poravnalec)

(1) Poravnalec je oseba, ki je imenovana za poravnalca pod pogoji in po postopku, ki jih določa ta zakon, ter opravlja naloge poravnavanja v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek.

(2) Če je to potrebno za izvajanje poravnavanja v kazenskih zadevah, morajo upravne enote in samoupravne lokalne skupnosti dati poravnalcem na razpolago brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja, kolikor razpolagajo s takšnimi prostori in jih lahko dajo na razpolago za tak namen.

208. člen (pogoji za imenovanje)

(1) Kandidat za poravnalca mora izpolnjevati te pogoje:

1. da je državljan Republike Slovenije ali države članice Evropske unije ali države članice Evropskega gospodarskega prostora ter izkaže visoko raven aktivnega znanja slovenščine, na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, pa tudi višjo raven znanja jezika narodne skupnosti;
2. da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost;
3. da ima v Republiki Sloveniji zaključeno najmanj visokošolsko izobraževanje prve stopnje ali je v tujini končal primerljivo izobraževanje, ki se dokazuje s tujo listino o izobraževanju in priloženim mnenjem o izobraževanju v skladu z Zakonom o vrednotenju in priznavanju izobraževanja;
4. da poda izjavo, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki bodo potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja;
5. da je osebnostno primeren za opravljanje poravnavanja;
6. da je ob prijavi dopolnil 30 let.

(2) Za opravljanje poravnavanja ni osebno primeren tisti, za katerega je na podlagi dosedanjega dela, ravnanja ali obnašanja utemeljeno sklepati, da poravnavanja ne bo opravljal strokovno, pošteno ali vestno ali da kot poravnalec ne bo varoval ugleda instituta poravnavanja in nepristranskosti, ali ki je bil obsojen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je moralno nevreden opravljati poravnavanje.

(3) Poravnalci se morajo strokovno izpopolnjevati v okviru izobraževalnih dejavnosti, ki jih organizira Center za izobraževanje v pravosodju ali drug državni organ, pooblaščen organizacija ali strokovno združenje.

209. člen (javni poziv)

(1) Javni poziv k zbiranju prijav kandidatov za poravnalce za območje posameznega višjega sodišča objavi ministrstvo v Uradnem listu Republike Slovenije. Rok za vložitev prijav iz javnega poziva ne sme biti krajši od 15 dni.

(2) Za vodenje postopka se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

210. člen (imenik poravnalcev)

(1) Ministrstvo za odločanje in vodenje postopkov po tem zakonu ter za zagotavljanje pravne varnosti v postopkih pred državnimi tožilstvi upravlja imenik poravnalcev, ki vsebuje te podatke: osebno ime, znanstveni ali strokovni naslov, območje sodišča, za katero je poravnalec imenovan, datum imenovanja, poklic, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), poštni naslov, na katerem je dosegljiv, kontaktno številko telefona in telefaksa, kontaktni naslov elektronske pošte in podatke o zaposlitvi ali drugem statusu.

(2) Imenik poravnalcev je za pravno varnost, delovanje državnih tožilstev in drugih državnih organov v sodnih in drugih postopkih ter informiranje strank javen v delu, ki obsega te podatke: osebno ime poravnalca, znanstveni ali strokovni naslov, kontaktno številko telefona in območje sodišča, za katero je imenovan za poravnalca. Javni del imenika se lahko objavi na spletni strani ministrstva.

(3) Za potrebe posodabljanja imenika poravnalcev ter vodenja ali odločanja v postopkih po tem zakonu ali drugih zakonih lahko ministrstvo pridobiva in obdeluje podatek o stalnem in začasnem prebivališču poravnalca od upravljavca centralnega registra prebivalstva vsakih šest mesecev ali, če obstaja sum, da poravnalec ministrstvu ni posredoval točnega podatka. Za namene iz prejšnjega stavka lahko ministrstvo podatek o vpisu poravnalca v kazensko evidenco ali izpisu poravnalca iz nje glede kaznivih dejanj iz 208. člena tega zakona pridobi od upravljavca kazenske evidence in ga obdeluje za ta namen. Za namene iz prvega stavka tega odstavka lahko ministrstvo pridobiva in obdeluje podatek o datumu smrti poravnalca od upravljavca matičnega registra.

(4) Za namene iz prejšnjega odstavka mora poravnalec pisno ali po elektronski poti sporočiti ministrstvu vsako spremembo podatkov o poštnem naslovu, na katerem je dosegljiv, naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, kontaktni številki telefona oziroma telefaksa ali naslovu elektronske pošte. Poravnalec mora tudi za to posredovati pisno izjavo, da so vsi podatki, ki jih glede njega upravlja ministrstvo v imeniku poravnalcev, točni, oziroma podatke, ki so spremenjeni, in sicer do konca prvega meseca v koledarskem letu.

(5) Če poravnalec ne posreduje pisne izjave v roku iz drugega stavka prejšnjega odstavka, ga ministrstvo izbriše iz javnega dela imenika in se ponovno vpiše v ta del imenika po posredovanju zahtevane izjave.